

A photograph taken from inside a dark wooden building, looking out through a large, arched doorway. The doorway is framed by dark wood with intricate metalwork, including a large cross-shaped handle on each side. The view outside shows a bright, sunny courtyard with a light-colored stone path leading towards a stone building with a small tower. There are trees and a clear sky in the background.

შეუყვანთ ბრძობა
გონანი
უფროსანი

შეუცნობელია ბზანი უფლისანი

წიგნი გამოიცა
უნივერსიტეტისა და უნივერსიტეტის, სრულად
საქართველოს სათავის-მეცნიერების
ოცია || დოქტორ-კურთხევით

წიგნი გამოცემულია:

შემოქმედთა საქველმოქმედო საზოგადოება „მიმინო“-ს მიერ.
საზოგადოების დამაარსებელი: ვალიკო კაკაურიძე-მიმინო

პოეტ თემურ ჩალაბაშვილის ხსოვნის პატივსაცემად წიგნი
ინყება მისი ლექსებით, ოჯახის თანხმობით

წიგნის სპონსორი:

მეცენატი

ედუარდ მალინოვსკი

რედაქტორი

მანანა გორგიშვილი

ტექ.რედაქტორი

ნინო როსტიაშვილი-ნერუ

ყდის დიზაინი

ვალიკო კაკაურიძე-მიმინო

დამკაბადონებელი

თამარ ტყაბლაძე

გამომცემლობა „პარნასი-პრინტი“

ISBN 978-9941-8-6463-6

ნეტარ არიან მორწმუნენი

(წინათქმა)

გოლგოთის გზაზე მაცხოვარი მტარვალთ შოლტის ცემით და გინებით მიჰყავთ.

იესო ნაზარეველს ჯვარმა მხარი გადაუტყავა და არაქათგამოცლილს მუხლები ეკეცებოდა.

ყანიდან მიწის მუშა სიმონ კვირინელი მოდიოდა.

რომაელს შეევედრა, დასვენებული ვარ, მე წამოვადებინებო.

იესომ საშველად მოსულს მადლიერი თვალი მიანათა.

- არა, სიმონ, ჩემი ჯვარი მე უნდა ვზიდო ბოლომდე.

მართლაც ბოლომდე ზიდა.

გოლგოთასთან წამით შედგა და თანამგრძნობელთ მიმართა:

- ნუ სტირთ ჩემზედა, არამედ თავსა თქვენსა სტიროდეთ!

ამ ბოლო საათებითაც იესომ მის კვალზე მოსულთ უკვდავი მაგალითი მოგვცა; ჯერ ერთი, შენი ჯვარი შენ უნდა იტვირთო, ხოლო „თავსა თქვენსა სტიროდეთ“, აუცილებლად მოთქმავაებას კი არ ნიშნავს, არამედ იმას, რომ თქვენს თავზე, თქვენს სულზე იფიქრეთ და თქვენს საქციელს ჩაუღრმავდითო.

ძვირფასო მკითხველო!

თხუთმეტ საუკუნეზე მეტია საქართველოში ქრისტეს სახელით პირჯვარს ვინერთ, ქრისტეს სინმინდებზე ვლოცულობთ, სანთელს ვანთებთ და ზარებს ვარისხებთ.

მხატვრული სიტყვის ოსტატები მონამეთა ცხოვრებაზე დასადადებენ და გალობა-ლექსს ადავლენენ.

და მაინც, ისეთი წიგნი, როგორიც ახლა წინ გიდევის, ჩვენში აქამდე არ გამოცემულა.

საპატრიარქოს კურთხევით და შემოქმედთა საქველმოქმედო საზოგადოება „მიმინოს“ (ვალიკო კაკაურიძე) სახსრებით დასტამბულ ამ წიგნს ჰქვია: „შეუცნობელია გზანი უფლისანი“.

რა კეთილშობილური საქციელია „მიმინოს“ მესვეურთა მხრიდან თანამედროვე პროექტთა ნაღვანში მოიძიო ჩვენთა სულიერ სინმინდეთა ხობტა-შესხმით შექმნილი ლირიკული ლექსები და მიანოდო მკითხველს.

რაც დრო გავა, მით მეტი ფასი დაედება ამ კრებულს, მით უფრო ნარმატებით შეასრულებს იგი თავის მისიას, რათა უფრო მეტად და ნარმატებით შევიცნოთ გზანი ჭეშმარიტებისანი.

მაშ, მადლობა შევნიროთ უფალს, რომ მისი ჩაგონებით განახორციელა „მიმინომ“ ეს საშური საქმე...

გადავინეროთ პირჯვარი და შევუდგეთ კითხვას.

გარნმუნებთ, იგი დიდ სულიერ კმაყოფილებას მოგანიჭებთ.

რევაზ მიშველაძე

საქართველოს სახალხო მწერალი

რუსთაველის პრემიის ლაურეატი

8.02.2024წ.

სანთელი

შენ სანთელი ხარ უფლის ხმობილი,
ო, პანანინა თაფლის სანთელო.
გყოლია მრევლი ხელაპყრობილი -
შენ შეგინახავს ეს საქართველო.

ჩამოგიქროლებს სული ტაძართა
და ეგ სინმინდე გასაკვირია.
ბევრჯერ მომხდურმა ცრემლი წაგართვა,
ბევრჯერ დაღვრილხარ და გიტირია.

შენ სანთელი ხარ, სუსტი, უბრალო,
მაგრამ რამდენი კენესა გიგრძნია.
შენ საქართველოს ჭირისუფალო,
ბედნიერი ხარ, წვა შეგიძლია...

ჩემო საქართველო, მართლმადიდებელო!

ილია მეორეს

მუდამ სიყვარულის განმადიდებელო,
ჩემო საქართველოვ, მართლმადიდებელო,
ოპკო და ხახულო, ცრემლით ნაფერებო,
ძუძუს მოწყვეტილო, ძმებო, ქართველებო,
ზეცად აზიდულო ჯვარო და სამებავ,
გვეყო ჩვენთა შვილთა უღმერთო წამება,
მუდამ სათნოების განმადიდებელო,
აღსდექ, საქართველოვ, მართლმადიდებელო!

ო, წმინდა გიორგის ხატებავ ნათელო,
სანთლად დანთებულო მომავლის ქართველო!
ესე, სიყვარულის განმადიდებელო –
ჩემო საქართველოვ, მართლმადიდებელო!

ო, დედოფალო!

გარეთ ქარია...
ხორშაკნი ჰქრიან,
ევლება სენაკს ნათლისღებანი,
ო, დედოფალო!
სხეული გტკივა,
თუ ცოდვის შვილთა შეცოდებანი?!
... ვინრო სენაკში შუქად კიაფობ,
ამაყობ კიდევ გულის ნიაღში.
ფეხმორთხმით ზის და
მოსთქვამს იაკობ:
- ტანჯვას მოგანევს ხვალ პიტიახში!..
ო, დედოფალო!
უარყავ რწმენა -
კვლავ ჩაგქირქილებს მარტვილს სატანა,
... და წუთით, თითქოს, დაგეხმო სმენა...
უბრძანებ სხეულს მეტის ატანას...
ო, დედოფალო!
იცვალენ მხარი,
თორო - დანყლულდნენ წყლულზე წყლულები.
დასთმე სასახლე და შმაგი ქმარი,
ვითა ბრჭყვიალა სამკაულები...
გარეთ ქარია...
ხორშაკნი ქრიან,
ევლება სენაკს ნათლისღებანი,
ო, დედოფალო!
სხეული გტკივა
თუ ცოდვილ შვილთა შეცოდებანი?!

ღმერთო ძლიერო!

ღმერთო ძლიერო, შენ ხომ ყველგან ხარ,
ყველას უსმენ და ყველას მფარველობ,
გულში იმედის სხივად გვინთიხარ,
შემოგავედრებთ ჩვენს საქართველოს.
ათასი ჭირი გამოვიარეთ,
ასჯერ გაგვაკრეს ჯვარზე შენსავით,
მაგრამ გადავრჩით, რადგან გინამეთ,
შენი ხატება გვედგა მზესავით.
ჩვენ ახლაც ვდგავართ აღმართის ძირში,
ბოროტად გვიცქერს ბილწი სატანა,
შეგვაძლებინე სიმტკიცე ჭირში
და გოლგოთაზე ჯვარის ატანა.
ღმერთო! უფალო! შენ ხომ ყველგან ხარ!
ყველა გიყვარს და ყველას მფარველობ!
ჩემშიც ხმიანობ ისე ნარნარად
და სიყვარულშიც ისევი პირველობ.
შეჰქმენ სამყარო, დარი სამოთხის,
აამლერე და აამზიანე,
უნდა გვეთესა სიკეთე მხოლოდ,
მოვფერებოდით დღეებს მზიანებს...
მაგრამ...ო, მაგრამ შევცდით, უფალო!
ვერ დავინახეთ სინათლე შენი!
გვძლია ბოროტმა და უკეთურმა,
გულს მოეხვია, როგორაც სენი.
და ახლა ვთრთივართ ლოდინში შიშის,
ხელის კანკალით დავეძებთ სანთელს,
იქნებ, როგორმე დავძლიოთ ცოდვა
და შეგეგებოთ სულიერ ნათელს.

ქაჯაჯა ალაიშვილი

ჩვენი იმედი

(საქართველოს პატრიარქს, უნმინდესსა და
უნეტარესს ილია მეორეს)

ჩვენ მოგვივლინა ღმერთმა ილია, ერთობ დიდია მისი კურთხევა...
ორმოცი წელი დღეს მიილია, რომ იგრძნო ლოცვა ყველა კუთხემა.
რწმენადაკარგულთ მისცა სანთელი, როს ააფრინა ცისკენ “სამება,
და ააცდინა ერი ქართველი, მაცხოვარივით წვას და წამებას.
ქართველი ხალხი ღმერთს აზიარა და აუხდინა დიდი ოცნება
მრევლს მოურჩინა ყველა იარა, ლოცვით მოჰფინა მთა და ბორცვები.
უღვთოდ დარჩენილ ახალ თაობას ისევ არგუნა მზე და მირონი,
მერე შთაბერა გამბედაობა, საქმე დიადი და საგმირონი.
...ცად მიიწვევენ ახლა ტაძრები, მონასტრები და ეკლესიები,
ცა - ვარსკვლავებით კვლავ იხანძრება, დედამინა კი ხარობს იებით
და ყველგან ტკბილი ისმის გალობა, საამური და ანგელოზური,
ეს სიხარული მან გვინყალობა, ცად ასული და... ცით ჩამოსული.
ჩვენი ვარსკვლავი ცაში ციმციმებს... მეცხრე ცის თაღზე
რწმენით მივედით,
და, ვითარც უფალს, მას შევციცინებთ, რადგან ის არის ჩვენი იმედი.

საქართველოს პატრიარქი

ღმერთმა გვიბოძა მხსნელად ილია, კურთხევა მისცა ერთობ
დიდია,
ერის რწმენაში გაძლიერებით შეექმნა ზეცის წმინდა ხიდია.
როცა გამოჩნდა ცის კაბადონზე, ზენიტში იყო ურწმუნობა,
მძლავრმა სამებამ, ჩვენს გასაკვირად, მალე იხილა ნანატრი შვება,
ხალხი მოფხიზლდა, უმაღ შეიგრძნო, სულიერებას მხსნელი
რომ ხვდება.
მშობელთა ვალი მომავლის ყოლის, თანდათან გახდა დიდი ოცნება.
სამი და მეტი ბავშვის მონათვლა უწმინდესისგან ყოველთვის
ხდება.
სტიმულს ღებულობს დემოგრაფია. ხალხის რესურსი ქვეყანას
რჩება.
ყველგან შეიქმნა უფლის სახლები-ეკლესიები და მონასტრები,
აღსდგა სიძველის ბევრი ნიმუში სალოცავი თუ დიდი ტაძრები.
რუსეთ-ოსეთის საზღვართან აშენდა დიდი კომპლექსი,
ტაძრები ანგელოზების თორმეტს გასცდება! - არ ვცდებით,
წმინდა მამების ლოცვებით, ხევს გადავკეტავთ ლოდებით...
...ჩვენს სამყაროს მოევლინა, ვებერთელა კაცი ბრძენი,
შეასრულა უფლის თხოვნა, გამოიღო მხსნელი ხელი.

გზა უფლისკენ

გზა ავირჩიოთ უფლისკენ, ვადიდოთ ქვეყნის გამჩენი,
გვნამდეს მოძღვრება სამყაროს შექმნის, წუთისოფელში თუ
ვართ დამრჩენი.
დავძლიოთ ეშმაკთან ბრძოლა, ვიყოთ მორწმუნე ღმერთისა,
სამყაროს კუთხე-კუნჭულის მიდგომა რაკი გვეღირსა.
ყველა წმინდანმა, სწავლულთა მოდგმამ ქვეყანას უთხრა თავის
სათქმელი,
ღმერთია ჭეშმარიტება და გახლავთ ქვეყნის გამჩენი.
ღმერთია მარადიული ქრისტე სიკეთის დამცველი,
ჭეშმარიტების მაძიებელ ხალხს მუდმივად ენთოს წმინდა სანთელი.

უფლის ვინააგი!

გაზაფხული გულს მიხარებს,
მიყვარს ტყეთა სიმწვანე,
ღმერთი მიყვარს უფრო მეტად,
უფლის უფრო ვინამე.

მზის ამოსვლას ველოდები,
ყოველ დილა-ცისმარე,
დარდი უკვე, რაც კი შემხვდა
ღმერთი ამას მიკმარებს.

მიყვარს მერცხლის ჭიკ-ჭიკი და
გულში ზიხარ მთა-ბარო,
არასოდეს გიღალატებ,
დარდი უნდა მაკმარო.

ღმერთო, მომეც ლოცვის ძალა,
ამცდეს ღრუბლის ფარაო,
არ დატბოროს წვიმამ რემით,
ჩემი პურის ყანაო!

სამყარო შექმნა უფალმა!

სამყარო შექმნა უფალმა,
ჩვენ დავიბადეთ მის ნებით,
მზეს რომ ვუყურებთ ყოველდღე
და სიყვარულით ვივსებით,
ეს ნყალობაა უფლის,
იცოდეთ ადამიანი,
ლუკმა გაუყავ მოყვასს და
სითბო არ დაუგვიანო!

უფალს დიდება!

როცა ღრუბელი გაიფანტება,
მზე გამოჩნდება ცის კაბადონზე
ქარი კი სადღაც გადიკარგება,
მზე ამოაშრობს ომის ნაკვალევს,
ე, მაშინ დავწერ, ისევ დავწერ,
უამრავ ლექსს და ისევ უფალზე,
ისევე დავწერ... ისევ ვიმღერებ,
უფლის დიდებას მშვიდობის ხმაზე!

სვეტიცხოველი

ავაშენეთ, დავამშვენეთ ტაძრები,
გაიშალა, მოეფინა მლოცველი.
სვეტიცხოველს დასტრიალებს აზრები,
ყველა ტაძრის ნათლის ერთად მომცველი.
დიადი და ასე მადლით მოსილი,
ჩემი სულის სიამაყის ნაწილი,
დალოცვილი უფლის კვართის ადგილი.
უსაზღვროდ ვარ სიყვარულით აღვსილი.
ჩემი ქვეყნის სიძლიერის სიმბოლო,
სიკეთის გზა ყველასათვის გახსნილი.
სვეტიცხოველის სიდიადე — სამხილი,
უფლის ცამდე მისავალი მანძილი!
არ ყოფილა ეს გზა ასე იოლი,
არ ყოფილა ეს გზა ასე ადვილი!

წმინდა ბარბარეს!

ჩვენ ყოველ ღამე ერთმანეთის პირისპირ ვრჩებით,
ლოცვებს ჩუმ-ჩუმად ვიმეორებ კედლის ხატებთან,
მე და სიჩუმე გამუდმებით თავს დაგფარფატებთ,
გულწრფელი ცრემლი დამდგომია ხშირად თავდებად.
მივარღვევ ჯვბირს და გზას ვიკვლევ შენამდე ფიქრით,
წმინდა ბარბარე, მოგვიჩინე ნასუსხი სული.
შეგავედრებდი ისევ შვილებს - დედის თეთრ მტრედებს,
რომ დაიფარო სიყვარულის ხელთუქმნელ სხივით.

მცხეთა

მცხეთა - დედა საქართველოს გული,
ტაძართა ბჭეზე ცასავით წმინდა,
სალი კლდიდან გადმოწყურე ჯვარი
რწმენისა და უკვდავების ნიშნად.
სვეტიცხოვლის მადლმოსილი კვართი
ნათლით ავსებს ტაძრის ყველა სარკმელს...
ქრისტეს ჯვარი და მშობელი მიწა
დედასავით ეფიცება ქართველს!..

სამეზის ტაძარი

ყელმოღერებით დგას უფლის სახლი,
თორმეტი სარკმლით ზეცას გასცქერის...
მზეს ედრებიან ტაძრის კედლები,
როს ლოცულობენ წმინდა სანთლები...
აქ სული წმინდის იღვრება მადლი,
სამება არის განძი რჩეული,
ტაძარი არის ერის სიწმინდე
და ქრისტე ღმერთის წმინდა სხეული!..

იესოს ღაბრუნება

ზეცა გრგვინავს და მიწა ზანზარებს,
ელვით ეშვება მთებზე ავდარი;
მიდის იესო ისევ ნაზარეთს,
ჩვენთვის ჯვარცმული და კვლავ აღმდგარი...
დაბზარულია სივრცის კედლები
და სივრცის იქით მოჩანს სხვა ხედი,
შორს კი ნისლეებში ელავს ბეთლემი,
როგორც სამყაროს გადასახედი...
გადაჰკრავს რიჟრაჟს ფერი იოდის,
ღამე დაიმსხვრა და დაიბზარა
და თვით იუდა ისკარიოტელს
თავის ღალატი თვითონვე ზარავს...
მიდის იესო და მრევლი მისდევს,
ციდან მოისმის გუგუნის ზარის, -
ისევ ბრუნდება ნატანჯი ქრისტე,
ო, გიხაროდენ, იერუსალიმ...
ზეცა გრგვინავს და მიწა ზანზარებს,
ელვით ეშვება მთებზე ავდარი;
მიდის იესო ისევ ნაზარეთს,
ჩვენთვის ჯვარცმული და კვლავ აღმდგარი...

უწმინდესო და უნეტარესო!

განსაცდელის ჟამს თქვენ გამახსენდით
და სასოებით გული ამევსო;
თქვენ და თქვენს სამწყსოს გფარავდეთ ღმერთი,
უწმინდესო და უნეტარესო!..
ჩვენ ხშირად ცოდვებს ვიმრავლებთ ჩვენთვის,
ჩვენვე ვიბედებთ დღეებს მწარესო;
ძე შეცდომილთაც გვფარავდეს ღმერთი,
უწმინდესო და უნეტარესო!..
გულში უფალი გვისურვე მეტი,
რომ რწმენით სული ხმლისებრ ავლესოთ;
ღვთის გზაზე მდგომთაც გვფარავდეს ღმერთი,
უწმინდესო და უნეტარესო!..
თქვენი ლოცვები მაღლა ცას ერთვის,
დაბლა-ღვთისმშობლის წილხვედრ მხარესო;
თქვენ და თქვენს სამწყსოს გფარავდეთ ღმერთი,
უწმინდესო და უნეტარესო!..

ნ ა რ ნ ე რ ა ფ რ ე ს კ ა ზ ე

ზეცისკენ შუქის ჩქერად მაღლდება,
მიუკარები ბნელი ღამისთვის,
ფრესკების სუნთქვით სავსე თაღები
ქაშუეთის და მამადავითის...
შენც ხომ იქითკენ მიგიხარია,
ჩუმად იცხოვრო და იარსებო
და კიდევ შეხვდე დედა მარიამს,
შენ, მაცხოვარო, წმინდა იესო...
შენ, ვისაც ქვეყნად, თუნდაც მცირედი
არ გაქვს სამკვიდრო შესაფერისი,
კვლავაც ღალატით და დამცირებით,
ეკლიან გზებით გიხმობს მერმისი...
უკან მოგდევდა მაშინ მრავალი,
გეთსემანიდან როცა დაეშვი,
რა იქნა შენი კეთილი მრევლი?
ჯვარზე გაკრული მიმზერ კაემნით...
ან ცათა შინა ვინ მოისურვა,
რომ ამ ქალაქის ბულში გეცხოვრა,
შენ, შორეული სივრცის მოსურნეს
და მზის სხივივით წმინდა მაცხოვარს...
გახსოვს პასექის მწარე დღეობა,
ის დროც, მხრებზე რომ ჯვარი გეკიდა
და მიჩვეული კედლის ტყვეობას,
დაღონებული მიმზერ ფრესკიდან...

შობა

ჩემს სარკმელთან მოფრენილმა ანგელოზმა
მაცხოვარის დაბადება მახარა...
ტკბილხმოვანი ბულბულივით იგალობა,
სიხარულმა ძილი აღარ მაცალა...
ცას ვარსკვლავი ამოზრნყინდა უცნაური,
მისი სხივით მიწის გულიც განათდა,
ჩვილ იესოს პირს ღიმილი დასთამაშებს---
დაიბადა... ენამა და ამაღლდა...
ღვთისმშობელი იღიმება მზიურ ბაგით,
იმედის რტო ჰყვავის დღეს მის ხელებში,
ანგელოზმა იგალობა ჩემს სარკმელთან
და მახარა უფლის შობა ბეთლემში...

ამაღამ შობაა

ამაღამ შობის ღამეა, დაიბადება უფალი,
იესო ქრისტეს დაარქმევს მას ზეცის ხელისუფალი...
მამა ღმერთის ძე იშვება, ნყალობა მოვა ზევიდან,
სასწაულები მოხდება, ღვინოს დაატკბობს ქვევრისას,
სულ სიტკბოს ჩამოგვირიგებს - ეს ღამე თაფლივით ტკბილი,
სულს წამლად მოეფინება ჩვილი იესოს ღიმილი....
ამაღამ შობის ღამეა, უფალი მოგვევლინება,
სამყარო ფერებს შეიცვლის და სასწაულიც მოხდება...

შობას

შობის ღამეა, მოდის უფალი,
მოდის და მოაქვს სინათლე ქვეყნად,
ყველა სარკმლიდან მოსჩანს სანთელი,
უფლის დიდება ითქმება ყველგან...
მოაქვს სიკეთე ღვთისმშობლის კალთას,
მინამ მოისხა ნათლის მანტია,
მოდის უფალი, ნუგეშად კაცთა,
გარს ანგელოზთა ჯარი არტყია...
შობის ვარსკვლავმაც გამოანათა,
აივსო ბაგა სინათლის სხივით,
დაბადებულხარ, უფალო, ჩვენთვის,
შენს ხელეებზე დგას ღმერთამდე ხიდი.
დიდება შენდა! --- ამბობს სანთელი --
ალმოდებული ტერფიდან თმამდე,
დიდება შენდა! --- მეც ვიმეორებ,
ადის ეს ლოცვა ჩემიდან ცამდე...

თაგარ მეფას

საქართველოს ჰყავდა მეფე ქალი,
მის ეპოქას ერქვა ოქროს ხანა.
ტადარს ჩუმად მოსდებოდა ალი,
შრიალეზდა თავთუხების ყანა.
საქართველოს ედგა ოქროს ხანა,
ჰყავდა მეფე, მზესთან შესადარი.
გერქვას ქალი ცოტა არის განა?
იყო მეფე ვარსკვლავების დარი.
ახლა შენს ხატს ათბობს სანთლის ალი,
ტადარს ირგვლივ შარავანდი ამკობს.
მატიანემ შეგვინახა ქალი,
ქალს, რომელსაც თავს გვირგვინი ამკობს.

დავით გარეჯი საქართველოა

დ-ავით გარეჯი მესიზმრა ნუხელ,
ა-მაყად იდგა, შეენოდა ჯვარი,
ვ-ელზე ჰყვაოდნენ ყაყაჩოები,
ი-მედებს ისევ სჭარბობდა ჯავრი.
თ-ავს იწონებდა უდაბნო მშვიდი,
გ-ული მღეროდა სევდიან ჰანგებს,
ა-რ მშორდებოდა სამშობლოს დარდი,
რ-ომელსაც ჩემი სული განაგებს.
ე-რის და ბერის - უხმობდა ყველას
ჯ-ამს, ივსებოდა ქვევრიდან ღვინო,
ი-ესოს ერთხმად შევთხოვდით შველას,
ს-ანთლებს ვუნთებდით ხატებთან ნინოს,
ა-მქვეყნიური რეკდნენ ზარები,
ქ-არტეხილები ფანტავდნენ რულებს,
ა-მ ნუთისოფლის ეკალ-ბარდებით,
რ-ატომ და რისთვის ვიკოდავთ გულებს?!
თ-ვალს ვერ ვაცლიდი ამ სილამაზეს,
ვ-ნატრობდი გულში, ბევრჯერ ვიხილო,
ე-რთხელაც მივალ აღდგომის ტაძრად,
ლ-ავრის კარებთან ვნახავ ღიღილოს.
ო-ლონდაც გვექონდეს სამშობლო მშვიდი,
ა-ი, ვედრება საუფლო, დიდი.

ჩრდილო კავკასიაში ქართულ ტაძრებს

ჩერქეზთა მიწას ისევ ახსოვს ქრისტეს დიდება,
ქართულად ლოცვა და აღდგომა, ღვთის განდიდება,
შუანის ფრესკებს ისევ ლოკავს მზის ათინათი,
სენტიის კარიბჭეს ისევ ატყვია სანთლის ნალვენთი.

დვალეთის მიწას კვლავ დარაჯობს თლის ეკლესია,
წმინდა გიორგის სამლოცველო ნარძუარი,
აგერ ღვთაება, ქართულია ხუცაუ-ძუარი,
ძლევის ჯვარი და ზროგოს ხოზიტა მად-მაირამი

ინგუშთა მიწას „ტყობა ერდი“ ისევ მადლს აფრქვევს,
ალბიერდში მდუმარედ რეკენ უფლის ზარები,
გალ-ერდის ტაძარს ისევ ითქვა ლოცვა ქართულად,
ნუზალეს ხატსაც გაუღია რწმენის კარები.

ქართველთა კვალი ამ სამყაროს მადლით ატყვია,
იმედის სხივი საკურთხეველს სანთლად ანთია,
ყოველი ფრესკა, მადლმოსილი უფლის მანტია,
ნათელსანთლად, ქართველურად მარად მნათია.

ძველ რუქიდან ნაღვლით მიმზერს
აფხაზეთი და მინა მაჩაბლის,
ბანა და ოშკი, ტაო-კლარჯეთი,
ჰერეთის მინა და სანახები ლორე-ტაშირის.

წმინდა დედოფალს დიად დინარას,
ხმაღმემართული რომ სჩანს ფრესკაზე,
აღბათ სინითლემ გადაუარა,
კლიტე რომ ნახა ქურმუხის კარზე.

ხუჯაბს არ ისმის წმინდა გალობა,
ლექართის ფრესკაც დადუმებულა,
გიშის ემბაზში არ ტარდება წმინდა ნათლობა,
ძელი ცხოველში ამბიონი გაუქმებულა.

სედვას სევდის შემოუსხავს ხავსის მანტია,
ძელ ჭემმარიტში ნატვრის სხივი ველარ კიაფობს,
ქობერის ტაძარს მადლი მიწას მოუფანტია,
მამრუხის “უცხო,, უზნეობით ისევ იაფობს.

ეგ არაფერი... ეგ არაფერი...
და უფლის ნებით, და უფლის მადლით,
უფლის ტრაპეზზე ქართული ღვინით
კვლავ შეივსება წმინდა გრაალი!

ცის გზა...

ქეთევან დედოფალს

იცოდა, შირაზში რაც ელოდა...
იცოდა, რადგან დედამ კი არა, დრომ -
ქართულმა უკვდავმა სულმა იმშობიარა
ქეთევან დედოფალი!
შირაზში არა, -
დაბადებამდე ეწვოდა დედა-დედოფალს
სანთელ - თითებიც... მკერდიც! ფრჩხილებიც! თმაც!
იცოდა... იცოდა... იცოდაა... მაინც წავიდა!
ქართული სისხლის მდინარე და
მდუმარე მთები მიაცილებდნენ
ზე - ყანის გვირგვინოსან დედოფალს...
მხარს უმშვენებდნენ
უნვერული უფლისწულები - უფლის კრავები!
მიდიოდა... უკვე იწვოდა...
ცეცხლნაკიდებულებით თითებით უვარცხნიდა ქოჩორს
აღექსანდრეს და ლევანს... ლოცულობდა...
მზაკვართა გეგმას უმაღავდა შენირულ ბიჭებს -
სიმამაცეს ლოცვით აჩვევდა...
სამშობლოში დატოვებული გული,
ქართველთა რწმენის მტკიცე კედელი,
შვილიშვილების ყავარჯნობა ამხნევებდა,
აძლიერებდა, აკლდექალებდა!...
შვილიშვილების უბედურებამ და
პატივაყრილი სამშობლოს სევდამ -
მოჰკვეთა მკერდი!

თავზე ჩამოამხო გავარვარებული რვალი!
დაუგლიჯა სული და სხეული,
თმა და ფრჩხილები!...
ეშაფოტზე უკვე
დედოფლის სულგაყრილი სხეული იდგა -
საქართველოსავით
ათასგზის დანანევრებულ - დასახიჩრებული,
მაგრამ ვერდამონებული!
ვერდაჩოქილი!
რწმენაშეურყვეველი!
ზეციური საქართველოდან
დაუბრუნდა სამშობლოს
ქრისტეს მხევალი -
წმინდა ქეთევან დედოფალი!
იცოდა... ხსნის...
ზეცის გზა...
იცოდა!

„ქამასხეობა“ ვნახე..

უფალო, მომიტევე,
სათქმელს ვერ მოვლევ ბნკარით,
შენ უსასრულო მზე ხარ,
მე - უსახელო ნამი.
„ქამასხეობა“ ვნახე
გაოცებულმა მეტად,
სულ მონატრებას ვამხელ
იმ, სალოცავთა, ნეტარ!
სიზმრად ვიყავი, ალბათ,
იქნება, ვიყავ ღმერთთან,
ბევრი ვიძახე „ქამა!“
თვალნინ სამოთხე მედგა.
ავყევ ბილიკებს, შეჭრილთ,
გავცდი წარწერებს გზისას,
„ქოზიფა“-ს, „შატბერდი“-ს, თუ
„შუანო“-ს მონასტრისას.
აქ, საუფლოთა გზაზე
კლდეც კი, მონამედ დევსო,
ხმა ექოს ავით გესმის:
„საქართველო“-ა, ესო.
როცა „კარიბჭე“-ს შეხვალ,
ფრესკებს იხილავ ტაძრის,
„სამწევრის“-ს, წმინდა გიორგს
მუხლს რომ მოუდრეკ, სამგზით,
„სარკინეთს“ — იქაც მიხვალ,
მამათა მონასტერში —
სინმინდეების ხილვად,

გვირაბად ნაკვეთ კლდეში.
სხვა მონასტრებსაც ნახავ,
მოძებნი მათ ამბრონს,
„ნიფლოვანი“, თუ „ანგი“,
„ქამერი“, „საბერიო“.
„კლდეკარი“, „წყაროსთავი“,
„ქართა“, „სათერძე“, „ტბეთი“,
„გეთსიმანია“, „მერე“,
„ბერმუხა“, თვით, „მზოვრეთი“!
ვერ მოთვლი სასწაულებს,
ვერ დაიოკებ ფიქრებს,
აქ, უფალია მწყემსი,
დარდს რწმენა გადაგივსებს.
მზერად გაჰყვები ფერებს,
ყვავილებს, გაშლილთ ლალად,
„ორთუბნ“-ის მონასტრისკენ
გზა ფიქრებს ჩაგილაღვს.
„ბატეთი“-ს ტბასაც ნახავ
და „აბუხალო“-ს ჩანჩქერს
ქართლის გადაშლილ მინდვრებს
ქარი, აქედან ავსებთ.
დროს არ გაუფენ სევდას,
ნეტარ წუთებად მისთვლი,
გადმოაფარა ზედა,
ფრთა ანგელოზმა, „ყინწვის“-ს.
ამ ბერთუბანში თითო
აგურიც, გალავნისა
წარსულს ინახავს, ამბობს
ცხოვრებასა ქართლისას.
უფალო, ძალსა შენდა
აქ, ვინ შეახოს ხელი?
შენ, სამყაროსა ზედა,
საქართველოა, ქვევით!

გიხაროდენ!

გადმოვიდა უფლის მადლი, ბნელში ნათლის სხივი გაკრთა,
ცა განათდა, მოკვდავთ სულის საიმედოდ და სალხენად,
კაცთა მოდმისგან ჯვარცმული ქრისტე აღდგა!
ყველა ილხენს ეკლესიის სამრეკლოდან ისმის რეკვა
წმინდა ზართა;

სიკვდილითა სიკვდილისა დამთრგუნველი
კაცთა ცოდვის მოზიარე ქრისტე აღდგა!
მგალობელთა გუნდი გალობს, ზეცა ილხენს,
სიხარულის, სინანულის ყიჟინა დგას;
გიხაროდენ!

ქვეყნად მხსნელად მოვლენილი
სიკვდილისა დამთრგუნველი
ქრისტე აღდგა!

წმინდა ნინოს!

წმინდა ნინომ ზე ასნია ვაზის ჯვარი
და დაიმსხვრა უფლის ძალით კერპები!
შიშმა, ძრწოლამ აიტანა წარმართები
და მიწაზე დაიჩოქეს ვედრებით.
ლამე ლოცვით გაათია წმინდა ნინომ,
მან განკურნა სნეულები ღვთის ნებით,
უამრავი მოინათლა ქრისტიანად
და უარყვეს წარმართებმა კერპები.

დღეს ხალხს თავი მოუყრია სალოცავში
და ხატის წინ იჩოქებენ ვედრებით,
არ შეწყდება არასოდეს ამ მიწაზე,
წირვა-ლოცვა ღმერთის სადიდებელი.

ვისწავლე დუმილი

ვისწავლე დუმილი არაფრის მაქნისი,
ამ გულში ჯანყობს და ბობოქრობს სიმართლე,
ჯვარზე გასაკრავი მართალი კაცისთვის,
მრავალჯერ დაიბანს ხელს ალბათ პილატე.
სანთელ-საკმეველი გზას არ დაკარგავსო,
ბოროტს სძლევს სიკეთე, ბნელს შეცვლის სინათლე,
ბევრჯერ აყოლილმა ამ ქვეყნის ცდუნებას,
უფალო, რამდენჯერ დაგთმე და გინამე!
უფალო, შემოდი ჩემს გულში, გამათბე,
ამქვეყნად სავალი გზები გამინათე,
ზოგჯერ უმეცრებით რა მაღლა ავფრინდი,
მაღე გონს მოვეგე, თავი დავიმდაბლე.
უფალო, შემინდე, თუ რამე შევცოდე;
ნებით, უნებლიეთ, სიტყვით და საქმით,
ბევრისთვის ახლოა, ჩემთვის რა შორია
მანძილი მიწიდან ცამდის.

ნათლისღება

ნათლისღება დგებო, რწმენა ისარკებო---
სიტყვა უფლის ნათქვამი, არსად იკარგებო!
წყალი იკურთხება და წამლად გვეპკურებო,
ნათელს იღებს მონა და ახლად იბადებო!..

ჯ ვ ა რ ც მ ა

რამდენჯერ უარგყვეს, გაგცეს და გაგყიდეს,
რამდენი ცოდვები ამითი თავს იღეს!
ჯვარს აცუ, ჯვარს აცუ, ჩამესმის ყვირილი,
რამდენი ტანჯვა და რამდენი ტკივილი...
ბრბო უმადურია, კარგს და ცუდს ვერ არჩევს,
უფლის მონყალეზას--- ვგონებ, რომ ვერ ამჩნევს...
ყველას აპატიე, ცოდვები შეუნდე,
დროა, უმადურო----
უფლის გზას შეუდგე!....

ოთხთა საოცრება

ტბეთი, ხანძთა, დოლისყანა, საოცრება ამისთანა,
ნაუღიათ თურქებს ურცხვად, მიაჩნიათ რამეთ განა?
ჩვენს წინაპრებს შრომა-ჯაფით, ლოდი ლოდზე დაუღიათ,
ღმერთის ნებით ამ მინაზე-- გუმბათები აუგიათ!
გულში რაღაც ჩამწყდა თითქოს, ნანგრევების დანახვაზე,
კურცხალიც კი ჩამომგორდა, უცაბედად ჩუმად თვალზე....
ოთხთა ვნახე საოცრება, შეკიდული მაღალ მთაზე,
დამიბრუნეთ ჩემი მინა, აქ აღმომხდა მაღალ ხმაზე!
თუკი რამე სილამაზე არსებობს ამ ქვეყანაზე,
იშხანს ვერას შევადარებ, ლამაზია ის ყველაზე.
იქეთ კიდეც, ამ გზის ბოლოს, პარხალს გაუშლია მხრები,
ღმერთო, შენ სახელს დიდება, ამ ნანახით მართლაც ვტკბები.
ოშკი ვნახე, სილამაზით განთქმული და საამაყო,
მინდა მწამდეს და მჯეროდეს, რომ ჩემია ეს სამყარო...
ემოცია დიდი იყო, როცა ბანას გზას გავხედე,
ჩემი მინის დაბრუნება უფალს აქაც კი შევბედე...
ხახულის ღვთისმშობელი კი მონყენილი დამყურებდა,
ღმერთო, ქართველებს გვაღირსე, ამ მინაზე დაბრუნება!...

და რადგან იშვი...

და რადგან იშვი, რადგან ჩემშიც ღმერთი დადულდა,
რადგან ბაგასთან აღსადგენი ტაძრით მივედი,
მიკაკუნებდი, ეგების და კარი გამელო
და სტროფებივით, ტანზე სისხლით ლოცვებს მიწერდი...

ცრემლად გიდნები სანთელივით, მოდი მიწამლე,
მუხლზე ვუდგები შენს შობისთვის სრულად სამყაროს,
მეტამორფოზა სანამ ჩემი უფალს მივანდე,
მიკაკუნებ და მეც გელოდი, იშვი, მაღალო...

რომელმა ბაგამ დაიტია შენი სიმდაბლე,
და მეც ბაგასთან აღსადგენი ტაძრით მივედი,
როგორც გჩვევია, ვიცი ისევ თავს დაიმდაბლებ
და რადგან იშვი, ლოცვასავით გადაგინერდი.

ღმერთი იყო სიტყვა...

სიტყვა უძღურ არს ანუგეშო ჭირით წარღვნილი,
როცა სამყარო უნებურად თავზე გემხოზა...
ნეტარ არიან - ვინც იხილა როგორ ატირდი
და ლოცულობდი მათი სულის შენთან სახმოზად...

მწყემსი კეთილი

მწყემსი კეთილი,
შენი თვალები - ისე წრფელი,
ისე კეთილი
და შენი სული - ჩემი სულის თავშესაფარი
და კათარზისი,
რამდენი სულის გადასარჩენად
სულით და ხორციით ბოროტს კვეთილი
და თუ ვარ ღირსი
შენს კვალში დგომის,
შენა ხარ ჩემი გონის საზრისი...

ყველა ჩვენგანის ჯვრის მტვირთველი და
შენს ხერხემალს ჯვარცმა შეზრდილი...
ვერ გარდმოგხსენით,
ვერ დაგიცავით,
ვერ შეგაშველეთ სული ცოდვილი,
საუკუნენი ვდგავართ და ვფიქრობთ
- განდოთ თუ არა სული ცთომილი?

მწყემსი კეთილი,
შენს ოლარქვეშ შეყუყული შენი სამწყსო
გიმზერს ღმერთივით
და შენი ხორციც - ღვთის ტაძარი,
ვერ დატეული ამ მიწაზე ჩემი ღმერთივით...

ღვთის ხატება და ღვთის მსგავსება შენს მაჯაზე გადაკვეთილი...
ტრანსცენდენტური,
მიღმიერი,
ღმერთის რჩეული...
როგორ გარდმოგხსნა შენს ტანიდან ჩემი ჯვარცმა
- ხორცს მიჭედილი,
მითხარი, როგორ შეგაშველო ჩემი სხეული,
უშენოდ ყოფით მიტევენას გადაჩვეული...

წმინდაო წინო...

და იყო დრონი, საკვირველნი,
ესე ნეტარნი,
რომ კვლა ეუნყა საქართველოს, ცნობა დიადნი,
კერპთა საუფლოს ეახლაო ქალი ლამაზი,
ხელთ კი ეპყრაო თურმე ჯვარი,
ვაზით ნაჭედნი...
შორ გზის გამოვლით ასე წყნარად
ფრიად მოშიში,
ფარაონის ტბას მობრძანდაო,
წინო ქალწული,
როგორც ნეტარი, დიდად მორწმუნე და დამაშვრალი...
გრძელი გზით
მავალ ლამაზ ქალწულს ძლიერ გადაღლილს,
კაპადოკიის მშვენიებას და ზიძის
დალოცვილს,
დიდი მისია რამ არგუნა, ფრიად განგებამ,
რომ საქართველო მოექცია, ღვთის
წილხვდომილად...
და მოდიოდა...
წინო ჯვარით ხელაპყრობილი,
როს ტბასთან ახლოს, მეცხვარეებს ჰქონდათ ნადიმი,
წინომ მომხვდურებს, კვლად აუნყა
გულის წადილი,
მაგრამ მეცხვარეთ, კერპებისკენ
ელტვოდათ გული...
არ მოუსმინეს, წინოს ღმერთებს თაყვანი არ სცეს,

თუმც კი, მცხეთისკენ გამოჰყვნენ და ეახლნენ კერპებს,
რომ მოიქუფრა, ჩამობნელდა,
ცა ჩამოიქცა,
ნინომ შეჰრისხა ყველა კერპებს
და უხმო ღმერთებს...
მაშინ პირჯვარი გარდისახა, როს ჯვარს ემთხვია,
კვლავ საქართველო შეავედრა,
ლოცვა წარმოსთქვა,
„დედაო ღვთისავ,“
დაიფარე შენი ქვეყანა,
და მე მხევალი, არ მოვაკლებ ლოცვა-ვედრებას...
ო, საოცრებავ, სასწაული იხილეს კაცთა,
მთელი ქვეყანა
როს გაბრწყინდა, გამომზიანდა,
მაშინ იწამეს წინოს ღმერთი,
უარყვეს კერპთა,
და საქართველო წილხვედრილი,
გაქრისტიანდა...

შობის დღესასწაული

ანკრიალდა ზეცის კარზე
ანგელოზთა გალობა,
ვარსკვლავებსაც ღამის ცაზე,
მოსმენა უხაროდათ.

ბედნიერი ნუთები დგას,
გაიხარეთ, გამრავლდით,
ქრისტე იშვა ბეთლემის მთას,
შობის დღესასწაულით.

მოდის დიდი იმედებით,
ჩვენს გულებში სახლდება,
მოაქვს ქვეყნად სასწაული,
თორმეტი რომ გახდება.

ზარებს რეკენ სამრეკლოში,
ადიდებენ მაცხოვარს,
ქრისტეს შობას ყველა დროს,
სასწაული თან მოაქვს.

გამოაღეთ დარაბები,
თქვენი გულის კარები.
უფალს შეხვდით სანთლით ხელში,
ლოცვით, გულმხურვალეები.

ანგელოზები

ტაძრის გუმბათზე შემომსხდარიყვნენ,
ანგელოზები ზეციურ ღვთისა.
ნაზად გალობენ, ერთად ფსალმობენ,
კვლავ სადიდებლად სვეტიცხოვლისა.

თითქოს აღმართეს ქვეყნის დარაჯად,
სვეტიცხოველის მონასტრის ჯვარი,
უნმინდურთათვის კარი ჩარაზეს,
არ დაარღვიეს წმინდათა ვალი.

ალავერდს

იანვრის გათოშილ დღეების გამო,
გულში დამრჩება სინმინდის გლოვა
და ალავერდის დიდებულ ტაძარს
დაეფინება ზეციდან თოვა.
საკუთარ სულში გაყინულ დარდით,
ლოცვად ავანთებ კანდელზე სანთელს,
ოცნებით შევალ ცხვრის ბაგაში და
მოვიხსენიებ, ღმერთო, შენს სახელს.
მეც მაპატიე და მეც ვპატიობ,
ალავერდს მივალ ალავერდობას,
სანთელს ავანთებ შენს სადიდებლად,
აღდექ, უფალო, ყოველ აღდგომას!
იანვრის გათოშილ დღეების გამო,
გულში დამრჩება სინმინდის გლოვა
და ალავერდის დიდებულ ტაძარს,
დაეფინება ზეციდან თოვა.

ღაღადი ეკლესიისა

...და ქვითკირისგან ნაგებ-ნაშენი ეკლესია ვარ,
ხალხის აღერსით აშენებული.
ჟამთა-სიავეს გადავურჩი, მომხდურ მტრებისგან
და მეხდაცემულს, ჭირთათმენით, შეუბღალავად,
მე მოვიტანე ეს სამშობლო, ლოცვით, ვედრებით.
წმიდა ფრესკებთან ფორიაქობდა თებერვლის სუსხი,
სიმკაცრის ზღაზვნით თენდებოდა დილა ეული,
ჟამთა სიავემ, ვერ გამტეხა და ჩემი ზარიც,
რეკდა სამრეკლოდ, აღმართული რწმენის კედლებით.

შობა

მოვიდა ღმერთი, ჩვენთან ამიერ,
კრავის ბაგაში კანკალებს, კრთის.
ელვრება მნათი ციდან ხვავეიერ
წამისყოფილ შეუცნობელ ჩრდილს.

მზემ გუნდრუკი და მინამ მური,
მოიღეს სული წმინდისა,
წილ რძით და ტკბილი თაფლით
დანამულნი მწყემსნი კრძალვით შეხაროდნენ ჩვილს.

შობის ღამეს უსასრულოდ ათოვს,
სცნეს მოგვებმა მზე ვარსკვლავი უფლის,
მოართვეს ოქრო, ვითარცა ბატონს,
თაყვანი სცეს, დაუმდაბლეს შუბლი.

სცნეს მოგვებმა უნაპიროდ მძიმე,
ერთვის მწუხრი საუცხოო მნათობს,
მზე ვარსკვლავიც თეთრად მოციმციმე
შობის ღამე საუცხოოდ ათოვს.

შობა

ნათელ სხივებს მთელ ქვეყანას აყრიდა
მზე ვარსკვლავი მოელვარე ზეცაზე,
ბეთლემს იშვა საიდუმლო მალლითა
ამა სოფლის მოთმინებით აღსავსე.

ვინც ჩვენს შორის სათნოება დათესოს
ანგელოზი ზღვა სიხარულს აწვევდა,
მზის სხივებში შეახვია იესო,
ფრთა თეთრ თოვლში ანაცრემლი სევდა.

ვინც კი მინით გამოძერწე, ანათე,
ამჩენია სიყვარული უბადლო,
კრძალვით ვალებ ჩამოთოვლილ სანათებს,
გვედრები, შემობრძანდი, უფალო.

სანთელივით ჩაინვებით ამ სოფლის გზები წმინდა,
გზებო, მზემიუვალო ზეციერო,
ჯვარი შენი არსობის
მოგვიტანე მსუბუქი და უბრალო.

გზად ვერც წყურვილს და ვერც მიწას იქარწყლებ,
სანთელს ვანთებ, შენს მზე ვარსკვლავს ვუგალობ,
გვედრები, შენთა ფერხთა კვარცხლბეკი,
სიყვარულით გაგვატარე, უფალო.

თაბახ ბაქიაშვილი-ხოშახია

გისაროდენ!

ეგ რა ცეცხლი შემოგეგზნო, ღვთისმშობელო,
რა ტანჯვა და რა სიმწარე მოგეახლა,
დიდი დარდის დედავ, ყველას ახლობელო,
გტანჯავდა და კაცთა ცოდვა გტანჯავს ახლაც.
გოლგოთაზე სიმწრის კალო ტრიალებდა,
ყურს გასმენდნენ - ჯვარს აცვიო, აცვი ეგე,
ბრბო დუღდა და სისხლით მთვრალი ღრიალებდა,
შენ მათ რისხვას დედის ცრემლი შეაგებე.
გაითქვიფა უგვანოთა ხეტიალში,
სიყვარული, სათნოება კაცთა შორის,
სიკეთის წილ-ბოროტება, ბარი-ბარში,
მარადისი ცოდვით ცოდვა იმ ამბორის.
უჯერ კაცთა ავ განზრახვებს შეწირული,
ნანამები ძლიერ, განა ცოტაოდენ,
ღვთისმშობელო, დაიამო ეგებ წყლული,
მკვდრეთით აღსდგა ძე შენიო, გისაროდენ!
თუკი ნახავს დედა შვილის მოკვდინებას,
სხვა რა ტანჯვა მიიჩნევა უფრო დიდად...
და აღსრულდა ზეციური მამის ნება,
ქრისტე აღდგა!
ქრისტე აღდგა!
ჭეშმარიტად!

... და იდგა ჟამი გაცქაფული, ღამეც რომ ვერ თვლემს,
თუმც ერთი წამით წყაროსაც კი ჩაეძინება,
წყნარად და ჩუმად სასწაული ხდებოდა ბეთლემს,
იმ ღამით მხსნელის დაბადება ღმერთმა ინება.

ბაგაში იშვა, ვარსკვლავებმა გზები ამხილეს,
ბაგეზე რძის სუნს შერეოდა მურის სურნელი,
მალავდა ღამე საიდუმლო გადაძახილებს,
სასოებასთან სევდაც იშვა ტანჯვის მსურველი.

იმ ღამით ცაზე მთვარე იყო სულ ოდნავ ბაცი
და იკმეოდა სურნელება გუნდრუკის, ცვილის,
ამდენი ღელვით გამოსცლოდა ღამესაც ქანცი,
ინონებოდა ყველა წამი ლერწამის წბილით.

სიყრმის შვილი შვა... დედობრივი შეიტკბო განცდა,
მწყაზარ სახეზე ამოდ მქრქალი ღიმილი კრთოდა,
დაეშვა ნება საცხოვნებლად ცოდვათვის კაცთა,
ქრისტე იშვაო... ხვავრიელად თოვდა და თოვდა...

მარიამობას

ჰოი, მარიამ, წმინდა ქალწულო,
ქერუბიმებზე აღმატებულო!
გაფერმკრთალებულს ჩვენსა სანუთროს,
მიეცი ლხენა, ღვთივ კურთხეულო!
შემოაცალე დიდ მუხას მუმლი,
იმედით ვუმზეროთ საფარველს შენსას!
გადიდებთ, გიხმობთ ყოველი სული,
ცრემლით გიგალობთ, ქალწულო, „ღირს არსს“...
დაგვანყალობე კაცი ყოველი,
რამეთუ ღვთისგან ქმნილი ვართ ყველა...
აღმოსავლიდან, შენს მზეს მოველით,
სუსტსა თუ ძლიერს - შენგან გვსურს შველა!
ჰოი, ქალწულო, დედაო ღვთისავ!
ხელთუქმნელ ხატის გვწამს დიდი ძალა!
ანყურის ეკვთერს, მშვიდსა და მზიანს,
დაბრძანებულხარ დედოფლად მარად!
პირ-სახე შენი აღბეჭდე ტილოს,
გამოატანე ანდრიას -წმინდანს...

მოექცა ერი და იცხებს მირონს,
მადლს იტევს შენი წილხვედრი მიწა.
ჰოი, მარიამ, წმინდა ქალწულო,
დედათა შორის აღმატებულო,
ხევ, უკვდავების, ღმერთისგან რწყულო, -
მოგვხედე სამწყსოს, ცოდვისგან ვნებულს.

აჰა, გუნდრუკი! გიკმევთ საკმეველს,
აჰა, ყვავილნი! - სურნელი მათი...
შენს მონყალეზას აუარებელს,
უკუნისამდე მოვდრიკეთ თავი!...

წარმოსახვითი სურათი

გადმომდგარიყო დილა გომბორზე,
გადადიოდა მზე ალავერდში,
ჩამომჯდარიყო სიო ფოთოლზე,
ვაზის ლერწამებს ინწავდა თმებში.
ზარებს რეკავდა სინათლე ცისკრის,
ეჭიდებოდა მომავალს ანმყო...
იმედით ნაქსოვ ფარდაგებს სირმის
ჩამოენრიტათ ღელეში წყარო.
ცას ეხებოდა ნეკრესი ხელით
და ჭმუნვა ძველი აჩნდა შუამთას...
აქ, ყველა დროის გადმოსახედით,
გზა, პირველ რიგში, მიდის უფალთან.

ბუთი ბოცნაი

სულის ჭურჭლო!

მხნე, უჟანგავი, მარლთმორნმუნე, ტაძარგუმბათი,
ხელსაჭრეთელით ნაკვეთები მოფირუზფერო,
სამნავიანი ბაზილიკა ხუროთმოძღვრების,
ექვსთალიანი ღია სტოა და სამლოცველო...

ვახტანგ გორგასლის ჟამინდელი დიდებულეზავ,
მამა-პაპათა ნადვანარო ფუძევი ძირძველო,
რა ხელმა გშობა?.. ამისთანა შეურყეველი,
შენი დიდება სულსაუფლო რით არ ვიფერო...

ხარ საქართველოს სანიმუშო სულის ჭურჭელი,
მზე სხივიანი, ბოლნისური სიონ სამრეკლო,
მრავალჟამიერ!.. მარადისი შენი დიდება!..
ამერ, იმერი, ამენ!.. ქარვა სხივი ირეკლო...

ასომთავრული ნარწერები სულთა ჩვენთათვის,
ქვათა ღალადით, ყური უგდეთ დღესაც გვიგალობს,
უფალთან მსახურს, ეპისკოპოსს, მღვდელ დავით ბოლნელს,
ბოლნური ჯვარი, ცით უპყრია!.. რწმენის სიმბოლოდ...

წმინდა ხარ

წმინდა ხარ, უმანკო, ნათელო,
სანთელო, ნაძერწი ცვილი ხარ,
ეტევი პანია საშანდლეს,
ლოცულობ, იწვი და ტირიხარ...
ღანვები გიღვივის, მკრთალ ალზე,
წმინდანო, ოი, რა დიდი ხარ!..
ცხელ წვეთებ, ტანს დაგდის ცრემლები,
ლოცვებით ზეცაში მიდიხარ...

ქვეშის ციხე

დგას ამაყი ქვეშის ციხე,
კლდეს ნაკვეთი, ბუმბერაზი,
სანაქებო, საუცხოო,
უძველესი წმინდა ბერი...
მაშავერას ყურს დაუგდებს,
მისი სიზმრის მწყალობელი,
იცავს მშობლის მიწას ქართულს,
მხნე, ჭარმაგი, უძლეველი...
ქვეშ დასცქერის თვალ-ქორულებ!..
გონიერი, შორსმჭვრეტელი,
შუბლს იჩრდილებს ღრუბლის ქულით,
ვერ შეახოს მტერმა ხელი...
გული ფეთქს და უცემს ძალუმ,
სიყვარულით სავსე ღხენით,
მაჯის ცემას უთვლის სოფელს,
მოდარაჯე ქვეშის მცველი...
სამლოცველო, ქონგურებით,
სახე ბრძენი, ბედნიერი,
ლოცავს დედა საქართველოს,
მიმრავლდითო მთელი ერი...

ორი ილია

„მამული, ენა, სარწმუნოება“,
ილია მართლის ქეშმარიტება,
„ღმერთი, სამშობლო, ადამიანი“,
პატრიარქისა ბრძნული ნათქვამი.
კვლავ ჭავჭავაძის „ქვათა ლალადი“
ესეც ქართველთა ქრესტომათია,
საქართველოც ხომ ანდამატია,
ამ პლანეტაზე არ ჰყავს ბადალი.
„მამული! ენა! სარწმუნოება!“
ამ მომავლისთვის ზრუნვას აქვს ფასი!
ფიქრი სხვა რამის ამაოება,
მერე ცხოვრება ყალბი და ფარსი!
ეს კურთხეული, სამოთხის კარი,
იბერიელთა „წმინდა გრაალი“,
ყველა ქართველის ხატი და ჯვარი,
გვაქვს საქართველო ჩვენ საფიცარი.

ილია გეორგიანი

სამყარო ღმერთის ქმნილია,
ზე გონით მოწყობილია,
ადამი მოვლენილია,
უფალთან განდობილია.

ვიფხიზლოთ, რა დროს ძილია,
ამას ლოცულობს ილია,
უარვეყოთ სიძულვილია,
სიკეთე არ დაილია.

ტკენა სხვის ადვილია,
სიკეთე ძნელად თლილია,
ჩემი ოჯახის ნათლია,
პატრიარქია ილია.

სვეტიცხოველი

მე რა ვუმღერო,
ამ სასწაულს
ჯერ არნამღერი,
რითი შევამკო,
არის თქმული
სიტყვა ყოველი,
დგას მცხეთის გულში,
წმინდანების ძალთა ნამქერი
და სულში გვიკრავს
დიდებული სვეტიცხოველი.

სამება

როდესაც ვნახე სამება,
ენა კინალამ დამება,
ცხადი იყო თუ ზმანება,
სიხარულ-ცრემლით ამება.

შევეყურებ დიდებულებას,
სული სითბოთი მევსება,
რითმები მეზულბულება,
აზრები გამელექსება.

გულს დარდი როცა მანვება,
ფიქრნი იწყებენ წამებას,
მივალ ვილოცებ და შვება,
მეგვრება, ქრება ღამება.

როდესაც ვნახე სამება,
სიტყვა-სიტყვას ვერ წამება
და ვინც ამ ტაძარს აგებდა,
ყველა დალოცოს განგებამ.

მჯეროდა! მნამდა!

(ქეთევან დედოფალს)

რა უჩვეულო ღამეა ახლა,
თვალეზსაც როგორ გაუცვდათ ფერი,
სადღაც გაჰყვირის შორს, მოლა გაღმა
და მიკანკალებს ფურცლებზე ხელი...

შემომეხვია დარდი, უფალო,
მძიმეა იგი, სუსტ მხრებზე მდგარი,
ნეტავ, ოდესმე ისევ მანახა
როგორ ჩაივლის მეტეხთან მტკვარი...

დედა ქართველთა და დედოფალი,
ცრემლით ნამავდა სევდიან ფურცლებს
და უკოცნიდა ქვის ფილაქნები,
ლოცვით ჩამომდნარ იმ ღამაზ მუხლებს...

ამ სავსე მთვარის და ამ ცის მიღმა,
იქ, სადაც ჩემი სამშობლო არის,
გებარებოდეს შენ, ღვთისმშობელო,
მიიღე ლოცვა ქართველი ქალის!

ამაღამ, თორემ, თენდება დილა,
დილა, რომელიც გოლგოთას ჰგავდა
და დაშანთული მისი სხეული,
თითქოს, ჩვენს ცოდვებს ხელახლა ჰბანდა...

სიკვდილს უფლისთვის შეხვდა და დასცა,
ჯვარცმული მაინც არაფრით გასცა!
ცოფებს ჰყრიდაო შაჰი ვერაგი,
შემოიგლიჯა ლამის პერანგი...

რადგან ქეთევან სამშობლოს ჰგავდა:
ქრისტესთვის კლავდნენ და მაინც სწამდა!
ჩამოიღრუბლა, მზის გაჰქრა სხივი,
თითქოს, შეიკრა ლურჯი ცის პირი...

იქ, გოლგოთაზე იხუვლა ქარმა,
მშვიდი დინება შეწყვიტა მტკვარმა...
მეტეხშიც გლოვის შემოჰკრეს ზარი,
დედებმა მყისვე ჩაიცვეს შავი..

და ის დღე, სხვა დღეს რაღაცით ჰგავდა,
რომ გაუძლებდი, მჯეროდა! მწამდა!..

უკვდავნიანოვ, ქეთევან!

/ქეთევან დედოფლის დაბადების 450 და ნამების 400 წლისთავებს/

მიიხმო შაჰმა შირაზის კარზე ქართველი მძევალნი,
მაჰმადის მონამედ სურდა ქეთევან-ქრისტეს მხევალი...
შვილიშვილების სიმნარე როდი აკმარეს დედოფალს,
ვერ უმფარველა სამება ამ მსხვერპლშენირვის ეპოქას...
შაჰი არ ელოდა უარს, ნაფიქრ-სურვილის მეტოქეს,
იგრგვინა - „მაშ, დასწვით ცოცხლად!“ - ქეთევანიც, მყის, შეთოკეს.
შაჰმა დამცრობად შეიგნო უარი თავაზიანი
და სისასტიკემ შეიდნო დღე — ჯვარცმის თანაზიარი;
...ცისკრის ობოლი ვარსკვლავი უკვდავების ნიშას ჭვრეტდა.
ცეცხლის ალი დიადემად ედგა — უკვდავ ნიშანსვეტად.
სატანამ დედა-დედოფლის გულ-მკერდზე გაინავარდა —
საკმევლის? — დამწვარი ხორცის-სურნელი ცაში ავარდა!
ჩამოშავებნელდა შირაზი... მზეო, არ ხარ მზე, შავდები...
ბოლმით გაიპო, შუაზე, ამომწვარ მკერდზე შანთები!
მზეობდა მკერდდაშანთულიც, უსულოც ანგელოზს ჰგავდა
და ერთგულს რწმენის — ქართულის — მფარველად იესო ჰყავდა!
— ქრისტეს მხედრებად მოსული ერის შვილს როგორ გაკადრეს,
დაგეთმო უმანკო სული — რწმენისთვის ჯვარზე გაგაკერეს!
შენი სიმტკიცის წინაშე ღრუბლებიც კრთიან ოსანი...
განედლდა ზეცის წვიმაში ბრმა ბედის კრიალოსანი!
ვერ დავარქმევდი მზიან დღეს დიდი სიცოცხლის მსუსხავ დარს,
ხსოვნა რომ გაგიმზიანდეს, უხვად გიძღვნი ბზა – სუსამბარს...
ქეთევან, ჟამი ოსანით საუკუნობით მოგძახის —

ხარ თვალი პატიოსანი ქრისტეს მხევალთა ოჯახის.
გულში სამშობლო კი არა — საქრისტიანო გეტევა:
გჭირს ოთხასი წლის იარა, უკვდავმზიანობ, ქეთევან!
მრავალი ქვეყნის გენიამ უკვდავეყო, ხოტბა შეგასხა,
უკვდავმზიანო, სულმნათო, ერმა წმინდანად შეგრაცხა!
ქეთევან, სიმტკიცე სულის უსაგზლე მაღლად ათასებს —
ამ თავგანწირვით რწმენისთვის წმიდანს მსოფლიო გაფასებს!
მიეცათ ძალა კურნების შენს დღემდე უხრწნელ ნაწილებს —
მიეახლება ვინც რწმენით, ამარცხებს ბედის ქარ-წვიმებს!..
...ზეობდა გამარჯვებული, მრავალგზის, „ირანის ლომი“,
უნახავთ, ბრძოლის ველზეც ის, მბრძოლი სისხლიან ჭრილობით...
მაგრამ სიცოცხლის ბოლომდე ვერ მოინელა ის ომი —
ქეთევანის გამარჯვების — ქრისტესთან სიამტკობილობით!
ორმოც წელს აღზევებული მფლობელი მაშრიყ-მალრიბის,
ხუთ წელიწადში დანელდა სკიპტრა-სულ-ხორციტ ღარიბიც:
დასთმო ტახტის და სიცოცხლის პყრობილი ყველა მწვერვალი!..
ასე სჯის ცოდვილ მოკვდავებს უკვდავი წერამწერალი!
...იმ დღეს, როცა ქეთევანის დაიშანთა წმიდა მკერდი,
თეთრი ალავერდის გუმბათს თეთრი დააფრინდა მტრედი...
კახეთის დედა-დედოფლის უბინო, ღვთივსათნო სულმა,
აქ დაიმკვიდრა სავანე ზეცით მტრედად გადმოსულმა!
მოვითვლით ოთხ საუკუნეს სანმიდანო კრიალოსნით —
საქართველოს არც დაღლის დრო ქეთევანზე წირვა-ლოცვით!..
გრემ-ალავერდში ნახავს წელს მრეველი დედოზართა გუგუნს;
ქეთევანის რწმენის ცხრა მზეც გააცისკრებს ჟამთა უკუნს!

უფალო ჩემო!

სულით ხორცამდე შემძრა ჯვარცმამ, უფალო ჩემო,
ხელისგულიდან სისხლის წვეთი დაეცა ჩემს გულს.
ტკივილს და წუხილს ვითავისებ, ვგრძნობ კიდეც, ვჩემობ,
წმინდა ღვთისმშობლის ცხარე ცრემლი მადარდებს ერთგულს.
დედის გოდებამ შემინგრია გულმკერდის ძვლები,
უკვე რამდენჯერ გავათენე ფიქრებით ღამე.
გავლილმა გზებმა დამანახა „ცხვრის ქურქში მგლები“,
შენთვის მომინდა სანუგეშო რომ მეთქვა რამე.
ფიქრებში გხედავ, ვტირი განცდით და ცრემლი მცვივა,
რომ არ დაგინდეს, გაგიმეტეს სიმათლის მთქმელი.
რად ვერ გაგიგეს სიკეთის ჰქმნა, გული მეც მტკივა,
რატომ გინოდეს უბოროტოს სიცრუის მქმნელი.
შენი ხელიდან სისხლის წვეთი დაემჩნა მინას,
დარჩა მასზე და დღევანდლამდე ეტყობა წმინდად.
შენი დედის ხმას ვერ აკავებს ვერც ქარი, მინა
და წლები ყურში კვლავ ჩაგვესმის წუხილად, გმინვად.
მაინც სიცოცხლემ გაიმარჯვა, აჯობა სიკვდილს,
შენი ხატება გადმოგვყურებს მაღალი ციდან.
გვჯერა, რომ ისმენ ლოცვად ნათქვამს, ზეცამდე მიწვილს,
გვერდით დადგომას გვიდასტურებ უმაღვე თქმიდან.
მინდა, რომ გულში ვიხუტებდე შენს ნალურსმ ხელებს,
ვით შენი დედა-მარიამი, გირჩენდე წყლულებს.
უფალო, გლოცავ და დიდებას გავანვდენ ველებს,
ხოლო ხატის წინ, ცრემლით სავსე, მოვიყრი მუხლებს.

უფალო, შენით...

უფალო, შენით ვეზიარეთ შობას და აისს,
შენი დიდებით ველოდებით ბზობას და მაისს,
ქედს ვიხრით კრძალვით, გადავინწერთ თითებით პირფვარს
და შენი ნებით დავატარებთ იმედის დიდ ფვარს.

გული გვატკინა შენმა ვერცხლზე გაყიდვამ, ღმერთო,
მაგრამ გვმფარველობ, მაინც შენით დავდივართ ერთობ,
შენთვის ვლოცულობთ, სამადლობელს ყოველდღე ვამბობთ,
რომ გვერდით დგომა დავაფასოთ, რომლებზეც ვხარობთ.

უფალო, ღმერთო! შენს სიკეთეს საზღვარი არ აქვს,
რადგანაც გული სიყვარულით გამთბარი დაგაქვს,
შენი დიდებით დავაბიჯებთ, ამ ქვეყნად დავალთ
და შენს გარეშე ვერასოდეს გზას ვერსად გავალთ.

შობა

დღეს, ამ ღამეს, ქრისტე იშვება ისევ ბაგაში,
მოევლინება ცოდვილ მიწას ისევ მესიად,
იქნებ ამჯერად მისმა მოსვლამ ილოს ნაყოფი.
ეშმა განვაგდოთ და ვიცხოვროთ, როგორც წესია.

ყველა ფანჯარას დაამშვენებს სანთლის ციალი,
რაც იმას ნიშნავს, იმედი გვაქვს, მოვა იესო.
გულის კარები გამოვალთ, ჩვენ თვითონ ვნახავთ
სასწაულებით, როგორ იცვლის არე იერსო.

შობა

ცაზე ვარსკვლავი აენტო,
ბრწყინავს, ციმციმი არ წყდება.
შობა დამდგარა, გამოდით,
ეს ვარსკვლავი არ მოწყდება.

ქრისტე... ამბობენ, დაიბადა ცოდვის სატვირთად,
უფალმა შვილი სატანჯველად ჩვენთვის განირა.
უცოდველი, სიკეთის მქნელი ვერცხლზე გაყვიდეთ,
ჯერ ვადიდეთ და მერე ჯვარზე ჩვენვე გავეკიდეთ.

მეც მოვიდოდი იმ ბაგაში ყრმის მოსალოცად,
ისე, ვით მწირი მარტოსული, მიუსაფარი.
მეც ვემთხვეოდი, ვიხარებდი მის დაბადებას,
მეც მენწვეოდა აღმაფრენა შეუსადარი.

გალობას ციდან მოვისმენდი ქერუბიმების,
ბაგაში მძინარს სიხარულით უნანავებდი.
მეც გავივლიდი მის ნაკვალზე მცირედმორწმუნე,
ჯვარცმის ტკივილს, სულის შებერვით დავუამებდი.

იქნებ რწმენაში ბევრად უფრო მყარად მეცხოვრა,
ურწმუნო თომას ხასიათს რომ არ მოვრგებოდი.
ახლაც მოვა და იმედებით სულსაც ამივსებს,
იმ დროში ვიყო, იქნებ მისთვის მეც მოვკვებოდი.

წითელი პარასკევი

დედაო ღვთისა, წმინდა მარიამ,
ვერცკი გავბედავ მოგისამძიმრო.
შენი ტკივილი სულ სხვაგვარია.
დღე გაგვითენდა ერთობ სამძიმო.

სატირალი ხვალ გვირგვინს დაიდგამს,
აღსდგება მკვდრეთით და ამაღლდება.
მამის მარჯვნივ ის ტახტრევანს იდგამს,
ეს მძიმე დღე კი გვიან ღამდება.

ხარება

როცა ანგელოზმა ქალწულ მარიამს,
დაორსულება მისი ახარა,
ქალწული შეცბა, შეფიქრდა წამით
და სიმორცხვისგან თავი დახარა...
მერე კი ჰკითხა: „ვითარ იქნება,
მე მამაკაცი რომ არა ვიცი?
ვითარმე არის მოკითხვა(ი) ესე,
მითხარი, რადგან მე ეს არ ვიცი“.
მაშინ მიუგო მას გაბრიელმა:
„ნუ გეშინია, მიმადლებულო,
კურთხეული ხარ დედათა შორის,
კურთხეულ არის ნაყოფი შენი,
მასზე არს მაღლი თვით სულიწმინდის.
შენ შობ ძეს ღვთისას,
მაცხოვარს კაცთა
და მას დაარქმევ სახელს - იესოს,
იგი იქნება მხსნელი ქვეყნისა,
რომ ცოდვებისთვის აღარ მიეზლოთ“...
და დაიუნჯა ეს მარიამმა,
მოუხმო რწმენას და მოთმინებას,
თვით სულიწმინდის მაღლით აღვსილი
დაემორჩილა იგი ღვთის ნებას.

კაპადოკიდან

კაპადოკიდან ქართულ მიწამდე,
ვაზის ჯვრით ხელში ფეხით გამოვლო,
დედაუფლისას თხოვნით და რწმენით
მან მიატოვა თვისი სამშობლო.
კაპადოკიდან საქართველომდე
ფეხით იარა ქალწულმა ნინომ,
თუ მცხუნვარე მზე უწვავდა ღანვებს,
შუბლი უგრილა მას დილის სიომ.
მრავალ განსაცდელს, უამრავ ხიფათს
ქალწულმა ნინომ მისთვის გაუძლო,
რომ ექადაგა ქრისტიანობა, -
მან ხომ ღვთისმშობელს სიტყვა დაუდო...
და ქრისტიანად მოექცა ქართლი,
თვით მირიანმაც იწამა ქრისტე,
წმინდა ნინო(ი)ს მადლით და ღვანლით,
სიბნელის კერპებს სძლია მან იმ დღეს...
და მოციქულთა სწორად იწოდა,
სწეულთ კურნავდა ქრისტეს სახელით,
მან მაყვლოვანში დაიდო ბინა,
ყველას შუქს ჰფენდა მისი ნათელი...
და ბოლოს, ბოდბეს იხილა ერმა,
იქ დარჩა მისი წმინდა სხეული,
მისი ლოცვით და მისი შეწევნით
დღესაც მადლს ჰპოვებს ბევრი სწეული...
კაპადოკიდან ქართულ მიწამდე
ფეხით გამოვლო დიდი მანძილი,
ქალწულს ხელთ ეპყრა ჯვარი ვაზისა
და მოდიოდა რწმენით აღვსილი.

სუმელა

რამდენი ცრემლი და ტკივილი გაიარე,
რომ რწმენით გეველო და არ დაცემულიყავ,
ახლაც ძნელია შენს ნატერფალზე ავლა,
ლოცვით სანთელს ერთხელ რომ ანთებ, სუმელა.

რამდენი ომის და სისხლისღვრის მონმე ხარ,
მაინც ვერ დაგაჩოქა მტერმა ვერასდროს,
ურწმუნო კრძალავს ლოცვას, სანთლის ანთებას,
რწმენით კი აღავლინე ლოცვა აგვისტოს.

ნმინდაო მარიამ, შემწე ხარ ქართველის,
ვერ დავიცავით შენი წილხვედრი ქვეყანა,
უფალო, შეუნდე ეს ცოდვა ქართველ ერს,
ქართველი მარჯვენით ვერ თესავს პურის ყანას.

რამდენი ცრემლი და ტკივილი გაიარე,
რომ რწმენით გეველო და არ დაცემულიყავ,
ახლაც ძნელია შენს ნატერფალზე ავლა,
ლოცვით სანთელს ერთხელ რომ ანთებ, სუმელა.

რწმენა ჯვარისა

ნინოს ჯვარი გულს ჰკიდია დღემდე ყველა ქართველს,
მის რწმენაში მოვდიოდი და ვფიქრობდი რამდენს,
მოდის ლოცვით, სიყვარულით, საქართველოს მთა-ველს
და მის ლოცვით რწმენას გულში ვერავინ ვერ მართმევს.

ღვთისმშობლისგან ბოძებული ვაზის ჯვრით მოდის,
მებადურთ დააპურეს თევზით, ფარავნის ტბასთან,
მოიკრიბა ნინომ ღონე, რწმენით მოეყვანა,
სიხარულით ქართველები ქრისტიანულ სულით.

მოდის ნინო თმით შეკრული ვაზის ჯვარით,
ჩაუსახოს სიყვარული ქართველს ქართლის გულში
და მოივლის საქართველოს ქრისტიანულ რწმენით,
სადაც იგი განისვენებს ბოდბის მონასტერში.

ჰნეზის კვირაში

ვნეზის კვირაში უფრო მეტად მტკივა ცოდვები,
თვალთაგან მომდის სინანულის ცრემლები წრფელი,
ჩემო უფალო, პარასკევს ხომ ჩვენთვის მოკვდები,
როცა აღდგები, გთხოვ, მეც სულზე შემახე ხელი..

შემახე ხელი, განმიკურნე იარა სულის
და აღმადგინე, ვით ლაზარე, სულით ხორცამდე,
გთხოვ, შეისმინე წრფელი ლოცვა, დღეს მონანულის,
რომ კრძალვით ვზიდო ჩემი ჯვარი შენთან მოსვლამდე.

ჰოზა

უფალო, სანთელით ხელში
ჩემს ფანჯარასთან გელი,
შენთვის ღია მაქვს გული,
გამომიწოდე ხელი.

ბევრჯერ შეგცოდე, ვიცი,
არა ვარ ფასი მტვერის,
კვლავ განმიახლე სული
ცოდვილი, უკურნელი.

გთხოვ, დღეს ჩემს სულშიც იშვი,
შენგან წყალობას ველი,
შობის მადლით რომ ვხარობ,
მადლობელი ვარ შენი.

დღეს დაიბადე ჩემშიც,
რწმენა მომმადლე ნრფელი,
გთხოვ, შენი მადლი იყოს
ჩემი სამშობლოს მცველი.

ქარნემის სალოცავს

როგორ მომენატრე, ჩემო სალოცავო,
მარტოდ დარჩენილო დამპყრობელთა ხელში!
არაფერი მინდა, სხვას არაფერს ვდარდობ,
მხოლოდ დამაბრუნა მე შენს სამოთხეში..

როგორ მომენატრა მაგ კედელთა სითბო,
ვერა, მონატრებად ველარ დავიცალე!.
მანდ სხვა ფერთა გამა, სხვა ჰაერი იყო,
სხვანაირად კრთოდა ვარსკვლავნიც და მთვარეც.

ჩემო სალოცავო, შენს ზემოთ რომ ცაა,
მე მის მსგავსად სხვა ცა ვერსად შევიყვარე.
იმედად შენ გვყავხარ, მხოლოდ შენლა დაგვრჩი..
ტკივილიან წლებში მოგონება ვთვალე..

ჩემი მინა-წყალი, როგორც თოთო ბავშვი,
ჩემო სალოცავო, შენ ერთს მოგაბარე...
როგორ მომენატრე, ჩემო სალოცავო!

მამა გიორგი ხასილაქს

ველარ მოვასნარი, ბაბუ, მოფერება
და გულში თბილად ბავშვივით ჩახუტება,
შენზე ფიქრებში უძილო ღამე,
მიტარებია იცი რამდენი?!
რომ მოვსულიყავ, მოგფერებოდი
და მეთქვა ჩემი გულის სათქმელი.
შენს საფლავის წინ მუხლმოდრეკილი,
ბევრჯერ ვინატრებ შენგან დალოცვას,
სიხარულისგან ზეცაში ვიფრენ,
როცა ჭოგნარში შენთან ამოვალ.
სიო დაჰქროლებს ერთადერთ ყვავილს,
მირონის სურნელს მოაფრქვევს ირგვლივ,
პატარა ჩიტი შენზე უამბობს,
ვინც სიყვარულით საფლავთან მიდის.
შენს ნაცვლად სული მოგვეფერება,
სიყვარულისთვის მადლობას გიხდით,
გთხოვთ, საქართველოს გადაეფაროთ,
გასაჭირი აქვს უსაზღვროდ დიდი.
სიო იქროლებს საფლავზე ნაზად,
შენს მოფერებას უთუოდ ვიგრძნობთ,
მონუსხულები უძრავად ვდგავართ
და მონამეთაც თავისკენ გვიხმობს.
შენს სავანეში შემოვიჭრებით,
უშენოდ ჭოგნარს მოვეფერებით,
ავმალღებით და მოვილოცებით,
დაგვლოცე თუ არ გაგვებუტები.

ველარ მოვასწარი, ბაბუ, მოფერება,
ბავშვივით გულში თბილად ჩახუტება,
ზეციდან დაგვმოძღვრე, თუკი გეფიქრება,
ჩვენი სულებიც შენთან მოფრინდება!

დიდება უფალს!

ის მაშინ მოდის, როცა არ ველით,
მოულოდნელად, წამით,
გვეალერსება თოთო ბავშვი,
ჩვენ კი არ გვესმის ჩქამიც.

უფალს უყვარს სიჩუმე და
წყნარად საქმის გაკეთება,
არასოდეს მოინდომო,
შენი სწრაფი აღზევება.

ნაპერწკალი აინთება,
ცეცხლის ალი მოგვედება,
როცა სული იკუთრება,
სიყვარულიც იღვენთება.

თანდათან, დლითიდლე, ნელ-ნელა,
ის ხომ ყველას თავს გვევლება,
ტაატით მივყვებით დროთა ცვლას,
სიყვარულს უმტკიცებთ მხოლოდ მას!

„ღიღუბა, მოთმინუბასა!...“

პერანგი ეცვა იისა, სული თოვლივით სუფთა,
დღეს ღეთისმშობელი ტირისა, ყელს არ გადამდის ლუკმა.
აჰა, გზა ნაგოლგოთარი, ისევ შენ, ჩემო ღმერთო...
ნეტავ, რადა ვარ ცოცხალი, უფალო ერთადერთო?!..
იარებიდან წყარონი, ნაკადულებად ღვარე,
ვერც მოსე და ვერც არონი, ვერ გიმთელებდნენ ღარებს.
მამალი სამჯერ იყივლებს, სამჯერ უარგყოფს პეტრეც,
მერე დაჯდება, იტირებს, მუჭებს დაიშენს მკერდზე.
მეც იქ ვიყავი, ცოდვილი, თვალეზში მედგა შიში
და ეს სიცოცხლე ლოდივით, ჭირშიც მქონდა და ლხინშიც.
არმალანის ხე განითლდა, აენვა ფოთლად სისხლი,
დედამინაზე აცივდა, აცივდა, მაგრამ ვინვით...
იუდა გეთსიმანიას, ისევ გაყიდის ქრისტეს,
ადამიანთა მანია, ეშმაკის საცდურს მისდევს.
ვირის ტერფივით გაიბნა ის, ოცდაათი ვერცხლიც,
“ხელებიც დამიბანია!..“ - კაცი, ყოფილა ღმერთიც.
ხვალ მოვა, ფეხებსაც დაგვბანს, შეგვინდობს ყველა ცოდვას,
ზიარებისას პურს დამბალს, სისხლის გემო რად ჰქონდა?!..
მაგრამ გულს შემომჩენია ეშმაკეული ფიქრი,
გველის პერანგი ჭრელია, ტანზე მაცვია ზიზღით.
აჰა, ეს კრავი მართალი, ისევ გოლგოთას მიდის,
შევეხე ხელის კანკალით, იყო წყნარი და მშვიდი,
წყალი სწყუროდა, მივეცი- გაბზარულ იქნა სურა,
უფალო, ერთი იმედი, მხოლოდ იმედი მსურდა...
ჯვარო, შენც ერთ დროს ხე იყავ, გველად გეხვია ფესვი,
შენც, ერთ დროს, უფლის ხელიდან, ზეცის ნაჟური შესვი.

შეთვალეზულა თითა და ციცქა, ჰგვანან მტევნები
შეყუჟულ შაშვებს,
თაფლის კვერვიტ დატკბება მინა, როცა ღრუბლები
გახსნიან ფაშვებს.
„მოხადე, კაცო, ლიცლიცა ჭური, აავსე დოქი ლალისფერ
ღვინით,
გახედე, მზეზე ალადასტური, ჩვილი ბავშვივით დაინყებს
ტირილს..“

უჰ, რა მადლი დულს?!...

მადლობა, უფალს!.. დაკოჟრილ ხელით აანთებს სანთელს
და გლეხი კაცის ნაჯაფარ სუფრას პირჯვარს გადანერს
ბაბუა სამჯერ...

ღვთისმშობლის მონოლოგი

რატომ დამხატეთ მწვანე ნალკოტში
ბაგით მღიმარით? თვალებით მშვიდით?
თქვენ ხომ არ იცით, როგორ გავრბოდი,
ნაკვალევს ცრემლით როგორა ვშლიდი,
თქვენ ხომ არ იცით, როგორ ვენამე,
როგორ ვთრთოდი და როგორ ვტიროდი
და ჩემს სარკმლიდან შემოსულ ლანდებს
ჰქონდათ პროფილი დიდი ჰეროდის.
ვნება — ზმანება, შვილი — სიშორე,
სისხლის ცრემლებით გამოტირება.
რწმენა — სიმაღლე, გოლგოთა — ჯვარცმა...
მამა უფალმა ასე ინება.
ჰო, აღასრულა, რაც გარდუწყვიტეს,
რაც დაუწერა განგებამ ბედად,
თქვენთვის ის ღმერთის ძეა მაღალი,
მაგრამ მე მაინც დედა ვარ, დედა.
და მეც ვიტვირთე თქვენი ცოდვები,
მეც რწმენის ჯვარზე ათასჯერ მაცვეს.
ზეცის ბილიკზე დამზრალ შროშანებს
ცრემლებით რწყავდა შემკრთალი მაცნე.
სხივი, რომელიც გინათებთ გზანვრილს,
ჯვარზე გაკრული ღმერთის ნულია,
ხეებს რომ ასე აკვნესებს ღამით,
ქარი კი არა, დედის გულია.
თუ განსაცდელი ელის ქვეყანას,
დღეები სევდით თუ დაიბინდა,
გფარავდეთ ჩემი ტანჯული შვილი,
მამა უფალი და სული წმინდა.

აღმაშენებელი - ივერთა დიდება

მხოლოდ პირჯვრის წერა როდია უფლის რწმენა,
მხოლოდ შეძახილი გმირობა როდია.
დგებიან სულეთიდან შემკრთალი მამები
და ღამით არეულ სიზმრებში მოდიან.
როდესაც წყალიც კი წამით ჩაიძინებს
და ცაზე ობოლი ვარსკვლავი ბრწყინდება,
ვინ მიცქერს მთვარიდან, წმინდა გიორგია
თუ აღმაშენებელი — ივერთა დიდება.
“ვაშენე, ანგრიეთ, ვამტკიცე საზღვრები,
დღეს ჩემი მამულის სიმცირე მაშინებს,
ქართველნო, მოუხმეთ ჭკუას და გონებას,
უფალს ნუ ივინყებთ, ვაშინერს.
მე კი იმ ბინდბუნდშიც თვალებს ვერ ვუსწორებ,
ვარ შიშნაჭამი და უჭმელი,
მიწიდან ზეცამდე რა ხელმა აზიდოს
ეჭვებით დაბზარული ჭურჭელი?
თვალნო, რა არ ნახეთ, როგორ არ დამევესეთ,
რა ძალა გქონიათ, თვალებო,
მოძმესთან მოშულლენო, ოქროსთან მოშურნენო,
მტერთან მიმნდობნო და მხდალებო.
სანამდის, სანამდის, სანამდის, სანამდის?
სანამდის, ძმანო და მამანო,
ჩემო სატკივარო, ჩემო საფიცვარო,
ჩემო დარღვეულო სამანო.
ჭრილობა გახსნილა და გველის ამბორი
არ მშველის წამლად და მალამოდ.
უნდა სხივით გქსოვო, უნდა ცრემლით გკემსო,
ჩემო დაფლეთილო ალამო.
სანამდის, სანამდის, სანამდის, სანამდის?
სანამდის, დანო და დედანო,

არ თქვას უკეთურმა, შეხედეთ, ქართველნი
მხოლოდ სატირალში სხედანო!
სანამდის ვახაროთ ჩვენს ბაღში ეკალი,
მტრის კარზე ვარდი და პირიმზე?
რა ვუთხრა ჩემს შვილებს,
რა თვალით შევხედო?
ან მკვდრებთან რა პირით მივიდე?
უდედოდ ზეცისკენ გზას ვერ გაიგნებენ
ბუდეს შერჩენილი ბარტყები,
ხიდი ვართ ნამყოდან მომავლის ნაპირამდე,
ვაი, ჩვენ, თუ ერთხელ ჩავტყდებით!
ეს მტკვარი დუდუნებს, თუ კვნესის დავითი?
“დღეს ჩემი მამულის სიმცირე მაშინებს,
ქართველნო, მოუხმეთ ჭკუას და გონებას,
უფალს ნუ ივინყებთ, ვაშინერს,,.

ნათიან ბოხოშაძე-ღუმბაძე

ქალი „ცხოვრებისა“

(„ზეცისა კაცი“ მიწის ანგელოზად - წმინდა გრიგოლ ხანძთელს)

ზეციით დასცქერის მიწას
წმინდა გრიგოლის სული,
ამ ქვეყნიურ სიამეთ
განრიდებული გულით.
პატიჟისაგან შიში
დაუძლევია ღვანლით,
მიწისა და ზეცის
ერთგული მსახურებით.
ის შეენირა ქრისტეს,
ვითა უსისხლო მსხვერპლი.
უდაბურ ტაო-კლარჯეთს
ისევ შთაბერა სული.
ამ საღმრთო სარბიელზე
„მეათერთმეტე“ ჟამსაც
მიიზიდავდა მუშაკთ,
მით ამრავლებდა საძმოსაც.
„უფიცხლეს“ კლდეთ შეება,
ხანძთა, შატბერდი აშენა,
ბაგრატიონთ მეფობა
ღვთივცხებულად დასტურყო.
ანედლა ბერნი მიწები,
იქ მონასტრები აშენა,
დაანთო წმინდა სანთლები,
ლოცვები აღავლინა.

და...
როს „ოხჯანი“ მოვიდა,
ის აღესრულა ხანძთას,
გრიგოლ შემოსა ნათელმა
და აღავლინა ზეცად.

წმინდანი მე—20 საუკუნეიდან

(მამა გაბრიელი)

ინგრეოდა ტაძრები, უამი იდგა კირთების,
ისტორიის ეპოქა... დროება უღმერთობის.
...თბილისს უფლის რჩეული ყმანვილი იზადება...
ქვეყანა კი ნელ-ნელა ურწმუნობით ივსება.

შიში ითესებოდა... ყმანვილი იზრდებოდა
და ქვიშაში ეს ბავშვი ეკლესიას აგებდა.
სანთლებად კი ბიჭუნა ასანთის ღერს ადებდა.
დრო გავიდა... ეზოში ტაძარიც კი დაიდგა...

დაუნგრევდნენ, აგებდა-მას თავისი გაჰქონდა...
უფლის მადიდებელი, სიმართლისთვის დევნილი
ბერადაც აღიკვეცა იმ დროისთვის პირველი,
მან სახელად დაირქვა მონაზონ გაბრიელი.

ყველა სასჯელს იტანდა, უფლის სახელს იცავდა;
შიშდაძლეული და ამტანი ხვედრისა,
საგოდებელს სტუმრობდა-სიკვდილს ეჩვეოდა,
მოზიარეც კი იყო უპოვართა ბედისა.

სამარეს მიაბარეს ჭილოფში გახვეული,
ვით ითხოვდა ანდერძში მონაზონი სნეული.
„ნათელი ნათლისაგან“ ნათელის მომფრქვეველი,
ეკლესიამ წმინდანად ქმნა ბერი გაბრიელი.

ანანური

-ეს იყო ალბათ იმაზე მეტი,
ვიდრე სიცოცხლის ერთი (პორცია),
ეს იყო გრძნობა საოცრად თბილი,
თითქო ნისლეები დაგიკოცნია.

ეს მეტი იყო, ვიდრე ცოდვილი,
სული შესძლებდა აღქმას სინმინდის,
ეს იმ მეზობლის ჩანახატს ჰგავდა,
ზუსტად რომ ესმის არსი სიმშვიდის.

ეს მეტი იყო, ვიდრე ტაძარი,
ეს იყო სულის მკურნალი სახლი,
სადაც წირვაზე კი არა- მრევლი,
სნეული სულის საშველად დადის.

ეს მეტი იყო, ვიდრე წარსული,
ეს უფრო ანმყოს სრულყოფას ჰგავდა,
გრძნობა წმინდა და ზღვარგადასული,
ბედნიერების ტოვებდა განცდას.

არც დაბრუნებას ჰგავდა ეს ნუთი,
არც წასვლასა და არც მონატრებას,
ეს უფრო ჰგავდა დეკემბრის თვეში,
ავვისტოს ხვატის შემობრძანებას.

არ ვნერ იმიტომ, რომ ძლიერ მიყვარს,
რომ მის კედლებში სული ცოცხლდება,
რომ ყველა გრძნობა, რაც მაბადია,
გადაიქცევა მასში ლოცვებად.

თვითონაც ნახავ, თუკი ეწვევი,
მის დიად, თუმცა უბრალო კედლებს,
იპოვი განცდას მშვიდს და მშობლიურს,
ჩამოუკოცნი მოხატულ კედლებს.

შეიგრძნობ სრულად ცხოვრების გზაზე,
უფლის წყალობის მაღლი რაც არი,
დგას ანანურთან წარსულის სუნთქვად,
ანმცოს მფარველი ძველი ტაძარი.

შოჭის ღამე

- ღამეა მაღლით მოსილი,
ციდან ეშვება ნათელი,
ყველა სარკმელთან ციმციმებს,
თაფლის სპეტაკი სანთელი.

იშვა ქრისტე და ქვეყანას
მასცილდა ცოდვის ნამქერი,
ენამა ჩვენთა სულისთვის
მრავალ ტკივილთა დამთმენი.

წმინდა გიორგი

ქარმა აშალა ღრუბელი,
გადაატარა მთები
და მალალ მთაზე გამოჩნდა,
წმინდა გიორგი ცხენით,
ხელთ ეპყრა შუბი რკინისა,
შუბი სიმართლის მთქმელი,
გაჭირვებულის მფარველი,
მორწმუნე ხალხის მცველი.

მწყემსო!

ღრუბელზე გნახეთ ჩვენსკენ მავალი,
ვერ გაბრკოლებდა დრო წარმავალი,
შვეებით გელოდა ბრბო და მავანი,
იყო ზეიმი და კარნავალი.
ღრუბლებზე გნახეთ თეთრად მოსილი,
გაბრწყინებული ძლევაგამოსილი,
ორი სამყაროს შემამკობელი,
ქვეყნად შობილი, ზეცად მყოფელი.
ჩვენ რომ ვიხილეთ შენი დიდება,
აღბათ უფალმა ასე ინება,
მწყემსო კეთილო, დიდება შენდა,
ჩვენი სიცოცხლე არს შენი ნება.

ხანცთა, იშხანი, ოშკი!

ოდეს, თუ სიზმრად გინახავს ხანცთა,
ან იშხანი თუ დაგსიზმრებია,
იქ გმინავს ჩვენი ქართული სული,
ჩვენ მამა-პაპის ძვლებს გააქვთ განცდა.

თამარის წყარო, უკვდავებისა,
დღესაც რომ კლდეზე მოედინება,
ყოველი წამი გახსენებისას,
გულზე დარდები მომეფინება.

ან თუ გინახავს ოდესმე ოშკი,
კლდეზე მდგომარე ქართული კოშკი,
ღმერთო, დალოცე ხანცთა და ოშკი,
ჩვენს ფესვს და ჯილაგს ნურასდროს მოშლი.

ჯვარცმიდან - აღდგომაზე

(სიკეთეს ვერ მოჰკლავს ბოროტი...)

იტირეთ!

დღეს სცადეს მოეკლათ იმედი,
სიყვარულს მიწაზე დღეს უთხრეს უარი,
დღეს ჩვენი ცოდვების წამლებს და გადამრჩენს,
დღეს --უმადურობის ვაგემით ლახვარი!
იტირეთ! ჯვარს ვაცვით დღეს ყველა სიკეთე,
დღეს მხოლოდ სიყვარულს ებრძვიან მახვილით,
იტირეთ! სამყაროს სიყალბეს, სიბეცეს,
ცრემლები დააჩნდეს გულისპირს წამდვილი!
ცრემლებმა გაჰბანოს ცოდვები წუხილის,
ყურში რომ ჩაგესმის ეს უფლის ხმა არი:
-ნუ სტირი, სიკეთეს ვერ მოჰკლავს ბოროტი,
ღმერთი არ დაგტოვებთ, ის მუდამ აქ არი!
ნუ სტირი!

იესო ჯვარზე რომ გააკრეს,
სიკვდილი დამარცხდა, სიცოცხლე კი არა,
ნუ სტირი, სულ მალე დადგება აღდგომა,
სულ მალე მორჩება სუყველა იარა!
ნუ სტირი, სიყვარულს ვერ მოჰკლავს ბოროტი,
ნუ სტირი, თუ სულზე გატყვია იარა,
ნუ სტირი, სიკეთეს ფრთები თუ მოკვეთეს,
სიკვდილი მოიკლა, იესო კი არა!
ჯვარს აცვეს, აწამეს, რა აღარ აბრალებს,
(სიკეთეს ებრძვიან, სიავეს კი არა)
და ჯვარცმულ სიყვარულს, ბალღამს რომ ასხამდნენ,

სიკვდილი დამარცხდა, სიცოცხლე კი არა!
და როცა ცამ პირი სიმწრისგან შეიკრა,
ღრუბლებმა მზეს სახე უჩრდილა კრიალა,
უფალმა სიკვდილით, სიკვდილი მოგვიკლა,
სიკვდილი დამარცხდა, იმედი კი არა!
ნუ სტირი!
სიკეთეს ვერ მოჰკლავს ბოროტი...

სარკმელი ზეცისკენ....

ნასროლი ქვები და ტალახი მის ფერხთით იებად ცვიოდა!
იდგა, დგას ან და მარადის იმედის ლოცვებად ღვიოდა...
და დაჰყავს გულით და თვალებით უფალი კაცთაგან ნაგვემი,
უბირ ქარს რომ ვერა ჩაექრო, ხელებით იფარა ნათელი...

და ითვლის ცხრა მზეს და ათეულს, ცხრა ჯვარცმა
ტკივილად აცვია,
ცხრა ჟამი, ბრძოლაში გალეულ, ლოცვებად ჩამოდვრილ
პატრიარქს...
და მინდა ამ ცოდვილ მინაზე სულ გვყავდეს ზეცისკენ
სარკმელი...
თბებოდეს, ჰაერი თბებოდეს, მის თვალთგან დაღვრილი
ნათელით!

დედოფალი-ლეგენდა

ირანის ლომს ვინ შეჰბედავს ურჩობას!
მისი ჩაღმა მზის შარავანდედია!
მისი პირით თვით ალაჰი ლაღადებს,
მის ფერხთა ქვეშ სიპებიც კი დნებიან!

ერთი დღეც და--აღსრულდება ბრძანება:
„კმარა! უნდა დაიწუროს ტევანი!
ალექსანდრე მოაგონეთ ერთხელაც,
ერთხელ კიდევ დაანახეთ ლევანი.

და თუ მაინც არ ისმინა ბრძანება,
თუკი მაინც არ ირჩია ალაჰი,
ვფიცავ მაჰმადს, მექასა და მედინას,
რომ ახდება დღემდე თქმული არაკი...“

შაჰის რისხვა ვის არ მოჰგვრის ცხროებას!
შაჰის სიტყვა მახვილივით მჭრელია...
მისი გული ღრიანკალთა ბუდეა,
გამოხედვა ასპიტების ველია...

შირაზის ხვატს ემატება ხორშაკი,
უნდილაძე ძრწოლას ვერ მორევია,
გარბის, ერთხელც დაუჩოქებს დედოფალს,
ტბას ისაგზლებს--ეს ცრემლის მორევია...

„დედუფალო, ცეცხლის აღში გაგხვევენ...
დედუფალო, ცას ასწვდება სახმილი...
მხოლოდ ბაგით აღიარე ალაჰი,
ღმერთმ (ხომ) იცის შენი სულის ძახილი!“

„არასოდეს! ქრისტეს ვერ განვუდგები!
მამას, ძეს და სულიწმიდას ვერ დავთმობ!
ამალამაც ჩემს უფალს მივენდობი,
ამალამაც ჯვარცმას ცრემლით დავალტობ...“

„დედუფალო!“ „არა-მეთქი, ბეგლარ-ბეგ!
განგებისა გარდავლენას ნუ ლამობ...
დაე, დამწვან, დაე, ფერფლად მაქციონ,
უფალია ჩემი სულის მალამო!“

...ასე გაჩნდა დედოფალი -- ლეგენდა!
ასე იშვა ღვთისმშობელის დობილი! --
დაფლეთილი, დაგლეჯილი ჭანგებით,
ანგელოსთა დასში გაბრწყინებული!

ქრისტე მოგვევლინა ბეთლემს!

ნისლი გადანმინდა დილამ პაემანზე,
რადგან აღიღინდა ბედი,
ქრისტე მობრძანდება სახეგაბადრული,
ისევ იბადება ჩვენთვის...

სახლი მოფანტულა ხორბლით და ირისით,
მეკვლემ მოგვილოცა დღესაც,
ქრისტე შემობრძანდა ლამაზი ღიმილით,
ლოცვა დაგვანათლა ბედად...

მორჩა, წარსულშია დღეიდან ტკივილი,
ცრემლი მოვიტოვეთ უკან,
რადგან დაიბადა ლამაზი ღიმილით,
ქრისტე მოგვევლინა უფლად!

მინდა, სიხარული ისევ დაგვიბრუნდეს,
ვიცი, აღარ დავღვრით ცრემლებს,
უფალს მეოხების მადლი შევავედრე,
ქრისტე მოგვევლინა ბეთლემს!

წმინდა შუშანიკს!

ნასათუთებო რტოო ვაზისა,
სულმნათო დედა, წმინდა შუშანიკ,
გედინებოდა ცრემლი მდინარედ,
წყეულ ავაზაკს როცა ებარე.

მტარვალმა გგლიჯა სათუთი ხორცი,
ამოგიშანთა კანი ნაფერი,
გახდი ყვავილი სამოთხის ბალის, -
შენი კურთხევის გვადგას ნათელი.

ღვთის წყალობა ხარ, მხევალო უფლის,
პურის ყანა ხარ, ოქროს თავთავი,
რომლითაც დღესაც საზრდოობს ერი, -
წინ გვხვდება შენი ნაამაგარი.

შენი შვილები ისევე ვმღერით,
უნყვეტ გალობით აღვავლენთ ლოცვას,
ცის დედოფალო, მწყემსი ხარ ჩვენი, -
შენს მრევლს ყოველდღე ზეციდან ლოცავ.

წმინდა აბოს!

მარად ჭაბუკო, გრაალის მცველო,
ტკბილსახიერო და ახოვანო,
განუქარვებელ ზეთის მცხებელო,
ქრისტეს სახელით მადლის მთესველო,
მოგვხიბლე შენი რწმენით, სიმტკიცით,
ხორციელ გვემას ხვდებოდი შვებით,
შენ საუკუნო გვირგვინს ელოდი,
ცად ამალღებულს დიდება გშვენის.
კელაპტარივით მანათობელო,
არაბეთიდან გადმოხვენილო,
ტკბილსახიერო, მწყერო, მწყაზარო,
ქრისტიანთათვის მარტოდ შთენილო,
წმინდაო აბო, აცოცხლე ერი,
კვლავ იმედებით აუხსე გული,
მუჭად შეკარი ყველა ქართველი,
ბოროტს ეძგერა ღვთიური შუბი.
იანვრის ღამეს თბილისი ტირის,
გაახსენდება წამება წმინდის,
ალი სანთლების დაიწყებს ლიცლიცს,
ჩვენი მადლობა ზეცამდე მიდის.

ჩვენი პატრიარქს!

ეშურება ცისკენ მგზავრი, სპეტაკ სახეს ნისლი აკროთბს,
მის ნაკვალევს ია ფარავს, სათუთ გულში დარდებს აქსოვს.
ბილიკები არ მთავრდება, გზებზე ჯანლი აირია,
მაინც მიდის, არ ისვენებს, დღე-შავი და თეთრი ღამე,
მთებისხელა, მზეა ჩვენთვის, ღვთის მადლს უხვად გადმოაფრქვევს.
მის წინ ზეცა გადაიხსნა, ელოდება მგზავრი ნაფერ
სიტყვასა და ლოცვას ღმერთის, მერე ისევ სხივებს აფენს,
სამშობლოსთვის დაჩოქილი ათას სანთელს ცაში ანთებს...
ნაკვალევზე ია ხარობს, ვარდი ჰყვავის და ნათელობს,
ქართლის დაწყლულეულ მკერდზე იტოტება საქართველო!

ელია

თეზბიტელი ელია, წინასწარმეტყველია,
ჩვენი უფლის სახელის, ორგზის მომცველია,
მლოცველთათვის მათი თხოვნის მსწრაფლ შემსმენელია,
ძველი აღთქმის დიდებული, წინასწარმეტყველია,
ხალხისათვის ღმერთის ნების გამომცხადებელია,
კერპთაყვანისმცემლობის დიდი დამგმობელია,
ყრმათა კერპთა შეწირვის წინააღმდეგომელია,
აქაბის და იეზებელის მამხილებელია,
ღმერთისაგან განდგომისთვის, მათი დამსჯელია,
უფლისაგან სამი წლით, გვალვის მთხოვნელია,
უფლის ნებით, ქორათის ხევს დამამკვიდრებელია,
ყორნებისგან ყოველდღიურ საზრდოს მიმღებელია,
როცა ნაკადული დაშრა---

ქვრივის, საფერთელის თანამცხოვრებელია,
ქვრივის სახლში ფქვილი, ზეთი გამოუღვეველია
ღმერთის ძალით, ქვრივის ვაჟის გამაცოცხლებელია.
ღმერთისათვის სამსხვერპლოთა მომანყობელია,
ღმერთი ელიას მსხვერპლის სრულად მიმღებელია;
ელიასვე ლოცვით, ცანვიმის მომცემელია!
ღმერთი ელიას ცოცხლად, ცად ამყვანებელია,
ელისესთვის მოსასხამის, დამტოვებელია,
მცხეთა არის ამ ხალენის განსასვენებელია
და რადგანაც ელია, სიკვდილმოუხდელია,
უფლის მეორედ მოსვლის წინ, გამომცხადებელია,
ანტიქრისტესგან მოიკვლის და---
მესამე დღეს---მკვდრეთით აღმდგომელია!

იქნებ ახლაც ელია, მამხილებელია
და ღმერთისგან განდგომილთა გამაფრთხილებელია-----
რადგან მცხეთა, ხალენის და უფლის კვართის განსასვენებელია---
კვართი ჩვენი მფარველია---ხალენი კი---
სასწაულთა მქმნელია---
ღმერთთან მიმყვანებელია, ღმერთი ჩვენი მხსნელია!

ლაზარეს აღდგინება

უფალი ტიროდა მეგობრის დაკარგვას,
- როგორ ჰყვარებია... - ისმოდა ჩურჩული,
მუხლები უთრთოდა მარიამს და მართას,
სიკვდილი კუთხეში იყო მიკუნჭული.

ოთხი დღის მკვდარიო, - ამბობდა ვიღაცა
და არ ანცვიფრებდა უფალი ნანახი,
რომელმაც ტაძარში დახლები მილენა...
სასწაულს ელოდა მდუმარე სამარხი.

- აღსდექი, ლაზარე! - გიბრძანა უფალმა,
გამოდი, ლაზარე, სიკვდილი განაგდე!..
ძირს წელისმონყვევით დაეცა სუდარა,
ლაზარე გამოდის და თეთრად ანათებს.

- მოხსენით სახვევი, საჭმელი მიეცით...
სასწაულს შეეპყრო მთელი ბეთანია...
ჩემი სამშობლოა ლაზარე, რომელმაც
წყალი უწმიდესი პეშვიდან დალია...

ვიფხიზლოთ... ვიფრთხილოთ ცოდვების ქარაფთან...
- როგორ ჰყვარებია... - ისმოდა ჩურჩული,
მუხლები უთრთოდა მარიამს და მართას,
სიკვდილი კუთხეში ეგდო მიკუნჭული.

გიორგი მთაწმიდელს

1065 წელს გიორგი მთაწმიდელმა საქართველოდან ათონში აღსაზრდელად 80 უდედმამო ბავშვი წაიყვანა, ისინი ჯერ უფალს, შემდეგ კონსტანტინოპოლის იმპერატორს შეავედრა და გარდაიცვალა. მისი წმიდა ნაწილები მთაწმიდის ივერთა მონასტერშია დაკრძალული.

ქართველთა მნათობო, ნეტარო მამაო,
ათონის ივერთა მონასტერს აბრწყინებ,
ოთხმოც ბავშვს დაედე წამლად და მალამოდ...
და მერე ემთხვივნენ შენს წმიდა ნაწილებს.

კალაპოტს მიჰქონდა ქვითინი ღვარებად...
ბავშვებმა განვიმეს ცრემლი და გალობა, -
კაცთაგანს არ ახსოვს ასეთი წყალობა...
და იყო ივლისი... და პეტრეპავლობა.

სიბრძნით და სიკეთით აპურე მშვივრები...
და მათაც გულწრფელი თვალებით გიმშობლეს,
უდედო, უმამო, ქართველთა შვილების
ცრემლების ბილიკი უნახავს ღვთისმშობელს...

მრავალმა მათგანმა ათონზე იღვანა,
მადლი დაუბრუნდა სამცხეს და თრიალეთს,
ყველა ბერად შედგა? - იკითხავს ვიღაცა,
ზოგმა მთარგმნელებად, მწერლებად იალეს...

ცოდნის წყაროსთვალო, ნეტარო მამაო,
ათონის ივერთა მონასტერს ანათებ...
შენი საქართველო უფსკრულზე ქანაობს...
გულიდან გიგზავნი ცრემლების ბარათებს...

აღსრულდა

ვინ დაგვიფაროს - თუ არა შენ,
ჩემო უფალო
ხორცსა და სულის ვინ განკურნოს
ნაიარევი,
შენს გარდა ვინმემ, ან სხვამ როგორ
უნდა შთაბეროს,
ამ თიხის სხეულს - შენგან სუნთქვა
სხვა მონაბერი,
ოც საუკუნეს დაატარებს ამ ტვირთს
სოფელი,
ადამიანად ვინც მოვედით - შენით
ყოველი,
მაგრამ სიმძიმე კვლავაც ჩვენი რომ
ვერა ვზიდეთ,
წამოგვეშველე და განგმირეს - ვით ცრუ
მთესველი,
არადა როგორ ვერ შეგიცნეს - ღვთიური
ძალა?!.
რას მოელოდნენ, მეტი რაღა უნდა
ენახათ?!.
არც სასნაულის - მრავალ - ათგზის მათ
არა სწამდათ,
დაბრმავებულნი - ჩასაფრებულ
კითხვებს გისვამდა,
გკლავდა ზოგი უსიტყვოდ, ზოგიც
გყიდდა

ზოგნიც ნანამებს - ავაზაკზეც - უმალ
რომ გცვლიდა,
ამპარტავნება მათში ძალას რომ ვერ
მაღავდა,
„ნასწავლ კაცობა“ განაჩინად
ჯვარზედ გაკრავდა.
რად დაგდეს ბრალი?!. ავაზაკი
ღმერთს გამჯობინეს
და შეიმოსეს ცოდვისფერად - ურჯულო
მკლავი,
ნუთუ ნათელი ვერ შეგიცნეს - ვერ
დაგიტიეს,
თუმც როდის ჰქონდა - შავ გონებას
ნათელი კვალი.
იქაც - ჯვარზედაც - მხოლოდ ერთმა
შენი ინამა,
იყო ცოდვილი ღმერთის გვერდით
მანაც ინვალა,
მაგრამ მოასწრო მთავარი რამ,
დასატევები,
ღმერთი შეიცნო და უფალმა უხსნა
ცოდვები,
სხვა ამცირებდა, დასცინოდა
ეძახდა მეფეს,
„სხვებს იხსნიდაო და საკუთარ თავს,
რად ვერა შევლის“
შენ ტაძრისაო აღმშენებელო - იხსენ
ეგ თავი!..
არ შეგიძლია?!. - მაშ, მეფე ხარ?
ჯვარზედად მკვდარი?!.
იყო დაცინვა, დამცირება,
ტანჯვა - განგმირულს,

მხოლოდ ზეცისკენ ჰქონდა თვალნი
კვლავ აპყრობილი,
ბოლო სიტყვებით - ისევ მამას
ევედრებოდა,
მიტევებას ამ ხალხისა,
მიუხვედრელნის
და განუტევა სული თვისი - ამა
სიტყვებით:
„აღსრულებულ არს“ - შეავედრა მამას
ძის სული,
მაგრამ სიცოცხლე ამის შემდეგ დაინყო
მაშინ,
როცა მას მოჰყვა - აღდგომა და ზეცის
გვირგვინი...

ქვათახევი

შეასკდებიან ქსილისს ქარები,
აქ მწუხრისფერი ბევრი ხევია;
მოთქმითა რეკენ ტაძრის ზარები,
წინარეხს იქით ქვათახევია.

ვერაფერს მეტყვის დამწვარი სული,
სისხლი სდის ყველა ჩაფერფლილ სხეულს;
შემზარავ ამბავს ჰყვება წარსული,
სხვა ღმერთი სწამდა იმ ჯალათს... წყეულს.

და ლოცულობდნენ ბერები გზნებით,
ცეცხლი ლოკავდა გუმბათის ფასადს,
დულაბად დარჩა მლოცველთა ძვლები,
რწმენა - ჩამქრალი სიცოცხლის ფასად.

ქსილისთან ბევრი მლაშე ხევია;
მარადისობა სადაც ანათებს,
ეს ხელთუქმნელი ქვათახევია!

კვეტარა

მე მოვდიოდი შენსკენ ოცნებით,
არ მიძებნია ჟღალი ცხენები,
მომაცილებდნენ ხეთა ფოთლები,
აღერსს მანვდიდნენ მწვანე ხელებით.

იყო ცხოვრება დიდი აღმართი,
შენ მაღლდებოდი, ჩემო კვეტერა;
ავბედით დროზე სიტყვაც არა თქვი,
მაგ ბებერ კედლებს ისეც ეწერა.

ენერა წარსულ დღეთა ღალადი,
ქალ-ვაჟთა როკვა, ცხელი ფლოქვები...
ეხვია ციხეს თეთრი ბაღდადი
და ჩერდებოდნენ ღრუბლის ბოლქვები.

და ვლოცულობდით!

ვიღაცა წუხელ უკრავდა შოპენს...
მუსიკა ზეფირს მისდევს და ერთვის...
ვარდის მაისი ქარგავდა სოფელს
და ვლოცულობდით მეცა და... ღმერთიც!

დაღლილი ღამე ლულავდა თვალებს,
დუმდნენ სახლები, რულდაძლეულნი,
ღრუბლების მაღლა მიჰქონდათ ქარებს,
ფიქრები ჩემი, ლოცვადქცეული.

გზა ხერგილებით არის სავალი,
მზით სავსე გვინდა ქართული ჭერი,
უფალო, ახლა არის მთავარი,
გადაგვიჩინო სამშობლო ჩვენი.

ვიღაცა წუხელ უკრავდა შოპენს,
მუსიკა ზეფირს მისდევს და ერთვის;
თეთრი ვარდები ათოვდა სოფელს
და ვლოცულობდით მეცა და... ღმერთიც!

დიდება მაღალთა შინა ღმერთსა, ქვეყანასა
ზედა მშვიდობა და კაცთა შორის სათნოება, ამინ!

07-08.04.2020 (ხარების დილას)

დიდება

დიდება უფალს! ამ სამყაროს არსთა გამრიგეს უღვევი
მადლით უანგაროს, ცა-მინას შორის, ყოფიერება მინად
ყოფნის თუკი გავიგე ბედნიერებით შევლადადო: – უფალო,
მოდო! მე წილად მერგო საქართველო, მისი შვილობა! ვმად-
ლობ შემომქმედს, უანგაროდ რაც მოწყალობა. დღეს, გამ-
ძლეობა მართლაც არის დიდი გმირობა, მტკიცე მოთმენით
– ნებისყოფაც მან მისახსოვრა!

მაღალთა

მაღალთა შორის მაღალია ჩემი უფალი! ზესამყაროში – ანგე-
ლო ზეთში გამორჩეული...

არ უნდა ვიყოთ უსუსურნი, არცა უგვანნი მისი დამოძღვრით
ვართ ძლიერნი, გამოზრდმედილნი. თუკი ცხოვრებამ მოგვი-
მზადა მცირე გამოცდა გულს ნუ გაიტებს, ჩაიბეჭდე გონში
იმედი... ეს ყოველივე ისე წავა, როგორც გამოჩნდა და კვლავ
სიცოცხლით, სიყვარულით სავსე იქნება!

შინა

შინა შინაურთ გვიცავს, გვმოძღვრავს სამყაროს მეფე, მეფეს
– ბადალი რომ არა ჰყავს მინით და ზეცით! – ნეტარ, ტკბილ
ბაგით ყოველივე წარმოვთქვი და ვქმენ. ჩემთვის უკვდავი,
სანატრელი შევექმენი ხელით!.. ჩემი შვილი ხარ, ამ სამყაროს
ოქროს გვირგვინი, მეტიც, მეუფე – წარმმართველი ყველა

ცოცხალის! თქვენს ცოდვებისთვის ხშირად მიწვევს მწარედ ქვითინიც, რად არ შეისმენთ ნათქვამ სიტყვას ერთგული მოძღვრის?!

ღმერთსა

ღმერთსა, ერთარსსა, განუყოფელს ტკბილისა ძითურთ არ დაუკლია მოკვდავთათვის მადლი, წყალობა... სხეულით ტკბობა, სულის კვება, რა, როგორ, ვის სურს ეს ყოველივე ცხონებაა – გონის წამლობა!.. ზომიერება, ღვთის შეწვევით იყო და არის! მარად იქნება, სანამ ზეცა მიწას თავს ხურავს. მთავარი არის, არ ვირწმუნოთ უგვანის, ავის;

კაცთ ჭკვა-გონს აცდის და წმინდა გულს გესლ-შხამი ბერავს.

ქვეყანასა

ქვეყანასა ზედა სუფევდა? სუფევს უფალი! კვერთხ-სკიპტრით ხელში სამყაროზე ფიქრით დაღლილი. თვალს ვერ გვაცილებს, ერთგულ მოყვასთ, წუხს დარდს, უგონთის*, შემოგვეციცინებს, რომ არ ვიყოთ მადლით დაცლილი! ცნობიერება, ზესთსამყაროს არსთა გამრიგის: მიზანი ერთი – წმინდა ჯვარი კაცთ ფარად, ხმალად! ჩვენი ცოდვებით გვემა-ტკივილს ისევ განიცდის, არ ვასვენებთ და გულს ვტკენთ, ვაი, ვახარებთ მტარვალს.

ზედა

ზედა, ზემდგომ, მესამე სამყაროს სუფევს მამა ღმერთი, მოკვდავთ დიდი მოამაგე, ქომაგი, მფარველი... ამ სამყაროს მესაჭე და ერთადერთი ღერძი! სიბილწის და უზნეობის, ავისა მშთანთქმელი!.. დიდება ღმერთს! დიდება ღმერთს! ან და მარად, მარად! სიყვარულით, სათნოებით ხსნა არისო ჩვენში იმედით და დიდი რწმენით ვიდგეთ ღმერთში მყარად! გამოარჩევს უთვალავში რჩეულ კრავთო ბევრში...

მშვიდობა

მშვიდობა თქვენდა! მარად, ყველგან, მშვიდობა თქვენდა! მიწად მოვლენილ გამობრძმედილთ ერო და ბერო... თვალის ახელა, ნარეკლიან გზის გავლა თქვენგან გამოცდა არის ზე-

სამყაროდ, შორი გზით მრევლო!.. სულიერ მამის-არსთ გამ-
რიგის მადლი, წყალობა, მარადი ყოფის შეცნობის და გაგე-
ბის ხიბლი... სიფხიზლით დგომა, მოთმენა და სულით მზაობა,
ღვთიური ხელით გადარჩევა უხილავ ნიშნით!

ღა

და მოვალს, კვალად! დე, მოვიდეს, მოვიდეს, ველით!
კაცთა იმედი, სნეულთათვის მალამოს მცხები...
ის თუ გვიშველის, გონს მოგვიყვანს, თუ არა ჩვენი
ვერღარა შევძლოთ, უნმინდური გვითხევს შავ ეშვით!..
ყოფნა-არყოფნის გვემა-ჭიდილს ნაგვემი კაცი
ნეტა დააღწევს მარტოსული, საცდურს, უგვანოს?
ჩასაფრებულა ყოველ ნაბიჯს ვით ცხვარში ვაცი;
ჯვარილა გვრჩება დიდ ფარ-ხმალად, ვჯაბნოთ უმაქნისს!..

კაცთა

კაცთა ცხონების, სპეტაკ სულის გადარჩენისთვის
უნყვეტი ლოცვა-რწმენით მდგარი თვალს ცრემლნამცვრევი;
ამ სამყაროულ იმ სამყაროს განახლებისთვის
ო, დაითმინა უცოდველმა, ვქმენთ* ხორცნაგვემი
ამ დიდი ცოდვის შემხედვარე მზეც კი გათეთრდა ფერი და-
კარგა, დაიფერფლა, ცა ცრემლად იქცა. დედა, ნეტარი –
ღვთისმშობელი სიმნრით გახევდა, უძლური გახდა, უფლი-
სათვის, რაც რომ ბრბომ იქმნა*:

შორის

შორის დგას ჩვენგან, გვაკვირდება ცა-მინას შორის, ეშმაკის
კლანჭებს ჯვარით გვიმსხვრევს და გზას გვინათებს, დაუ-
ლაღავი შრომით, ჯაფით კაცთ, თუნდაც ორი, სულის სიმშ-
ვიდე თუ შეიძლო, ზეცად ნეტარებს. ვაი, უძლურო ადამის
ქევ, უფლის გარეშე! უსუსური ხარ, დაუცველი, მეტად სა-
ბრალო... გთხოვთ, შემოქმედო, მტარვალ მტრისგან შორს,
შორს განვერნეთ შენთან ვილაღოთ, ვიგალობოთ მშობელ
სამყაროდ...

სათნოება

სათნოება გადაგვარჩენს, ქვრივ-ობოლზე ზრუნვა; ზესამყაროს დაბრძანებულ, ჩვენი უფლის სიტყვა... არა ბილწი და უხამსი ქცევით მოყვასთ თრგუნვა: სიყვარული, უფლის რწმენა, არამც გვემა, რისხვა!.. დიდება ღმერთს! დიდება ღმერთს! ამ სამყაროს შემქმნელს! ჩვენზე ზრუნვით, ჩვენთვის მლოცველს ანგელოზთა დარით... გვმართებს ღვთიურ მოკრძალება, უცნობ-ნაცნობ-შემხვედრს ყველა კაცი ღვთის შვილია, ქვეყნად არ ჰყავს დარი!..

ამინ!

ამინ! ამინ! გეტყვით, მე, თქვენ, ამინ! ჩემო შვილნო, თქვენით ვხარობ, რამეთუ ცა, მინა შევქმენ ნებით! ცრემლისა ღვრით, მარად შევთხოვთ: – სულს უფრთხილდით, ტკბილნო, სული ჩემი ნანილია, გაღებული თქვენთვის, დიდება ღმერთს! დიდება ღმერთს! მაღალს მაღალთა შორის! შინ და გარეთ, ღმერთსა, მფარველს; ქომაგს ორთავ სოფელის... ქვეყანასა ზედა მდგომსა, მფრქვეველს თავს მშვიდობის და სამყაროს – კაცთა შორის სათნოების მფენელს.

ტაძრადა ლოცვად

ღამე უმთვარო ბნელეთს მოუცავს,
დგას მღუმარებით ტაძარი წმინდა,
ფრესკად მომზირალ მოსჩანს სიწმინდე,
მუხლზე ვიჩოქებ, მე ლოცვა მინდა!

ცის მღუმარება ბნელს შერევია,
იღვრება ღვთიურ, წმინდა მირონი,
ციმციმებს კანდელს სანთელ-ალეზად
და მადლს არ უჩანს სანაპირონი.

ტაძარსა რეკენ ზარები ცისკრის,
დილის გალობა აისის ისმის,
გუმბათს აურა კაშკაშებს მადლის,
ამბიონს მოძღვრის ლოცვა გაისმის.

მოდის კურთხევა სულთა დიდების,
ანათებს სხივი წმინდანთა საფლავს,
სანთელ-საკმეველ გზასა მიიკვლევს,
ანგელოზთ გუნდი მას კრძალვით ახლავს.

ღალადებს მრევლი მაცხოვრის ჯვარზე,
ლოცვად-წარწყმედის სინანულს, მწუხრის.
დედა ღვთისმშობლის მფარველსა კალთას,
კრძალულებითა ყველა ქედს უხრის.

მალღით გაისმა გრგვინვად უფლის ხმა,
სამწყსო გოდებდა ტაძრისა კართან,
ჟამ-იდგა რწმენის ლოცვასა ზედა,
სინათლე ცვლიდა ბნელს გასაყართან.

ლოცვად სინანულისა

დილა აისის უფლით განათდა,
საკმეველს აკმევს ღვთის მაღლი ზეცით,
ლოცვადა ვდგავარ ტაძარს გოდებად,
მუხლზე ვიჩოქებ ღვთისმშობლის ფერხით.

დედაო ღვთისაჲ! დედაო ღვთისაჲ!
შენ, ღვთისმშობელო, რომელ ხარ ცაში...
შვილთა სინმინდის მოეც კურთხევა,
მსურს ღალადისი განვდინო ცაში.

ზეცა მაღლისა სხივებით გვათბობს,
სანთლის ციმციმი ალებად ადის,
მალღით ჯვარს გვსახავს თვით მაცხოვარი,
ცრემლები მინას წვეთებად დასდის.

ტაძარს-სავანედ სული ეფარვის,
დაყუდნებულა მლოცველად ბერი,
ნანამებ სხეულს და სულს განწმენდილს,
უფალს ავედრებს სიცოცხლეს ერის...

საყდარს, სინმინდის მყუდრო სავანეს,
ხატებს, ფრესკებად, ღვთიურ თვალების,
მორჩილთა ლოცვა ცრემლებით მოსთქვამს,
უფალს სინანულს შესთხოვს წამების.

მაცხოვრის სხეულს, სისხლით შეღებილს,
ხელთა ნალურსმევს, გაკრულზე ჯვარის,
ლახვარსობილსა ნაწამებ ქრისტეს,
ვავედრებ სულსა, მე, ცოცხლად - მკვდარი.

მუხლდაჩოქილი უფლის ლოცვებით,
ლამის მიწურულ, ნაღვენთ სანთელით,
ვდგავარ, გოდებად ტაძარს მორჩილი,
სინანულ მიმაქვს ღმერთთან სათქმელი.

წმინდა ნინო

დიდხანს იარე ვაზის ჯვარით ხელში გზადაგზა,
მოდოდი და ეკალნარი გკანრავდა ფეხებს,
სისხლი გდიოდა, არ დაუშვი ხელიდან ჯვარი,
შემოგვიტანე ვაზის ჯვარით ქრისტეს რჯულის ხე.

გადმოიარე ფარავნის ტბა ქარში, გრიგალში,
მოდოდი და მოგყვებოდა სურნელი ვარდის,
რამდენი ღამე გაათიე ფეხებმტკივანმა,
სარწმუნოება მოგვიტანე შენ ვაზის ჯვარით.

შენმა ნაზ მხრებმა უდიდესი ატარეს ტვირთი,
წმინდა ქალწულმა წმინდა გზები იარე რთული,
არ დაგიჯერეს და ვაი, რომ გვიანდა მიხვდნენ,
შენში რომ იყო წმინდა სული წმინდა ქართული.

ლურჯ მწვერვალებზე ახლაც დაქრის რძისფერი ნისლი,
ახლაც ჰყვავიან ძველ სურნელით მდელოზე ვარდნი,
შენი დიდების, შენი ღვანლის მონატანია,
ქართველთა რწმენის და სინმინდის დღეს ვაზის ჯვარი.

ბარაკონი

ვაზის ჩუქურთმაში მტევნები ელავს,
ფრთათეთრ ბარაკონს ღრუბლებში ვხედავ.
მტრედევით ღულუნებს შროშნების ხევში,
მტრედევით მშვიდია სინმინდის მფენი.
ფაზისი ეფერება, გვერდს როცა უვლის,
მყინვართა სამეუფო გალობას უთვლის.
ჭუთხაროს მთებიდან იღვრება სინათლედ,
ყველაფერს აგისრულებს თუ გულით ინატრებ.
ბზები და იები გუმბათსა სცვივა,
ნაომარ ციხესთან საუბრობს ხშირად.
როცა მას ვუყურებ ცა-წმინდა მეხსნება,
უბინო ქალწული ქრისტეს ევედრება.
ღვთისმშობლის საუფლოა, ლოცვა აქვს ლიბოდ,
მზის კალთას გვაფარებს, ღმერთთან რომ ვიყოთ.

მიყვარს პატრიარქი

მიყვარს პატრიარქი,
სნო და დარიალი,
გერგეტის სამება,
ლომისი-მადლიანი,
იების ნაცრემლი
ბალი ანასტოსის,
ღვთისმშობლის ნაკურთხი
ფოთლები მაყვლოვნის,

ბეთლემის სანთლებით
სიბნელე ძლეული,
სვეტიცხოველი
ქრისტეს სხეული.
...მიყვარს პატრიარქის
ლოცვები ტკბილი,
ჯვარზე მოლულუნე
სამოთხის ჩიტი.

წმინდა ნინო

ანგელოზმა მიანიშნა
გზა და კვალი ქართლისა,
უძლურნი და დამაშვრალნი
წმინდა ლოცვით განგვწმინდა.
მაყვლოვანი შეიმოსა
უფლის მეოხებითა,
ბოდბეში რომ წყარო მღერის,
ხმა აქვს უკვდავებისა.
დაილოცოს ზაბულონი,
ქალწული რომ გაზარდა,
წმინდა ნინოს ლოცვა გვიცავს,
მცხეთაში რომ დასახლდა.

ილია მეორეს

წინ მიგვიძღვი უდაბნოში
მოსესავით, ვით რჩეულ ერს.
ვჯიუტობდით, თან გკიცხავდით,
ჯვარს გაკრავდით ჩვენ, როგორც ღმერთს.

საზეპურო ერად გვრაცხა,
ღვთისმშობელმა ივერია.
დალოცა და მასზედ მადლი,
ლოცვად გარდმოუვლენია.

ჰოი, შვილო, ისევ გმართებს,
უერთგულო შენს წილ მხარეს.
შენ გაბარებ, უწინამძღვრე,
როგორც დედას მოუარე.

ჰოდა, ასეთ დანაბარებს,
აღასრულებს უწმინდესი.
მზიან ღამეს შეებრძოლა,
სიტყვა გვითხრა უმტკიცესი.

მხრებით ზიდა ერის ტვირთი,
უდრტვინველად, დაუღლელად,
ასე გვმოძღვრავს სიყვარულით,
მხნედ ვიყოთ და მოუწყენლად.

საქართველო ღმერთს შევედრე,
მადლობელი დღეს ბევრია.
მრავალჟამიერ თქვენს სიცოცხლეს,
დაგვილოცე იბერია.

სვეტიცხოველს

ზეცას დიდების გვირგვინად ადგას,
ხუროთმოძღვარი არსაკიძის მკლავის მქონელი,
ყოველ განთიადს ოქროცურვილ ფერს გადაიკრავს,
ამაყად მდგარი დროსთან მბრძოლი სვეტიცხოველი.

სვეტიცხოველი კვლავ წარხოცავს ჟამთა დინებას,
მეფე გიორგის სულს დაიცავს უფლის მსტოვრები.
დაუღალავად იმ საოცარ ამბავს მოჰყვება,
როგორ ელოდა უკვდავებას სვეტიცხოველი.

სვეტიცხოველი...

ისე აზიდულა, ცამდე ატანილა--
ზეცას მიბჯენილა სვეტიცხოველისა,
მას ხომ გულზე აწევს არსაკიძის ხელი,
ხელი, მტკივნეული წარსულისა...
ისევ ისე ჰყვავის მდელიო ყაყაჩოთა,
აქ ხომ მეფეთა საძვალეა--
დილით ხვლიკისფერი, შელამებისას კი,
ოქროცურვილი და აღმატებულია...
აქ ხომ სისხლიც სხვანაირად სჩქებს და,
აქ ხომ უფლის კვართიც ჩვენი მლოცველია,
აქ ხომ მტკვარიცა და არაგვიც--
ერთმანეთს სასწაულად ეხვევიან...
აქ ხომ ჯვარიც ქალაქს გადმოჰყურებს,
აქ ხომ სვეტებია --- სიცოცხლისა...
აქ ხომ სასწაულად დიდი ტაძარია,
ჰოდა, მას უწოდეს სვეტიცხოველისა!

დავით გარეჯი...

კლდეში ნაკვეთი მონასტერია,
„ათორმეტთაგან“- ჩვენი მრავალმთა...
დავითგარეჯა --ჩვენი სავანე,
ასურელ მამის დაარსებისა...
რამდენი მღვიმე-გამოქვაბული,
ბერ-მონაზვნების რიცხვი, ათასი.
ჩვენი დოდორქა, ნათლისმცემელი,
ამ ისტორიის შემომნახველი...
იყო კოშკები და საგუშაგო,
უნოდეს ლავრაც --დიდი უდაბნოც,
ჩიჩხიტური თუ საბერეები
ბერთუბანია ეს თუ წინწყარო...
აქ რომ მიწაა განითლებული,
ჩვენი მამების სისხლით მორწყული,
რამდენჯერ ლეკმა დაარბია და
შერჩა მრავალი სისხლი, ქართული...
იყო სპარსელი და შაჰაბასი,
იყო აღდგომა ღამეს, კოშმარი,
ამოენყვიტათ ექვსასი ბერი,
ბერი, ყოველთვის ჩვენი მლოცველი...
გადაუვლია ამ ქარიშხალსაც
და მოხატულა მრავალი ფრესკა,
თამარ მეფის და ლაშას პორტრეტი,
ამშვენებს კედლებს ძველ წარსულისას--
მეფე -- დემეტრე თავდადებული,
ცხოვრება -- დავით გარეჯელისა,
ასე დაიწყო ჩვენი წარსული
და გაგრძელება, მომავალისა!

ქონსტანტინე (აოხე) თაყვათუიძე

ლოცვა უფლისადმი

მუხლმოდრეკილი, ხელაპყრობით ვდგავარ შენს ხატთან,
სულის კრძალვით გულის თრთოლვით პირჯვარს ვისახავ,
მამაო ჩვენოს ჩურჩულებენ ბაგენი ჩემნი,
წმინდა სამებას ვთხოვ წყალობას, ადგილს მისაფარს.

აცხოვნე სული ყოვლის შემძლე ჩვენთა ნასულთა,
დათრგუნე შური, უგნურება, მტრობა და ღვარძლი,
გააბატონე სიყვარული ცოდვილთ მინაზე,
აღხოცე სისხლი, მოგვეც გრძნობა ურთიერთ მადლის.

გვიბოძე პური არსობისა, მამავ კეთილთა,
შვილებსა შენსა გაგვიმართლე იმედი ხვალის,
გადაარჩინე ერი ჩვენი, ჩაფერფლე ჯანყი.

მამაო ჩვენო !

გთხოვ ისმინო ვედრება ჩემი,
ოქრო, ზურმუხტი, სხვა სიმდიდრე არც მინატრია,
ცით განაბრწყინე, ცით განათბე სამშობლო ჩვენი,
წილხვედრი მისი, ვით უბოძე დედას მარიამს.

ზარი განგაჰისა

თითქოს რეკავენ სულში ზარები
და შფოთავს ჟინი გარდასულ დღეთა,
ქარიშხლებია ირგვლივ ცოდვების,
თვალებს მჭრის ხვატი, ლალატის ფერთა.

ველარ ასულა ლოცვები ცამდის,
ნადიმს მართავენ სადღაც, ცრუ ღმერთთან,
ახლოს... მინდორში ცეკვავს ეშმაკი,
პატივსა სცემენ კერპებს მოცვეთთა.

დაისადგურა აზრთა სხვაობამ,
მოულოდნელმა ლალატმა ძმათა,
სიცრუემ, შულღმა, სისხლის აღრევამ,
ორმაგპირობამ უძღებ შვილთათა.

ჩამოეფარა ცოდვილთ ქვეყანას,
შავი ფერები, ვით ღამის კალთა,
ის დაგვრჩენია, წმინდა სამებას
ვთხოვოთ შენდობა, შველა, ხსნა კაცთა.

შენ დაიფარე, უფალო ღმერთო,
ქართველი ერი დღეს რეტდასხმული,
გვაკმარე დარდი, თვალზედ ცრემლები,
ხორცის წარწყმენდა ზღვარგადასული.

გონს მოიყვანე ქართველთ შვილები,
უბოძე წლები და სიხარული,
მშვიდობა, რწმენა, თვით დაჯერება
და სიყვარული ჯერ არნახული.

სალოცავ წმინდანებს

ღვთივ-სათნოდ ვცხოვრობ, ზეციერთან ვხარობ თვისობით,
მზის ცხოველ ნათელს გაუფანტავს მტკნარი დღის ობი...
საუკუნეთა წიაღიდან სხივს მფენს წმინდანთა
უკვდავი მზერა-შემოსველი მარადისობით.

განათის ეკლესიის ნანგრევებთან თქმული

*ეს ლექსი 30 წლის წინ დაინერა.
დღეს, ღვთის მადლით და შენევნით,
ეკლესია აღდგენილია.*

ნანგრევია
თუ ჩვენი წარსულის პირშეუკვრელი მძიმე ჭრილობა?!
შემოხვეია ტანს ქვის პერანგი,
ხავსს დაუფარავს,
ვით გულგრილობას,
ვეხმიანები ჩამქრალ სიცოცხლის
წლებს-ბალახივით
უღვთოდ მოცელილს...
შენ აქ ოდესღაც კელაპტარობდი,
წინაპრის სულო!
- გყავდა მლოცველი.

საუკუნეთა კეზები

სიბერის ხავსი ველარ შეზრდია:

ჯვარს, სვეტიცხოველს, გელათს...

ჩვენი წარსული პალიმფსესტია-წაუკითხავი ჯერაც.

მაოცებს შენი მე სიჩაუქე, ოდეს გვირგვინი ეკლის გედგა,

ქართველო, როგორ აუგე საუკუნეებს ძეგლი?!

უფლის სიყვარულს ვინც უგონოდ დაემონება,

- სულის ღონებას შვებად უქცევს, სულის ცხონებად...

მარადის მზეობს - ვინაც მწირთა და უპოვართა

გულმონყალებით უწილადებს თავის ქონებას.

თუ ვეფერები მშობელ მიწას, ვარდებს, ბალახებს...

ცას საოცნებოს და ოცნების ამ იალაღებს,

ქედუდრეკელი გმირი ხალხის ერთგულ მერჯულეს,

ქრისტეს - ჩემს უფალს, ვერავინ ვერ გამიალაჰებს.

ამოდულდი, სულო, ბარეი!...

ვარ გლახაკი, ბედგამწყრალი, სული ვგვემე, ხორცი ვკალი,

ვკალი, ვკალი, – ვერ მოვკალი.

მზის მირონად შუბლზე გეცხე, გშვენი, როგორც ბორცვს იელი...

ვაგლახ, ვერ ჩამოვირეცხე დღემდე მნიკვლი ხორციელი.

სისხლის ცრემლთა დამდის ღელე, ვიქმენ ყოვლის დასაძრახი,

რომ ვერ წავეყრუანჩელე მაცდუნებელ ვნების ძახილს.

თუმცა რჩეულს დავენყვილე, ანგელოზთან ვიქორწინე, –

ვერ გავეძევც მაინც დილეგს, სული ვერ ავილორძინე.
შეჭირვებულს გულზე ამად მანვეს დარდი ღრუბლის სისქე,
ვეშურები წმინდა მამათ გზას ჭეშმარიტს – ღვთის ტაძრისკენ.
არაგვივით ვიმქუხარე, ვიფაზისე, ვიყვირილე...
ამოდულდი, სულო, ბარემ, მზისებრ ამოიგვირილე!
სულო, დღესაც იმდღით ვხარობ – გასაფრენად ფრთებს რომ გაშლი, –
რათა შვებით ვინეტარო საუკუნო ცხოვრებაში.

სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქს ილია II

ღვთიური მადლით შემოსვა და ნათლით ავსება,
თუ განიცადე - ეს ხომ მხოლოდ რჩეულთ ხვედრია,
ბრძენო მოძღვარო, უფლის ხატო, სრულო მსგავსებაგ,
დამწყალობებას მორწმუნენი კვლავაც გვედრიან.
გაგვაძლიერო. ო, სინანულის ცრემლი ვის არ დაუდენია?!
რჯულზე მრავალი მოაქციე-უნაირონი...
შენს ყოველ სიტყვას სულიწმინდის მადლი ჰფენია,
სანთელ-საკმევლის სურნელივით დასდის მირონი.
კათაკმევლების რას დაგაკლებს ვნება მზაკვრული,
შენს სახელს ველარ შეეხება სხივიც მტვრიანი...
მეოხმყოფელი და შემბრალე ყველა ჩაგრულის,
ამაღლებულხარ მეცხრე ცამდე, მხნე, ბედსვიანი.
ყოველმან შენგან კურთხეული გზებით იაროს,
შემოგხაროდნენ უსათნოესს, სულში მზეთესილს...
მთელი არსებით შემოქმედის თანაზიარო,
მყოფო სიბრძნეში, სიყვარულში და სიკეთეში.

სად არ მატარე, ღმერთო!

სად არ მატარე, ღმერთო,
მინის ქვევით თუ ცაში,
სალი კლდეები ვლაშქრეთ,
ყვავილებს ვკრეფდი ბარში...
მე მოვილოცე ტაო,
„ოთხთას“ ვისმინე წირვა,
სასომხეთს, საინგილოს „ჩვენს წინაპართა გმინვა!
კაპადოკიას გახლდით,
რა საოცრება ვნახე,
სუმელას წმინდა მამებს,
ჰქონდათ ღვთიური სახე!
სვიმონის სვეტი ქვაში,
დღესაც ლოცვით დგას იგი,
ხეობას დედა - ვნახეთ,
არსებობს ბევრი მითი!
სვანეთმა სული შესძრა,
ასულს ვეძებდი შატილს,
რა დამავინყებს მუცოს, ზუგდიდს, ვლაქერნას სადილს!
წყალტუბოს ქვეშეთს ვიყავ, მინდა ვათიო ღამე,
ბაგრატიის შემდეგ ძმაო, აბა, მითხარი რამე?!
კაცხის სვეტს ბერი იდგა, ბერთას კალმახებს ვთვლიდი,
მე მოვილოცე გრემი,
ვარძია დიდზე დიდი!
კლდეთა ნაჟური წყალი, დიდ ქვაკვეთურში ვნახე,
დავით გარეჯის კომპლექსს, არ შეედრება რამე!

ხევი მაგიჟებს, მიყვარს,
გერგეტს დავადგი ფეხი,
ლომისამ გადამრია,
დამანერინა ლექსი!
წმინდა მამების ქალა, ქარელს, ქოზიფას ვნახე,
ბოდბეში ნინო დამხვდა, მისი უმანკო სახე!...
სად არ მატარე, ღმერთო,
ხელს მაშველებდი წამში,
რომ ვყოფილიყავ შენთან, იმ საზიარო ჯამში!
ყველგან ღვთის მადლი დამხვდა,
ქვას - ქვაზე ცრემლით სდებდნენ,
წმინდა გიორგის ფრესკებს, კაპადოკიას წერდნენ!
როგორც წარსულში, დღესაც შურს და სიძულვილს სთესენ,
ოდითგან ასე იყო,
გვკლავდნენ, გვართმევდნენ,
გ ვ გ ლ ე ჯ დ ნ ე ნ !
სალოცავები დარჩა მოსაზღვრეების ხელში,
გვტკივა, ვლოცულობთ, ვიბრძვით,
მოჯადოებულ წრეში!
შენ დაგვიცავი, ღმერთო, დიდი ღვთისმშობლის კვართით,
კვლავაც დაიცავს ქურმუხს,
წმინდა გიორგი რაშით!

ვანიხო ხახაუჩიძე-მიძინო

ქეთევან დედოფალი

(მკურნალი)

მ-ძევალი იყო შაჰისა.
კ-ასრში ნაცხელებ გუდრონით,
უ-უშანთეს, შანთეს,
რ-ამდენი...
ნ-ანილი წმინდა ტანისა.
ა-ლავერდს ვერ შეურაცხყოფთ,
ლ-ეკნი და ურჯულონია!
„ი-ესო უფრო დიდია“!
იყო სიტყვები დედოფლის,
წმინდისა ქეთევანისა!

ფერიცვალება

ფ-ერთა გამები
შეუცვლია თბილისის დილას,
ე-მშვიდობება ზაფხულს მთანმინდა.
რ-ია-რიაა უკვე ფოთლების,
ი-კრიბებიან ჩიტებიც ნელა.
ც-ის კაბადონზე კრავენ კამარას,
ვ-აზის მტევნები ქარვისფრად ლელავს.
ა-ლიონს ისმის ტაძრად ზარის ხმა,
ლ-ელვიანს სამთა გაცისკროვნდება.
ე-გებებიან ფერიცვალებას,

ბ-უნება, ღმერთი, წელთა განგება.
ა-ლადასტურით თასი ივსება,
ყველას გილოცავთ
ფერიცვალებას!

დედაო მარიამ!

დედა ღვთისა, წმინდაო, მარიამ,
შენს მზიან კალთას ელის საქართველო,
მადლი გვაპკურე, ცოდვილთა არმიას,
ნაბოძებ მინაზე ქართველმა იქართველოს.

ნაკურთხი წყალით მოგვებანე თვალები,
იქნებ ვიხილოთ, რას ვკარგავთ, ვისას?!
ფართოდ გაგვიღე სიმართლის კარები,
მცველად დავუდგები სამოთხის მიწას.

ზოგი წაგვართვეს და ზოგიცა ვყიდეთ,
ალბათ ამისთვის პასუხსაც ვაგებთ.
კვლავ შეგთხოვ, გაგვიღო სამოთხის კარია,
დედაო, მარიამ!
მზეო, მარიამ!

ბზობა

ბ-აიას ტოტები
 მოზიდეთ,
ზ-არები შემოჰკაროთ,
 თენდება!
ო-სანა, იესო გვეწვია,
ბ-ზობაა, მან
 ზიდა საზიდი!
ა-მ კვირას იესო აღდგება!
ა-ანთეთ სულყველამ
 სანთლები!

ალილო

ჩემს სახლში შემოდი, მარიამ,
ჩემს სახლში დაბადე იესო,
აქ თაფლის სანთელი მინთია,
პატივი მე დამდე დღესო!

ჩემს სახლში დაიდე ბინა,
ჩემს გულში შემოდი, იესო,
მარგუნე ამ ჯვარის ზიდვა!
აქ დღეს ალილო მღერსო...

საქართველოს პატრიარქს ილია მეორეს!

...და სანამ შენი ლერწამი ჰყვავის, უდრეკი რტო ხარ
საქართველოსი!
შენი ლოცვები ისხამენ ყვავილს და მრავლებიან
საქართველოსთვის!
ვერ მოგვერევა მტერი ბნელეთის, ეშმასაც მოსდის
ელეთმელეთი,
შენი ჯვრითა და შენი ლოცვებით, ცად სული ხარობს,
ხალხი ხმელეთით.
შენ რომ არ გვყავდე მწყემსად ცხოვრების, დაფანტულ
მრევლის შეებად ყოველის,
აპრილ-ნოემბერს, განცდად მოვლენილს, ვერ აიტანდა
მინად მყოფელი.
...და დგახარ ერის კავკასიონი, ვით მყინვარწვერი
საქართველოსი!
შენი ლოცვით და წმინდა სიონით, მრავალჯამიერ,
საქართველოსთვის!

ბათლემს

გასპარ, მელქიოფ, ბალთაზარ - მოგვნი სულით,
თან მიჰქონდათ საკმეველი, ოქრო, მური.
მიჰყვებოდნენ ყველაზე დიდს, მოგვნი, ვარსკვლავს,
აქლემმაც კი ჩაუმუხლა ციურის კვალს.
აქ ხომ ქალნულ მარიამმა გაიარა!
ეს აღმართი მუცლის კვნესით აიარა...
როგორც იქნა მიაღწია სადგომს, მწყემსთა,
იშვა ჩვილი მიწურ ბაგას ჩვენდა მხსნელად.
ამოხეთქა წყალმდინარემ, ზეთმა, ცეცხლმა,
აქ იწყება ვარსკვლავთ ომი, მიწიერთა...
ათას ერთი ვარსკვლავიდან იმ ერთს ველით,
ის ერთია, ის ერთია მხოლოდ მხსნელი!

ჩაჰი იჰნისი (ნმ. ნინო)

დღეს თბილისი ეთხოვება მათს, გაზაფხული ზაფხულს
უთმობს აისს,
დღეს მტკვარია უჩვეულოდ წყნარი, იდუმალი,
თითქოს ლოცავს თბილისს.
სიონიდან ისმის რეკენ ზარებს, მცხეთის ცაზე
გასხივდება თალი,
ლოცვად შედგა ყველა ქრისტიანი, ზეცას სწვდება წმინდა
სანთლის ალი.
გზა დავუთმოთ, მობრძანდება ვაზის, ნაწნავებით
შემოსილი ჯვარით,
გასცვეთია ქალამნები გზაში, წმინდა ნინო
მობრძანდება მადლით!
ჯავახეთის მთები გადუვლია, მტკვრის ბილიკებს
დაჰყოლია ქარი,

მეტეხიდან ლოცვებს უსმენს მტკვარი, მოაცილა

გადაღლილი მგზავრი.

წმინდა იყო გზა სავალი მისი, უტვირთია თავად უფლის ვალი!

ნაწნავებით შემოსილი ვაზი, აღმართულა ბოდბეს ნინოს ჯვარი!

უფალო, შეგინდე...

„ვია დოლოროსა“...

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
რად არ მანიშნებ მეგობარს მზაკვარს,
არა და როგორ გადამავინწყდა,
თვით მეგობარმა ამბორით გაგცა.

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
რატომ დაუშვი ჩემი დაცემა,
არა და როგორ გადამავინწყდა,
გოლგოთის გზაზე სამჯერ გაცემა.

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
რად არ მარიდე ეკლიან გზასა,
არა და როგორ გადამავინწყდა,
აღდგომამდე....

„ვია დოლოროსა“.

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
რად არ შემოსე ყველა შიშველი,
არა და როგორ გადამავინწყდა,
შემოგაფლთეთ ჩვენ სამოსელი.

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
რად არ აპურე ყველა მშიერი,
არა და როგორ გადამავინწყდა,
წყალი გვთხოვე და ძმარი გაპკურეთ.

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
რატომ გამრავლდნენ ავაზაკები,
არა და როგორ გადამავინწყდა,
რომ ბარაბაში თავად გაგცვალებო.

ღმერთო...

რამდენჯერ გისაყვედურე,
დედა არ უნდა სტიროდეს აკვანს.
არა და როგორ გადამავინწყდა,
თვით მარიამი სტიროდა თვის ყმას.

გიხაროდეთ!

ა—რსება ბ—იბლიის
გ—ანგება დ—იდების,
ე—რთია ვ—არსკვლავი,
ზ—ეციურ თ—ალამდის.
ი—ნათა კ—არიბჭემ,
ლ—ალობენ მ—ოგვები,
ნ—აჭედი ო—ქროთი.
პ—ასექი ჟ—ლალური,
რ—უდინით ს—დუმან,
ტ—იტები უ—ფლის წინ.
ფ—იქრები ქ—ურუმთა,
ღ—ირსების ყ—ანები,
შ—ემოსილ ჩ—ადრებით.
ც—ხონდება ძ—ე ღვთისა,
წ—მინდანის ჭ—ილოფში.
ხ—არების ჯ—ილდოთი
ჰ—მაღლდები მარიამ!

*

და ეს ყველაფერი ქართული,
ანბანის მიხედვით ბრწყინდება.

უფალმან ჩემმან...

უფალმან ჩემმან,
ნიკოფსიის გზებით მატარა,
მამული ესე მიანდერძა,
მზისებრ თაკარა,
დიდება ჟამის, -
ალავერდი, გრემი, ვარძია,
სამშობლომ ჩემმან მინანავა,
გულზე მარნია.
წინაპართ ძვლები,
მონამეთა, ბეთლემის კარი,
ვედრება ჩუმი, კელაპტრები,
სამყარო ცხადი,
ქართული ჯიში, ვაზის ჯვარი,
ტკბილი ღმერთები,
მშობელმან ჩემმან დამიბარა
სამშობლოს ჯავრიც.
მონვეთავს შუქი,
განფენილი ზეთის სურნელით,
ალაღზე ლოცვა, დილის მადლი,
სჯული უბელი,
რწმენის ბარათი, საკმეველი,
მამულის ხატი, ქართული ფიცი,
(ყველამ რომ ვიცით),
სულის ეტრავი და ათინათი.
უფალმან ჩემმან,
სიყვარული ამომჭრა მკერდზე,
ვით წნორის ხეებს,
გარინდებულთ წნულის მორევში,

ნათლიამ ჩემმან, დამანათლა
სიცოცხლე ჩემდა
და უფლის ხელმან
დამასახლა საყდრის ეზოში!..

თმავერცხლილი ცა-ბიბლიური

მარჯვენა

ხელი მკერდზე მიდევს, მარცხენა წიგნზე,
ქრისტეს წამების წიგნზე მიდევს გული და გონი,
ჟამის გნიასში, პალატებში და ცოდვილ პირზე,
გამოიარა ნუხელ ღამემ სირცხვილის დრონი.

ეძახდა ხალხი...

ვერ გაიგო, ვერ მოვიდა ბერი თევდორე,
კი იქნებოდა დიდი შვება ღამისმთევველთა,
სხვა სინათლეში, სხვა სივრცეში ქარცი მეორე,
აღარ მიუშვეს უფლის დიად საკურთხეველთან.

გადაიარა

ქარბორბალამ, თან რა წვალეებით,
მონვეთავს ზეცა და ფიქრები მეყრება მთვარით,
ცისფერი ღამე რად მიყურებს გველის თვალეებით,
არ ჩამომისხათ, არ ამივსოთ ნაღველი შხამით.

და განიბანა

ღვთისმშობლის ცრემლით მამულის ხატი,
ნუთუ შორია ნანატრი დილა, სხივი ღვთიური?..
განოლილია ისტორია ბრწყინვალე ჯვარით,
სალამოსპირი... თმავერცხლილი ცა- ბიბლიური.

მარჯვენა

ხელი მკერდზე მიდევს, მარცხენა წიგნზე,
ქრისტეს წამების წიგნზე მიდევს გული და გონი,
ჟამის გნიასში, პალატებში და ცოდვილ პირზე,
გამოიარა ნუხელ ღამემ სირცხვილის დრონი.

დედაო მარიამ!

დედაო მარიამ, ჩემო ღვთისმშობელო!
დედავ ნამებულო და ღვანლით მოსილო!
როგორ დაითმინე, შვილი რომ გინამეს,
დედავ ნატანჯო და ძალზედ გულნატკენო!

შვილის ტკივილებით რა დარდი გაცვიეთე,
რამდენი იტირე, უხმოდ ცრემლებს ღვრიდი...
მანდილკურთხეულო, რა ტანჯვა იტვირთე-
დუმილით, თავსაფრით ქვებიდან სისხლს შლიდი.

გემთხვევი ცრემლებით, შენს კეთილ კალთაზე,
ისევ მაპატიე, ბევრი განყენინე...
მწარე ტკივილები ცრემლად გაქვს თვალებზე-
გულით უფლის დედას - დიდება შეგკადე!

ღვთისმშობელო დედავ, დედათა დედაო!
გადიდებ მარიამ, დედაო ღვთისაო!

კაცხის სვეტი

მშობლიური ჭიათურის ხედებს მოვეფერები,
გულს ახარებს კაცხის ხილვა, ცრემლი მომდის ღაღარი.
სულ ვეძებე შენი მსგავსი, სულს კი შენ ენატრები...
რომ იცოდე, ვერ ვიპოვე, მხარე შენი სადარი!

კაცხის სვეტის ბილიკს მივყევ, მონატრებულ თვალებით,
აქ ქვის ღობეს ძველთა ძველი საფეხურით ავედი.
ცად ასულა ქვა სვეტისა, ძალით -უფლის ხელებით,
ცრემლი მომდის, კაცხის სვეტო, შენი შვილი მოვედი!

იმერეთის კაცხის სვეტი, ორმოც მეტრზე ასული,
სვეტის თავზე სალოცავი, უფალს მზერით შეწვედები...
სანთლის შუქი აღარც კი ჩანს, ისე ბრწყინავს უფალი -
დაილოცოს ღმერთის ძალა, კაცხის სვეტის ამგები!

სხვა ადგილის სალოცავებს, კაცი ღვთით აშენებდა...
ჭიათურის საგანძურო, უფლის ხელით ნაგებო!
კაცხის სვეტო, მაღლიანო, შენ ხომ ღმერთი გაგებდა -
შენ გადიდებ, ძველო სვეტო, ღვთიურ ხელით ნაშენო!

წმინდა გიორგი

წმინდა გიორგი თეთრო მხედარო,
ტანჯვა-წამებით „დალხინებულო“,
ვის შეგადარო, რას შეგადარო,
განგების ძალით გაბრწყინებულო!

დიდების რაინდს რომ გადარებენ
და რომ გინთებენ სანთელს მწუხრისას,
ქრისტიანები ჯვარს ატარებენ,
გიზიარებენ ნაფიქრს გულისას!

შემოგვედრიან ოჯახის სიტბოს,
დედის ხელებით დანთებულ სანთელს,
ხვენა-ვედრება გვამშვიდებს თითქოს
და გვედრებით ჩვენსავე სათქმელს!

ქვრივი აანთებს სანთელს ხელებით,
შემოგავედრებს ნაჯაფარ შვილებს,
მოხუცებული ხველებ-ხველებით,
დაგალოცვინებს კვლავ შვილიშვილებს!

პატარა გოგოც სანთელთან ფიქრობს,
ღმერთს ევედრება შენი სახელით
და უბრუნდება სიმშვიდე თითქოს,
თან ეშინია თვალის გახელის!

ყველა წმინდანზე უფრო მძლეველო,
შენ ხომ სიკეთეს შუბით იცავდი,
ჩვენო იმედო და უძლეველო,
ქრისტიანთათვის რას არ იტანდი!

ღმერთი გაძლებდა ძალას უძლეველს
და ანგელოზის ხმით დაგძახოდა,
გათმენინებდა ტკივილს უთმენელს,
„მე შენთანა ვარ“ ჩამოგძახოდა!

წვერბასრებიან ბორბალზე დაკრულს,
მხოლოდ უფალი გყავდა იმედად,
ეხმარებოდა ამ ქვეყნად ჩაგრულს,
ამიტომ ღმერთმა არ გაიმეტა!

იმპერატორმა ბრძანა ბორბალი,
ეტარებინა აქეთ და იქეთ,
რომ არ ეგონე უკვე ცოცხალი,
უფლის შენევნით გადარჩი ისევ!

ხან გახურებულ თონეში გაგდეს,
ბევრი ეხვეწნენ „გაცსა და, , გაიმს“,
„იქნება ახლა აღარ გადარჩეს“,
მაგრამ ღვთის ძალით გადარჩი მაინც!

თეთრო რაინდო, თეთრ ცხენზე მჯდომო,
თავგანწირულო, ნუ მკითხავთ რისთვის?
ქრისტიანთათვის სიკეთის მდომო,
ჩემთვის და შენთვის, ამ ლამაზ დღისთვის!

დიდება გქონდეს იმედის, ძალის,
საქრისტიანოს ძალა აჩვენე,
შენ დაგვიფარე თვალისგან ავის
და ბოროტება გადააშენე!

ქეთევან დედოფალს

ქართლში ქეთევანი დაიბადა,
კახეთს დაენურა მკერდს მტევანი,
ცეცხლი მიებჯინა ზეცის კარს და
შაჰმა -- ანამეთო მზე მძევალი.

იდგა დედოფალი ცეცხლის ალში,
სიშიშვლეს მორცხვობდა ნანამები,
სისხლი თუხთუხებდა ქართლის ძარღვში,
ძუძუს თავს ეყარა ნანნავები.

თუმცა მოევლინა განსაცდელი,
მაინც რწმენით ათენ-ალამებდა,
რჯული ეძალვოდა გასაცვლელი,
მაგრამ, მაინც ლოცვას ალავლენდა.

იდგა ქალი თურმე უდრეკი და
მტვრევა ინყეს, როცა შუბლის ძვლებმა,
ანამებდა ვილაც მუდრეგი და
იგი მაინც უფალს ადიდებდა.

იგი მაინც ლოცვას ალავლენდა!

წმინდა ნინო

ქარი ქროდა და მოჰქონდა მთის სურნელი,
ვაზის ყლორტის ჯვარს თმით კრავდა წმინდანი რომ,
ჯავახეთით შემოვიდა ქართლს და მცხეთას,
მაყვალს გემო გაუსინჯა წმინდა ნინომ!

მართალ რწმენას ქადაგებდა, სწორედ მაშინ,
სიფრიფანა გოგო, მოციქულთასწორი,
მეფე მირიანს უსწრებდა მოქცევაში,
დედოფალი ნანა, მისი მზე და ცოლი!

და მოექცა საქართველო, ცად მზეს მისწვდა,
გზანათელი ამობრწყინდა სვეტის ფორმის,
ახლაც დგას და ყურს ჩამესმის ზარების ხმა,
მცხეთის გულში აღმართული სვეტიცხოვლის!

ქარი ქროდა და მოჰქონდა მთის სურნელი,
ვაზის ყლორტის ჯვარს თმით კრავდა წმინდანი რომ,
ჯავახეთით შემოვიდა ქართლს და მცხეთას,
მაყვალს გემო გაუსინჯა წმინდა ნინომ!

ა ს ი ა თ ა ს ი მ ო ნ ა მ ე

ცრემლ-ნარევ სიტყვად, ლექსად, სტრიქონად
ცად აღვავლინე ლოცვა მე...
როგორ დახოცეს ის გავიხსენე,
ასი ათასი მონამე.

გრძელ რიგში მდგარი, დიდი-პატარა
სიკვდილის შიშზე არც კი ფიქრობდა,
ხმლით ხელში მდგარი, უცხო ჯალათი
სარწმუნოების შეცვლას ითხოვდა.

მტკვარს გადახედეთ და შეეკითხეთ,
როცა გაივლით მეტეხის ხიდთან
მას კარგად ახსოვს, არ ავიწყდება,
როგორ შეღებეს ის ამ დღეს წითლად.

დღევანდელ დღეს და “წითელ პარასკევს“.

დღევანდელ დღეს და „წითელ პარასკევს,
დამარცხდა სიკვდილი, ოყო გოლგოთა და იყო „ჯვარცმა“,
სერობის დროს და დღით „დიდ ხუთშაბათს“,
ამ დროს... იუდამ „იესო“ გასცა.

არ დაინდეს და არც შეიცოდეს,
ვინც მას იცნობდა, აქ გვერდზე გადგა,
ამ დღეს, „წამებით ის აღესრულა“,
კვირა დღით კი ის „მკვდრეთით აღდგა“.

„მამა ღმერთს“ კი, სიმწრით თვალზე,
ერთი მსხვილი...ცრემლი მოსწყდა,
ციდან რისხვა წამოვიდა,
ჩამოიქცა ზეცა მიწად.

ამ დღის მერე, ყველა ვამბობთ,
„ქრისტე აღდგა, „ქრისტე აღდგა“,
„ქრისტე აღდგა“,
„ჭეშმარიტად“,
„ჭეშმარიტად“,
„ჭეშმარიტად“.

ვადიდეზ უფალს!

მე მიყვარს ჩემი ქვეყნის ყველა ტაძარი,
ის ხომ უფლისგან ნაკურთხი და მადლით სავსეა,
ამ ჩვენს პატარა სამოთხეში ყველა სალოცავს,
უსასრულობის ზეციური სხივი არტყია.
საშველად გვიხმობს ტაო--კლარჯეთი,
ის დღემდე ისევ ჩვენი გულია,
გრიგოლ ხანძთელის სული მფარველობს
და იქ კვლავ ისევ გაზაფხულია.
ღვთისმშობლის წილხვედრ მადლიან მიწას
მუხლმოდრეკილი ვეამბორები,
არ გაგვიხმება ხე სიცოცხლისა,
გამრავლდებიან ქართლოსთ მოდგმისა.
მე მიყვარს ჩემი ქვეყნის ყველა ტაძარი,
ვადიდეზ უფალს,
ყოვლის შემქმნელსა!

მოვილოცეთ ქვათახავი

აი, ამ ტაძარს გაუმარჯოს,
მთები ამაყად რომ დასცქერიან,
ზარების რეკვა რომ ცასა სწვდება,
სადაც ანგელოზთა დასებია.
სადაც მოჩუხჩუხე მდინარეა,
ჩიტს გაუმარჯოს მოჭიკჭიკეს,
სიცოცხლე ასე რომ უხარია.
მამაოს გაუმარჯოს მრევლთან ერთად,
ჩვენი სულები რომ აბარია,
ჩვენი სიკეთით თუ შეცოდებით,
ღმერთთან რომ შუამავალია.

ტ ა ო

რად არ რეკავ, საქართველო, ზარებს,
რად არ გესმის განწირულის ხმაო,
დაგინგრიეს და წყალში ჩაძირეს
შენი წმინდა სალოცავი ტ ა ო.
შველას ითხოვს, მზერას შენსკენ აპყრობს,
დედის კალთას მონყვეტილი ყრმაო,
ცხარე ცრემლი სცვივა ქართლის დედას,
დარდიანმა სიტყვაც ვერა სთქვაო.
მღუმარებით დაჰყურებენ მთები,
შავი ღრუბლით დაუბურავთ თმაო,
ჭირისუფლად დასდგომიან ტანჯულს,
მკერდზე ეწვით ჩაძირული ძმაო.
დაიძინე, არ შეშინდე, შვილო,
სუნთქვა თუკი გაგიჭირდეს, ტ ა ო,
მწუხარებით გალობს ღვთისმშობელი,
იავნანა, ნანა ნანინაო.
ვაი, იმას, ვინც რომ გაგიმეტა,
ასეთ ძილით ვინც დაგაძინაო,
ვინც მოგწყვიტა წინაპართა ფესვებს,
ვინც წაგართვა მშობლიური ცაო.
ვაი, იმას, ვინც რომ დაგანგრია,
ვინც გაცალა ფუძეს წმინდა ქვაო,
ვერც კი ხვდება, თავს რომ დაიტეხა,
დიდი ცოდვის ბოხოქარი ზღვაო.
მტკიცედ იდექ, საქართველოს შვილო,
სამოთხის გზა ტანჯვით იღწევაო,

ბაზალეთშიც დგას გმირთა აკვანი,
მაგრამ დღემდე რწმენით ირწევანო...
ნისლი ბურავს ლამაზ ციხე - ტაძრებს,
გულს ატყვიანთ ჭრილობები ღრმად,
ღმერთო, ისევ გამაგონე, გვედრებ,
ტაო - კლარჯეთს, ზართ წკრიალა ხმაო.

დღესაც დაჰკვივის ქარიო...

ჯავახეთს, მათათა მწვერვალებს ეფინა ფიფქთა ჯარიო,
წმინდა ქალწული გამოჩნდა, ხელთ ეპყრა ვაზის ჯვარიო.
ფრთებდახრილს შემოჰხვეოდა ნალმებად ნინოს თმანიო,
ბრწყინავდა უბრალოებით, ქედსა უხრიდნენ მთანიო.
გაოცდა, თოვლსა და ვარდსა ერთად რომ მოჰკრა თვალიო,
შეიცნო, წმინდა მიწაზე უფლისა ნატერფალიო.
უცხო ქვეყნისა სიტურფით მოხიბლულიყო ქალიო,
მოდოდა და მოსდევდა ბნელეთის ქარიშხალიო.
მაგრამ ვერასა აკლებდა, რწმენის იცავდა ფარიო,
მტკიცედ დაჰქონდა წმინდანსა უფლის ნაკურთხი ჯვარიო.
შემოიარა მთა - ბარი, აკურთხა ბოდბეს წყალიო,
ქართველთ გაანდო რწმენითა, ღვთისმშობლის ნაფიქრალიო.
აანკრიალა სამრეკლოს უფლის სიტყვისა ზარიო,
ტაძრად დაანთო სანთლები, ღიად დატოვა კარიო...
სულიწმინდითა აღვსილმა ნათლად იხადა ვალიო,
აღთქმულ მიწაზე დატოვა ქრისტიანობის კვალიო...
ჯავახეთს, მათათა მწვერვალებს დღესაც დაჰკვივის ქარიო,
დღემდე აძრწუნებთ ავსულთა წმინდანის ვ ა ზ ი ს ჯ ვ ა რ ი ო .

ქეთევან წამებული

ალი გიზგიზებდა როგორ,
როგორ დუღუნებდა მტკვარი,
ხმა ვერ მოგანვდინეს ტყვედ მყოფს,
ვერვინ შეგაშველა მხარი.

შანთებს სიმხურვალის რული,
განა სისასტიკეს უშლის?!
მტკიცედ დაიცავი რჯული,
ქრისტეს ადიდებდი გულში.

დღეს ჩვენს სასოებას შვენი
ჩვენი უმთავრესი ვალი:
ვიყოთ კვლავაც მსგავსი შენი
ყველა ქრისტიანი ქალი.

თამარ მეფე

მესხეთის მიწა ზეიმობს,
წარსულს ახსენებს ყველას
და თამარ მეფეს მზეთამზეს
ცა დაუგია ველად,
რომლის სითბო და ნათელი
ახლაც ატყვია მიწას,
ვარძიის გამოქვაბულს ხომ
მისი ხატება იცავს.

როს მიჰყვებოდა ლაშქარი
ის ფეხშიშველი ოდენ
ლოცვით და რწმენით გამთბარი
ღმერთს, ღმერთს უძღვნიდა ოდებს.
დღეს ახალციხეს ამშვენებს
მეფეთ-მეფე და ბრძენი
და ქრისტეს ჯვარით გვახსენებს
თან-იგავებით ძველით,
რომ ისევ მკვდრეთით აღდგება
გმირი ქართველი ერი.

სიამაყა ჩვენი

ვინა სთქვა-ერის სიბერე,
ერს თუ ჰყავს თვისი ღმერთი,
დავით მეფე და ვახტანგი,
თამარი-ერთადერთი.
მეფე, რომ შეგეხვეწება
გულზე დამადგით ფეხი,
ეს იმას ნიშნავს, რომ ვიყოთ
ცის ნაპრალების მტეხი.
ფარნავაზ მეფის სიზმარი,
ენა ქართული გენის,
ჩვენი მეოზის დასტური
და სიამაყე ჩვენი.
რუსთველმა დიდი პოემა
ქართველებს გვიანდერდა,
ქეთევანმა კი სიმტკიცის
ლეგენდა გამოძერწა,
კიდევ ვინ იცის, რამდენი
სული გაბრწყინდა ზეცად,
ჩვენ ჩვენი ერის სიბერე
მის უკვდავებად გვექცა.

რწმენა დიდისნის დავიწყებული

ცამდე აზიდულს და უსასრულოს,
როგორ გიხდება მკვრივი გუმბათი,
მე რომ შემეძლოს მთელ საქართველოს,
ცის შარავანდით გადავხურავდი.

და ჩამოვრეკდი ყველა სამრეკლოს,
მიძინებულ მთებს სულს ჩავუდგამდი,
მტერსა და ორგულს უნდა გაეგო,
რა საოცარი რწმენით ვსუნთქავდი.

ო, რწმენა ჯვარო, გუმბათზე მდგარო,
მუხლმოდრეკილი გვედრი მავანი,
მხოლოდ შენ უნცი ქართველი ერის,
დიდი წარსულიც და მომავალიც.

და გვიმწყალობე ყოველი მართვე,
გაგვიმთლიანე დაჭრილი გული
და დაუბრუნე თითოეულ ქართველს,
რწმენა - დიდი ხნის დავიწყებული

დავით გარეჯს

უდაბნოს და დავით გარეჯს ჩვენი მეზობელი აზერბაიჯანი გვეცილება, რაც ყოვლად მიუღებელია. ეს ძირძველი ადგილი და სალოცავი ოდითგანვე ქართველების იყო და მას არავის დავუთმობთ.

ჩვენს ამ ძირძველ უდაბნოში,
ჩვენს უნმინდეს დავით გარეჯს,
სანამ ჩვენად არ მივიჩნევთ,
არ დავარქმევთ თავის სახელს,
სანამ შვებით, როგორც ადრე,
არ შევალბებთ ტაძრის კარებს,
ჩვენთაგანი თავისუფლად
არ დაანთებს უფლის სანთელს,
დამიჯერეთ, არაფერი
ეშველება მანამ ქართველს!

გორიჯვარო

გორიჯვარო, გორიჯვარო,
მართლაც სასწაული ხარო,
როგორ მინდა, შენ კალთებქვეშ
კვლავ ბავშვივით გავიხარო.

შენ, წარსულის სინამდვილე,
წარუშლელი უფლის კვალო,
მსურს ჩიტივით ამოვფრინდე,
მტრის თვალისგან დაგიფარო.

ათონის მთაზე,
მტრედის გუნდი დაჯდება როცა,
საგალობელი გაიშლება,
ზეცაში ბაგით...
ანგელოზებიც იჩოქებენ,
ტაძარში ლოცვად
და დრო ჩერდება!
ირინდება წუთები წამით.
ათონის მთაზე,
თავდახრილი ლოცულობს ბერი,
როგორც სანთელი,
ცეცხლის ალში, იწვება ღმერთთან,
უსიყვარულოდ, რომ არ დარჩეს
მინაზე ერი
და ბოროტება არ გამეფდეს
არასდროს ჩვენთან.
ლოცულობს ბერი!
ლოცვის ძალა მთებსაც აერთებს,
მათი გულისთქმა
ერთი არის, სამყაროს შველა!
ჩვენი სულების გადარჩენას
უფალს ავედრებს,
რომ შევუერთდეთ სიყვარულით,
იმედს და რწმენას!

ანჟურის ღვთისმშობლის ტაძარი

ჟირაფისფერი კაბა რომ გმოსავს,
ჟანგისფერ თივთიკს რომ ადევს ხავსი,
ჰგავხარ ზეციდან ჩამოსულ მმოსავს,
თავზე რომ ხურავს გრაალის თასი.
მოვდივარ შენთან (არ ვგავარ მგოსანს),
შენზე მცირე და შენზე ხნიერი,
სოსანგეთიდან მოვყვები ფრთოსანს,
ანტიკურ ხანის ქალის იერით...
და კალთით მომაქვს სოსან-გვირილა,
მზემ რომ დაკრიფა შენთვის გზაშია,
მორღვეულ კედელს რომ შეგიქსოვო,
ღვთისმშობლის ქამრად და მზის არშიად!
თავზე გუმბათად უფლის მზე გადავას,
კალთამორღვეულს თოვლსა და ქარში,
ანდრიას ძველი სახარება ხარ,
ჩუქურთმად ჭრილი ფიქალის ქვაში.

შავი მარგალიტი

იდგა მაშინ მეჩვიდმეტე საუკუნე,
ნელი იყო საუკუნის ოცი
და მუხრანის სადედოფლო სანახებში
მნიფდებოდა, შავდებოდა მოცვი.
გრემის ახლოს დაუვარდა მზეს მტევანი,
(მზესაც ჰქონდა, თურმე, ცრემლი, დარდი),
სულთათანას ლოცულობდა ქეთევანი, -
კახეთიდან შორს, შირაზის ვარდი.
ისჯებოდა საქართველოს დედოფალი,
სიკვდილის წინ აღავლენდა ლოცვას,
სანახელში თავს იკლავდა რქანითელი
და ცრემლები მოსდიოდა მოცხარს.
გათენდა და რა გათენდა, თუ გათენდა?!
ზეცას ჰქონდა ისევ ღამის ფერი,
დაღამდა და არ დაღამდა!-გადათეთრდა...
ავარსკვლავდა ზეცა ნათლისფერით!
ააღდა და რა ააღდა, დაიშანთა,
აღარ კვნესის წამებულის გული,
ისმის ღრენა და ყიჟინი შაითანთა
(კრულნი იყვნენ, კრულნი იყვნენ, კრულნი!)
მაგრამ, ჰოი, ღმერთო! - შენი საოცრება!
გადმოფრინდა ციდან ორი გვრიტი,
ცეცხლში იწვის საქართველოს დედოფალი
და ანათებს შავი მარგალიტი!

ხერთვისული

(სინამდვილე ლექსად)

მზე, მესხური ტერასები, ვაზი, ყვავილნარი,
ვერხვებიდან ჩამოცლილი ყვავილების ბურდა,
ლურჯი ავტოს ღია სარკმელს ურცხვად ეტანება,
სტუმარს სულ არ ეკითხება, სასუნთქად თუ უნდა.

გზიდან მარჯვნივ, მედიდური, ხერთვისული ციხის
ასწლოვანი ქონგურები აცკეტურად ხურდა
მზის გულზე და ასასვლელთან, სახლის ერდოს თავზე,
თეთრი კატა უდარდელად, თვალმოჭუტვით დუმდა.

ქვაფენილით ავუყევი გზას, თან კეკლუც ხედებს,
(ვინ გაბედავს, სულ ოდნავაც, ვინ დაუდებს წუნს და)
ხარბი თვალით, კამერიდან გამოვსტაცე წამი,
(სადლა მახსოვს ვერხვებისგან დასეტყვილი „ჰონდა!“)

ციხის ეზოს ჩავუყევი და ხნიერი ქალი, მიხსნის:
იქეთ კარს ხომ ხედავ, იქ გაძვერი, ჰოდა,
ცოტა ცუდი გზა კი გადის, თუ არ შეშინდები,
სამლოცველოს მიადგები—შემომცინის ხინდა.

და ღიმილით მიმაცილებს ახალგაცნობილი,
მეგებება ღვთისმშობელი და გიორგი წმინდა.
არც მესანთლე, არც ასანთი, მხოლოდ მე და ღმერთი,
სანთლები და აღარც უკან მოსათვლელი ხურდა.

ვდებ ქალაქის კუბიურას, ცოდვებით ნამდვილს
და ხუთ სანთელს, რომ ვერ ვანთებ, (დარდისაგან ვხურ და),
ჩანთაში ვდებ, მაღლი მაინც გამოყვება, ვიცი,
ნავილებ და აქ ჩასათქმელს, შინ ჩავუთქვამ, თუნდა...

ვტოვებ მხოლოდ გულისთქმას და ყელს მონოლილ ცრემლებს,
მოვდივარ და მაგონდება: ეჰ, რამდენი მსურდა
მეთქვა კიდევ, თუმცა ღმერთმა, ისედაც ხომ იცის,
ალალ ცრემლებს, როგორ უნდა დაუბრუნოს „ხურდა..“

მოვჰქრივარ და აღარ ვჯავრობ ვერხვის ანც ყვავილზე,
ქარმა ღია სარკმელთან რომ მოწენა და ბურდა,
იქ ერდოზე ჩათვლემი კატა მახსენდება, თეთრი იყო,
განა შავი?! საიმედოდ სდუმდა!..

იესო!

მზით გამთბარ ბეთლემს შობილი იესო გაბრწყინებულა,
დედასთან მიხუტებული სითბოში მიძინებულა.
ახლოს კოცონთან მწყემსები ხუმრობენ, არაკს ჰყვებიან.
ცაზე ვარსკვლავის კაშკაშით ჰკვირვობენ, თან ცვიფრდებიან.
ვარსკვლავ ნათებას მოჰყვება, შორიდან მოგვთა მისია.
ჩქარობენ, ძღვენი მიართვან, ძვირფასს ელოდნენ მესიას.
ბეთლემის გამოქვაბულში წმინდანნი თავშეფარულან.
ოცდახუთ დეკემბრის ღამეს იესო დაბადებულა.
კოცონთან ღამის ბინდ-ბუნდში, კაცი თხოულობს მუგუზალს.
უხსნის მეცხვარეთ, ბეთლემში იესო დაბადებულა!
აცეკვებულან ვარსკვლავნი, ცა მოჭედილა ნაირფრად.
ისმის ზეციდან გალობა, ანგელოზების ტკბილი ხმა!
მწყემსები წამოემართნენ სიმღერითა და ღამპრებით.
ზეციდან მოაცილებდათ ტკბილი ხმა ანგელოზების!
და...მიეახლნენ ბეთლემში ღვთის პირმშოს, სათუთ იესოს.
ზღვა სიყვარული აკმის ზეიმითა და ლოცვებით.
ჩვილს შარავანდი მოსავდა ზეციერისგან ნაბოძვი!
უცხო ნათებით ბზინავდა ბეთლემს იესოს მოვლენა,
ღვთისმშობელს უკრთის ცრემლები იესოს მომლოცველებთან!
ბედნიერების ნაწვიმი ებნევა ბრილიანტებად!
მალე მოგვებიც ესტუმრნენ მოკრძალებით და პატივით,
გარს შემოუხსდნენ პატარას უგალობეს და იხარეს!
ჩვილი დალოცეს, აკმის ზეციურ მამის დიდება.
ძვირფასი ძღვენი მიართვეს კაცობრიობის მესიას!

* * *

*სიკვდილო, შენი ჭირიმე,
სიცოცხლე ფასობს შენითა!
(ვაჟა-ფშაველა)*

სამეხის თბილი განზრახვა,
ბაასი, შექმნის მოტივი,
მინა, ადამის ღმერთ-სული,
ცხოვრება არის სულგრძელი.
ნაყოფი სიკვდილ-სიცოცხლის,
ღირსება უფლის სახელით,
ქალწულის მსგავსი დიდებით,
გარდავიცვალეთ უფალში.
და აჰა, გავხდით მის დარად,
ბედნიერ სულით ხორცამდე,
გემო შევიტყბეთ სიკვდილის,
ცნობადი ხილის ნაყოფის!
მოგვმადლა მადლი მსგავსების,
სიკვდილი, როგორც სიცოცხლე,
ხარობს და იღნვის უფალში,
სიკვდილი არის წინარე,
ფერიცვალეების სულს სითბო!
ვარდისფერია სიკვდილი,
გზა უფლის კართან მიმსვლელი.
ჩემს გვარს ვარდია აღდგომის,
სურნელი უფლის საფლავის.
გარდაცვალეა ჩვენი არს,
ახლის შექმნის და ძალისა.

დაბადებაა გულს სითბო,
გალაქტიკების ძალისა.
ტრიადის გულს სიყვარული,
სახეცვლილ გულმოსილების.
სიყვარულია სამყარო,
სიყვარულ გულგაფლეთილი.
ენით უთქმელი რამ არის,
სატრფოა თვალით ხილული.
უმანკობა სულს მტრედი,
უჟამო ჟამის მხილველი.
სიბრძნე გველისა შემცნობი,
წინარე დროის განზრახვა.
მეფური არის დიდება,
მამა სიცოცხლე მშობელი.
ქრისტეს ძე მხოლოდ შობილი,
ადამის შექმნა სიცოცხლე,
კეთილ-ბოროტის გარჩევით,
გარდაცვალება მზის გული.
იესოს გულში გასული,
მასმინე გაუგონარი,
აღდგომა გვამის პირველის!
სიკვდილით მარადისობის!
შემოსვლა დიდი ზემი!

გაგაპვილური

შვილო, ხელს გინვდი, იხილე!
შენს კართან ვდგავარ, ისმინე!
ბნელმა არ გშთანთქას, იფრთხილე!
მომყევი გულით, მიხილე!
ადამის გენი იტვირთე,
შეგიმსუბუქებ, იტკბილე!
მხიარულებით მიხმიე,
გამომეძიე მიღმიერს!
არ შეგეშინდეს დაცემის,
აღდგომაშია სიმთელე!
ფეხთ მდგარი არ გაამაყდე,
დაცემულივით იარე!
სულაც, რომ ეშმამ მოგიცვას,
ჩემი იმედით ინათე!
ძმასაც აუნთე სანთელი,
გონს მოუხმე,
აზროვნება ახალისე!
გულის ციხე დაანგრიე,
გარე აღთქმა აფაქიზე,
შენი ნება ჭირვეული,
მოიკვეთე, მოიძულე!
ჩემი ნების მდევარ იქმენ,
თავი შენი აიძულე!

აღდგომა ქრისტესი ვინილეთ!

ქრისტე აღდგა!
ადამს წარსდგა!
წყება დადგა სიცოცხლისა!
ბნელი ჩაქრა,
სიკვდილ გაქრა,
გარდაცვალა ღმერთის სისხლმა!
აღსრულება განცხოველდა,
დაებეჭდა ყოველ ქმნილსა!
ამის დღისა ძლიერებით,
გაერთდება ცა და მიწა!

მარტვილი

(ქეთევანს)

ღამემ ცაზე მუგუზლები აყარა.
წარინწყმიდნენ, წუმწუბითა კეტავენ
სიამის ბაღს. სათნო შერჩათ აღარა:
„-მარტვილ იქნე, მარტვილ იქნე, ქეთევან!“
დე, სასულეთკარიბჭენი დარაზონ -
არ მიირქვან სამშვინველი ახალი;
ნუც ათრობდეთ ბოსველია და რაზდონ,
ღრაჭათ გორა... ქარავანი... აღალი...
სეფისტინი გაუშლიათ, იქ, ორთა.
ბრძანებანი აღიხუნეს რა პირად!
რად მზის სხივებს განს აძლევდა იკორთა...
-რაბი, რაბი, შეეშველე, რაბი! რად...
ვით ეგონა - მონამესა დაღლიდა
საჩხრეკელით ემისართა შეხება!
-გაიყიდე შებრალების დახლიდან...
ნეტავ, ასეთს რას უშლიდი შაჰ-აბასს?!
ჩაუხერგეს სასულეში სალაგმე...
ხორცსა, გვემის მიაფარეს, საბანი;
(სანადიმო გაიშალეს, სეფანი);
„ილი, ილი...“ სულსწრაფობით ალაგმეს;
შვილის შვილთა გარდაუცვეს სებინი*...
მდუმარების იმუშავეს, მუშებმა.
-შენც არ დაგცდეს, ხმა არ დაგცდეს, პოეტო...
გინდ სიჩუმის მიიფარე, მუშამბა...
მწუხარება არ მოჰგვაროს პიეტომ...

ცრემლი მოსდით სანთლებისა, რაფათა.
-შესაცოდი ერთი იმათ ჰყოლიხარ.
შევერცხლილი, დაელმიჭა, რაფათა
უნდილაძეს, - უნდილ იმამყული ხანს.
ხმა, ზენოლის, ყაბულ არ არს, - ტაბუ ცნას.
ხმელზე წოლით „ქრისტესია საცოლე“...
არ იხმევდა ცრუტსა, გინა- ტაბუცუნს;
ღრეკილია დაღრეკილი საწოლით.
-გაგაშიშვლეს, ფერდით ფერდსა ეკვროდი,
ჯალათები მოედანზე ათევენ.
სახე, - სათნო, დაგიშანთეს, ეგ მკერდი-
ქვეყნის დარად დაგინიწკნეს, ქეთევან!
ნაგლეჯ ხორცზე შემოანყვეს საჯები.
ამოსუნთქვას თუ უთვლიან, რა ეულს,
საყამენი, - დროთა შულტნი, მსაჯები.
სიცონილი არა ჰქონდათ რაულად!
მკერდში ცხელი გაუყარეს, მახათი,
აანიწკნეს უწყალობლად მას კერტნი-
მოიმწყვდიეს მარწუხების მახეთი.
გალობისა, ბულბულთ იხშეს, ნისკარტნი.
ვერ გატეხეს, - ოხვრასაც არ ურიგებს;
მშვილდისა, ყელს მიაგებეს, საბელი;
შეაყარეს სანეშტენი ურიკებს,
მარტვილობას მოატარეს სოფელი.
„ხორში და დანემტებული“ ფართეა;
სვეტთა შორის მოთმინება დაგორავს...
მშრალი ძვლები გამოსტაცეს პართიას, -
უნანილეს ნამიურსა და გოას.
ღამემ ცაზე მუგუზღები აყარა.
წარინყმიდნენ, წუმწუბითა კეტავენ
სიამის ბაღს. სათნო შერჩათ აღარა:
„-მარტვილ იქნე, მარტვილ იქნე, ქეთევან...“

მანანა ბჟელიშვილი-ღვინაშვილი

ქრისტეს წამება

გაყიდეს ქრისტე, უღვთოდ ანამეს,
სიმართლე არ სცნეს მისი არადა,
ის სიცოცხლისთვის ითვლიდა წამებს,
წმინდანის სხეულს სისხლი ფარავდა.

ჭეშმარიტება დაუგმო ყველამ,
ჯვართ აცვეს, არვინ არ შეივრდომა,
სულს უმტკიცებდა სიმართლის რწმენა,
თუმც არ აღირსა საშველი ბრბომა.

მხრებზე დაადვეს მას მძიმე კვარი
და დააყენეს ცოდვიან გზაზე,
როზგებით სცემეს და ცოცხალ-მკვდარი,
სიმართლისათვის გააკრეს ჯვარზე.

სამყარო შესძრა იესოს კვნესამ,
ტანჯვა, წამება, ლურსმანი, ჯვარი...
როცა ზეცაში ქრისტეს ხმა ესმა,
ციდან ჩამოჰკრა უფალმა ზარი.

შე-უარ-ჰყო ხალხმა იესო
და მიაბარეს საწყალი მიწას,
მესამე დღეს კი მამა უფალმა,
ნათელი სხივი მოჰფინა ციდან.

და გზა გაეხსნა იესოს ნათქვამს,
ნიშნად დაეტყო ყველა იარა,
ის სამარხიდან სასწაულ აღდგა,
შიშველი ფეხით ბევრი იარა.

ხალხს უმტკიცებდა იესო ნათქვამს,
განკურნა ბევრი ტკივილ-იარა,
ხალხი ემთხვია იესოს კალთას
და უკვდავ ღმერთად ის აღიარა.

ყველამ ვირწმუნოთ, ვინამოთ ღმერთი,
ყველა ასრულდა, რაც ქრისტეს უთქვამს,
დღეს მისი ძალით ცოცხლობს სამყარო,
დიდება უფალს!
დიდება უფალს!

სანთელო, იწვი!

სანთელო, იწვი, ვით უწყის წესი,
გულზე ცრემლებად დაგდის წვეთები,
ასე კეთილი და უწმინდესი,
ასე მდულარედ რად იღვენებები.

კრთის და ფარფატებს, იწვის სანთელი
და უფლის ნებით დნება ცრემლებად,
ზეციდან მოსჩანს სხივი ნათელი
და სულს იმედად თავზე ევლება.

მარად და მარად ყველა წმინდანის,
ყველა ხატის წინ სანთელი ენთოს,
შენ სათაყვანოდ, შენ სადიდებლად
დიდება შენდა, მაღალო ღმერთო!

აღღა, ბატონებო...

ოთხშაბათს აყვავდა არღავანი,
ცოდვა-მადლი მის ქვეშ გაერჩია,
არჩევანიც ჰქონდა, არადანიც,
მაგრამ მან ღალატი აირჩია.
პარასკევს აყვავდა ქრისტესისხლა,
მამამ ზეცას შვილი გაიწვია,
ზოგმა უარყო და ზოგმაც დაგმო,
ზოგიც, მისგან განზე გაიწია.
განა, არ იცოდა განირავდნენ?!
განა, მოღალატე არ უცვნია?!
შველა მამასაც კი არა სთხოვა,
თავი არავისგან დაუცვია...
კვირას ნათლის სვეტად აღიმართა,
მამა, ძე ღმერთი და სულიწმინდა,
სიკვდილს შეემუსრა სიკვდილი და
მინა ცოდვისაგან განიწმინდა...
ჰოდა, მანამ ჰყვავის იუდას ხე,
მანამ იმოსება არღავანი,
სანამ ქრისტესისხლა იყვავილებს,
რადგან უფალს ვარგეთ არადანი...
მაინც შეგვინდო და დაგვიტოვა
ჯვარი ცოდვათაგან მეხამრიდად,
აღღა, ბატონებო, ქრისტე ღმერთი!
აღღა, ნამდვილად და ჭეშმარიტად!

გარეჯი

გუმბათნაფრესკალი, ტაძრებნახატარი
ლავრაგაძარცვული, კედლებნახანძრალი,
იდგა გარეჯი და ფიქრებატეხილი
კლდეებს ღორღად შლიდა ფიცი გატეხილი.
ხევებამომშრალი და მთებნამეწყრალი,
ზეცამოქუფრული, თითქოს შემომწყრალი,
ჭიმკარმოგლეჯილი, თაღებდაღებული,
ღმერთის ანაბარა, კაცხელაღებული...
სულამღვრეული და რწმენააჩეხილი,
ენაშერყვნილი და ანბანგალახული,
ფესვებს მოწყვეტილი და გენგამოხრული,
ქვაში შერჩენილი სული არნახული...
იდგა, ვით ზმანება, შორით დანახული,
სმენადახშული და თვალებდაბლარული
ნაერალი ერის, კაცი ნაკაცარი,
გარეჯს შეჰყურებდა, სტომაქგაბადრული.
ქართულ საგალობელს სმენადანატრული,
იდგა გარეჯი და იმედდალადრული,
უფლის ანაბარა, ცაში აღმართული,
წარსულს გაჰყურებდა წელში გამართული...

სვეტიცხოველო!

„სვეტიცხოველო“, ცხოველო სვეტო,
ყველაზე წმინდა, ყველაზე მეტო,
უფლის კვართისა მფლობელ-მტვირთველო,
კურთხეულ მინას მდგარო, ძირძველო,
მამა ღმერთისგან განდიდებულო,
სულიწმინდითა გაბრწყინებულო!
ძელო, ნაძვისგან გთალეს გრძნეულის,
განმკურნებელო ყველა სნეულის,
ხარ მინის და ცის დვრიტად ქცეული,
ღვთისგან ნინოთი განცხოვლებული,
ცას დაკიდული, ცეცხლ-შუქმფინარე,
მადლით აღსავსე, მრონმდინარე,
უტას მარჯვენით ატატებული,
შენივე კვარცხლბეკს დაბრძანებული!
„სვეტიცხოველო“, ერის მრჩეველო,
შენ საქართველოს გადამრჩენელო,
მრავალთ ტვირთძიმეთ, მაშვრალთ სამრეკლოვ,
სიყვარულის და წმინდანთ სამჭედლოვ,
დიდება შენდა, ტაძართ გვირგვინო,
ქართული გენის სისხლის ყვილო,
„სვეტიცხიველო“, ცხოველო სვეტო,
ყველაზე წმინდა, ყველაზე მეტო!

ბოდბის მონასტერი

იქ, სად კრძალვით გადაჰყურებს ტყეს ტაძარი ცოდნის,
აღმართულა უწმინდესი მონასტერი ბოდბის.
სად იკვეხნის სინარნარეს ნაძვნარი და ვერხვი,
თურმე ნინოს დაუდგია თავის წმინდა ფეხი.

გზები მარტოს გაუკვალავს, შეუშრია ცვარი,
მცხეთის შემდეგ აქ მოსულა თავის ვაზის ჯვართ.
უქადაგა ქრისტეს რჯული კეთილსა და ბოროტს
და ძილი და განსვენებაც აქ ირჩია ბოლოს.

მის სახელზე აგებული მონასტერი ბრწყინავს,
აქ ჩვიდმეტი საუკუნე ნინოს ტკბილად სძინავს.
ვინც ნატრულობს მიტევებას ღმერთისაგან ცოდვის,
თვისკენ უხმობს უწმინდესი მონასტერი ბოდბის.

გზას გვინათებს უფლისაკენ, რწმენას გვმატებს ხვალის
და გვიფარავს ბოროტისგან წმინდა ნინოს ჯვარი.
სად არ წყდება ხმა გალობის უფლის ქება-ხოტბის,
აღმართულა უწმინდესი მონასტერი ბოდბის.

ქეთევან დედოფალს

ჯალათებს უყვართ ოქრო და ვერცხლი,
გასალენია მოთმენის კალო,
დიდ მოედანზე დაანთეს ცეცხლი,
შენ რომ განამონ დღეს, დედოფალო.

რომ მოგახვიონ ყელზე მარნუხი
და დაგიშანთონ მთელი სხეული,
ბოლო ნუთამდე თავზე არ სწუხდი,
გრძნობდი, სამშობლო იყო სნეული.

ტკივილი სადღაც შორეთში იწვა,
გულმა იარა ვერ მოირჩინა,
ღმერთს ლოცვით სთხოვდი, მშობელი მიწა,
ამ მტარვალთაგან გადაერჩინა.

ქრისტე არ დაჰგმე - ჩვენი მესია,
რატომ არ ქრები ცოდვისგან, ალო!
მტერი მუმლივით შემოგვესია,
შენ კი ამაღლდი ცად, დედოფალო.

მკერდი მოგკვეთეს, არ დაგცდა კვნესა,
თავზე კი ცხელი დაგხურეს რკალი,
დღეს ყველა ქართველს მსურს ჰქონდეს წესად,
არ შეიცვალოს რწმენის გზა-კვალი.

არ განიზანოს ჩაუქრობ ცეცხლში,
ყველა მზაკვრობას რომ უთხრას არა,
არვინ გასცვალოს ოცდაათ ვერცხლში,
ღმერთი, ქრისტე და მთელი ქვეყანა.

ჯალათებს უყვართ ოქრო და ვერცხლი,
გალენილია დღეს ცოდვის კალო,
დიდ მოედანზე გიზგიზებს ცეცხლი,
შენ კი ამაღლდი ცად, დედოფალო!

უფალს...

ერთადერთი შენა ხარ,
ჩემი ხორცის ხელმყოფი.
ნეტავ, ერთი გენახა,
შენს მტერს ერთიც ვეყოფი.

ეს რა ტრფობა გადამდე,
გულს რომ მითბობს ესოდენ.
შეგიყვარე ცათამდე,
ვიდრე ტალახს მესროდნენ.

მაცოდინა ნეტავი,
რა სჭირს სულის მათარებს.
სული გაუხედნავი,
ეკლიან გზით ატარე.

შენა ხარ ერთადერთი,
რომ გაღმერთებ ესოდენ.
მომიტევე, შემინდე,
თუკი რამე შევცოდე!

მივალ, მივეახლები,
მამა-პაპის საძვალეს.
ჩემი ნება-სურვილით,
განა ვინმე მაძალებს.

აღბათ ბოლოს სიბერე,
თუ დამთრგუნავს ესოდენ.
ვერა, ვერ დავიჯერებ,
ჩემი რომ არ გესმოდეს.

ხორცს შევწირავ საძვალეს,
შენით შექმნილს ინახად.
სულს კი დიდ სამსჯავროსთვის,
შენთვის შემოვინახავ!

შოგას გილოცავ, სამყაროვ!

შ--არიშურობს ქარი ჩუმად ჩალებში,
ო--რად გაყო შემოქმედმა სამყარო,
ბ--ეთლემს, ვარსკვლავს შეჰყურებენ იმედით,
ა--ჩუხჩუხდა გაყინული „ცხრა წყარო“!

ს--ასწაული ნახეს ღამით ბაგაში,
გ--აოცებას ვერ მალავენ მწყემსები,
ი--რიჟრაჟა, შეჰხარიან „მესიას“,
ლ--აბირინთებს შესევინ მერცხლები!

ო--ცნებების ახდენების დრო დადგა,
ც--ეცხლი ბუხარს ისე ჩახუტებოდა,
ა--ხედეს და ცის კიდურზეც იმ დილით,
ვ--არსკვლავთ-ჯარი მთვარეს ეფერებოდა!

ს--აოცარი დრო დაუდგა სამყაროს,
ა--ლარავინ ღირდა უკვე არაფრად,
მ--ადლობა შენ, ღმერთო, იმ წუთებისთვის,
ყ--ველას სულში, ღმერთი როცა გან-კაცდა!

ა--ზვირთებულ ქარებს შუქი ღვთიური,
რ--ოცა ცაზე უხმოდ შემოეფეთა,
ო--ცდახუთსა დეკემბერსა ნახეს და
ვ--არსკვლავები გაუშალეს ფეხებთან!

ჩემი პატრიარქი

ყოველი დღე გოლგოთის გზას გადის,
ამ ყველაფერს სიყვარულით ფარავს,
თითოეულ ჩვენთაგანის დარდი,
ადარდებს და დარდობს რჩეულთ დარად.
ხედავს, რაც არს მიღმა ღრუბლის ფარდის,
ხედავს, მზე ვით ათბობს ნისლის კარავს,
ყოველი დღე გოლგოთის გზას გადის,
ამ ყველაფერს სიყვარულით ფარავს.

შობა

მოდის ის, ვისაც მოველით,
შეუცნობელის მჭვრეტელი,
დაფარულ სიბრძნის მფლობელი
და წყარო დაუშრეტელი.
ცა სანერ ეტრატს ვამსგავსე,
ვამსგავსე, ენა დამება,
ბეთლემის ღამით აღსავსე
შემოდის იდუმალეზა.

წმინდა წინა

ნ- უ ვიქნებით ურწმუნო და უსულგულო,
ი- მედია ხვალინდელი დღის სუნთქვა...
ნ- ინო წარსდგა ჯვარით ხელში იბერიას,
ო- ო რამდენი გაანათლა ჯვრის მადლმა...
სვეტიცხოველს რომ აკურთხეს ჯვარი წმინდა,
ღვთისმშობელმა ნინოს მისცა კურთხევა...
ვალმოხდილი წმინდა დედა სიღონიას,
უფლის კვართი უნათებდა მას გზა-კვალს...

განბანა

ღამეა, წყვილია, ცივა,
არ იმჩნევს სიცივეს დილა...
თენდება, რიჟრაჟი მხიბლავს,
ვერ იტანს ეს გული ყინვას...
ცაზე ნათელი ჩნდება,
ყინული უსათუოდ ღღვება,
მდინარე იორდანეც ღელავს,
სიმშვიდეს სიამე ჰყვება...
რა სასწაული დგება,
ცოდვების განბანა ხდება,
ცის კამარაზე მტრედიც
ანგელოზებთან ცეკვავს...

აღდგომა

აღდგომაა, უფლის მადლით ვივსებით,
მარადიულ ცეცხლის აღს ველოდებით...
სულიწმინდის ანგელოზი დაგვნათის
და საოცარ ნეტარებას განვიცდით...
- გვიხარია ამ ცხოვრების სანყისზე
მარადიულ ცხოვრების გზის კარიბჭე,
ანგელოზთა დასის სულის საუნჯე,
უფლის კვართში მოელვარე სინათლე...
- და გადმოდის ღვთაებრივი ეს ცეცხლი,
გზას გვინათებს ამ უღმერთო ყოფაშიც,
ღმერთო, იხსენ საქართველო ტანჯული,
ღვთის მოშიში, მაგრამ ბევრ ჭირ-ნახული...

ფერიცვალება

ფ- ერიცვალების უშრეტი მადლი,
ე- საღბუნება გულს,
რ- ადგან ლოცვებით გავითავისებთ,
ი- ესოს უწმინდეს სულს...
ც- იური მადლი მოედინება,
ვ- არდს ის ცვარნამად ჰრგებს,
ა- მგვარად ხიბლის სინაზის ხილვა...
ლ- ამის მაგიჟებს მეც...
ე- ს მრწამსი სულის სანვრთნელს ამზადებს,
ბ- ედი სხვაგვარად დუმს,
ა- მ ყოველდღიურ ვარამს ვერ იტანს,
ფერიცვალება სურს...

* * *

მალლით ტახტრევეანზე იჯდა მამა ღმერთი,
წმინდა ანგელოზთა გუნდი გარს ეხვია,
სწუხდნენ ყველა ერთად ადამთა მოდგმაზე,
ცოდვის ბურანში თუ როგორ გახვია.

თითქოს წმინდანები ცრემლებს ვერ მალავდნენ,
კაცთა ცოდვანი სტიროდა მათში,
ცხრა თუ უარყვეს და დაივიწყესო,
იქნებ ერთი მცნება დაიცვანო ათში.

ბრძანებს უფალი მიმტევებლობას,
შეუდღეთ ყველას მისი ცოდვანი
და ხალხს ასწავლეთ ძმობა, ერთობა,
სიყვარული და წრფელი ლოცვანი!

დიდი არს წყალობა უხილავ მამის,
ცოდვით შეცივნულს მივხედოთ სულებს,
გულწრფელობით და მონანიებით
ღმერთი გაგვითბობს სხეულს და გულებს.

ღუმდა იესო

ფრესკაზე ღუმდა, ღუმდა იესო,
თვალეებზე ცრემლის ღვარი სდიოდა.
„სინმინდე რომ არ მაპატიესო“,
კაცთა მოდგმისგან გული სტკიოდა.

ჯვარცმული იყო ქრისტეს განგება,
ენამა ყოვლის გადასარჩენად.
სამყაროს როცა ძალა აჩვენა,
არ მოისურვა ჩვენთან დარჩენა.

არც იუდაზე იყო ნანყენი,
ოცდაათ ვერცხლად როცა გაყიდა.
ეკლის გვირგვინის ედგა სარტყელი,
როცა ურწმუნომ ჯვარზე დაკიდა.

ის მაინც აღდგა, რადგან არ ჰგავდა,
დაბლა დარჩენილ ჩვეულ მოკვდავებს.
„უფალი გნამდეთ“, კვლავ ილაღადა,
სანამ წამებით მაინც მოჰკლავდნენ.

სდიოდა ქრისტეს ხატებას ცრემლი,
რაც გულში რწმენის ნიშანს ბადებდა.
სიკეთე გახდა, თვით გადამრჩენი,
მოკვდავის გულში რომ იბადება!

მონაზონი

მტრედისფერად შეღებილა ზეცა,
ანათებდა მზე და სულში ციოდა.
მუხლმოყრილი შეამჩნიეს მონაზონი,
ცრემლიანი ლოცულობდა სიონთან.

მრევლს ტაძარში მიბრძანება გაუჭირდა,
გაბრიელის ხატს მირონი სდიოდა.
დამდგარიყო ბოლო ჟამი სამყაროში,
განწირული ჭოტი მძიმედ კიოდა.

დაგვიფარე, ღვთისმშობელო მარიამო,
მუხლმოყრილი მონაზონი ტიროდა.
სული თითქმის გამოფრენას ლამობდა,
ცოდვით სავსე ძველი საპატიმროდან.

დაუძლურდა ერი, მაგრამ მოწინებით,
ლოცულობდა, უფალს სთხოვდა ვედრებას,
გულში რწმენა ისე ჰქონდათ ანთებული,
სჯეროდათ, რომ ბნელი ღამეც თენდება.

მტრედისფერი დასდებია თითქოს ზეცას,
წმინდა ხატებს კვლავ მირონი სდიოდათ,
შეამჩნიეს მუხლმოყრილი მონაზონი,
ჩვენი ერის გადარჩენას ჩიოდა.

უფალი გვფარავდეს!

არ დავივიწყოთ უფალი,
სადაც არ უნდა ვიყოთ.
ყველგან გვახსოვდეს უფალი,
გინდ დღე, გინდ ღამე იყოს.
ღმერთის იმედი სულ გვქონდეს,
უფალი არ გაგვწირავს,
ყოველდღე თუ ვერ ვახერხებთ,
კვირას სანთელს ხომ ვწირავთ?!
სანადელს უფლის გარეშე
ვეცადოთ, ვერ მივწვდებით,
სალოცავად რომ მივდივართ,
ყველას იქ გვხვდება ღმერთი.
გულთ ვილოცოთ ყოველთვის,
ღვთისმშობლის ხატის გვწამდეს,
დანყნარებული რაც უფალს ვთხოვოთ,
სულყველა ნატვრა ახდეს.

არ დავივიწყოთ უფალი

არ დავივიწყოთ უფალი,
ამაყად გავყვეთ უფლის გზას,
ხელისშემშლელი ბევრი გვყავს,
მაგრამ დარაჯად ღმერთი გვყავს.

ვილოცოთ ყველამ უფალთან,
როდესაც დაბრკოლება გვაქვს,
ჩვენი ლოცვითა და რწმენით
ყოველთვის გამოვნახავთ გზას.

მძიმე დღე გვიდგას ქრისტიანთ,
გარშემო გვაკრავს ბოროტნი,
თუ მოვინდომებთ სიძნელით
გზას გავიკაფავთ გოლგოთის.

დაგლოცოთ სალოცავებმა,
ყველას გვყავს ჩვენი წმინდანი,
ჩვენგან განვდევნოთ ბოროტნი,
ვირჩიოთ სიკეთის გზანი.

გრიპო!

რა თვალწარმტაცი ხარ, გრემო,
ენით ვერ გამოვთქვამ სათქმელს,
უფლით ხელდასმულო სვეტო,
ცხოვრებას უმკლავდები ავბედს.

მზის სხივის ლიცლიცი გშვენის,
ათასფერადებად ღელვა,
ქვაში ნაშენებო რწმენით,
ზეცით შენ გაკურთხა ღმერთმა.

თითქოს აფრენა სურს გუმბათს,
რომ შარავანდედი გედგას,
საუკუნეების ექო,
კედლებში ჩურჩულად ღელავს.

ასე ვინ დაგხატა, გრემო,
რომელ მხატვარს ეპყრა ფუნჯი,
გამოგაქანდაკა ზემოთ,
ზეცას შეგატოვა მუნჯი.

ნანა ვინ გიმღერა ჩუმად,
ენამ რომელმა თქვა ლოცვა,
მერე გაგეცალა უტყვი,
გულში დაგიტოვა თხოვნად.

ან რად არ ბერდები, გრემო,
დრო შენ ვერ გიხუნებს კალთებს,
რომ იდგე ფარად და რწმენად
და არ იშურებდე ნათელს.

რა თვალწარმტაცი ხარ, გრემო,
ენით ვერ გამოვთქვამ სათქმელს,
უფლით ხელდასმულო სვეტო,
ცხოვრებას უმკლავდები ავბედს.

ილია მეორეს..

ქართველთა სულის მოძღვარო,
მამაო, მიწად მყოფელო,
სიმშვიდის შარავანდედი,
თეთრ წვერად გამოსავს, მშობელო.

ღმერთმანი, ასე დიდია,
შენი სახელის ხსენება,
დიდხანს გვარგუნოს უფალმა,
შენი სინმიდის მშვენება.

ქართველთა სულის მოძღვარო,
სულში სანთელო,
მართალო...

დიდება უფალს!

ვინ იცის, როდის შეგვიწყალებს უფალი ციდან,
დათარეშობენ სულში ცოდვის ქარტეხილები
და ობლად დარჩა სინანული, სულ ერთი ციდა,
გადაიღალა მაცხოვარიც ჩვენი მხილებით....

ყოველი სიტყვა, მართლით თქმულ არს ბაგეთა მისთა,
ჩვენ უღირსნი კი მისი ფეხის მტვერიც არა ვართ,
თბილია უფლის შეგონება, ვით სხივი მზისთა,
საწყალობელნი მონანულნი, მისი ფარა ვართ...

განკითხვის ჟამი ახლოვდება, დრო ითვლის ნუთებს,
შეშლილ სამყარომ სიყვარული გააკრა ჯვარზე,
დაბნეულ სულებს ანგელოზი რთულ ღამეს უთევს
და მიაცილებს უხმაუროდ გზის გასაყარზე...

ნათლილებას

დღეს შენი დღეა...

ანგელოზი გეხება ფრთხილად,
სულს საამებლად კვლავ შეარხევს ლოცვა ძლიერი.
შემოაბიჯებს უფლის მადლი... გაკურთხებს შვილად,
კვლავ განათდება ცის მაღალი დასალიერი...

მამის ნაცხები მირონი დულს ემბაზის ფსკერზე,
ტაძარში გალობს იაგუნდი სერაბიმთები...
შემოჭხვევია ჩვილის სუნთქვა მამაოს ხელზე
და იფანტება ლოცვის ფონზე ძველი მითები...

და „შევუდგებით ქრისტეს“! მთელი არსებით, რწმენით,
მე შენს სულს უნდა მივაგებო ლოცვა ფრთიანი.
უნდა იცხოვრო უფლის მადლით და დიდი თმენით,
განსაცდელის ჟამს უნდა დარჩე ადამიანი...

მე წარმავალი... შენს ცხოვრებაში ვბრუნდები ისევ,
გზანი უფლისა მოკვდავთათვის არს უხილავი.
ბედი დღეს ლამაზ სადარდებელს, საფიქრალს მიჩენს,
მირონცხებაა რწმენა უფლის დაუჩრდილავი...

წმინდა ნინო

წმინდა ნინო უფლის დიდი
სიყვარულით აღიზარდა,
წილად ერგო რჩეულ იყო
უფლისგან და ღვთისმშობლისგან.
ამიტომაც მათგან რჩეულს
მას მძინარეს ხილვა ჰქონდა,
ღვთისმშობელი წასვლას სთხოვდა
ექადაგა უფლის სიტყვა.
სთხოვდა ნინოს წასულიყო
მის წილხვდომილ ქვეყანაში,
წარმართთათვის ემცნო უფლის,
უფლის სჯულის სიდიადე.
წმინდა ნინომ მოწინებით
მან შეჰკადრა თბილი სიტყვა,
მაშ, მომეცით მე ნიშანი,
აღვასრულო უფლის ნება.
ღვთისმშობელმა იქვე მდგარი
ვაზის რტოსგან შექმნა ჯვარი
და უბოძა წმინდა ნინოს
ეს იქნება ძალა შენი.
დილით როცა გაეღვიძა
ხელთ ეპყრა მას ვაზის ჯვარი,
საკუთარი თმებით შეკრა,
რადგან იგრძნო ძალა მათი.
როგორც სთხოვა ღვთისმშობელმა,
ჯავახეთის მთებით დიდით,

საქართველო გადმოლახა
უდიდესი რწმენით მისით.
წმინდა ნინო უფლის დიდი
სიყვარულით აღიზარდა,
ღვთის მოშიში მოყვარული
საქართველოს ჩამოზრძანდა.
განსწავლულმა, მონინებით
უფლის სჯული იქადაგა,
აქ ბნელეთი გაანათა
და დიდება ერს შეჰმატა.

ტაძარი

ეზოში მძიმე ლითონის ზარი,
კედელზე ზოლი - სიძველის ბზარი,
თაფლის სანთლების თეთრი ხანძარი,
წმინდა ტაძარი;
დიდებულება და სისადავე,
ამაღლებული რწმენის სადავე,
მინიერ ცოდვით თმობის სათავე,
სულის სავანე;
ცისა და მინის შუამავალი,
მოძღვარი ბენვის ხიდზე მავალი,
მისატევები ცოდვა მრავალი
და წარმავალი;
შარავანდედი მზებრ მოელვარე,
მხურვალე გული ტკბილად მღელვარე,
ქედდადრეკილი მრევლი მთრთოლვარე,
მადლი მთოვარე;
თავბრუდამხვევი სუნი საკმევლის
და თეთრი შუქი ვინრო სარკმელის,
თანაზიარი ლოცვით სათქმელის
ინვის სანთელი.

ქეთევან დედოფალს

შირაზს წარგზავნილი ლამაზი ტყვე,
გასხივოსნებული ანათებდი,
სჯული წამებით რომ ვერ დაგიგმეს,
ძლიერ გაგირისხდნენ ჯალათები.
მტერმა წამებისთვის გაგიმეტა,
მკერდი დაგიშანთეს მარნუხებმა,
მაგრამ იმ ტკივილზე უფრო მეტად
კდებოდა და სიშიშველე განუხებდა.
ლოცვას სიკვდილის წინ აღავლენდი,
მინა სანატრელი დაგეფაროს,
შენი მშობლიური ალავერდის
წმინდა ნათელი ხარ, დედოფალო!

დიდება შენდა

დიდება შენდა,
შენს სახელს წმინდას,
ან და მარადის, უფალო ჩემო,
რომ ეს სამყარო
შენ ჩვენთვის გინდა,
ცოდვილები ვართ
და მაინც გვჩემობ...

შეიქმენ პურად,
იქეცი ღვინოდ,
შენამდე გზაა
ციცაბო, ვინრო...
პური ვარ მიწის -
ჩაშლილი ბელტი,
მეც გამოგადგე
რამეში ვინძლო.

დიდება შენდა,
შენს სახელს წმინდას,
ხარ უცოდველი
და ხარ უფალო,
გთხოვ, ღირს გამხადო
შენი სამოთხის,
განკაცებულო
ჩემო უფალო....

ჩემი მოძღვარი

ჩემი მოძღვარი, საუნჯე რწმენისა,
ჩემი დარდის და ტკივილის ცხრაკლიტული,
მუდამ გადაღლილი მზერით და თვალებით,
ღიმილი?! ო, ღმერთო, აი, სასწაული.

მუდამ მოზომილი, განსჯით და პასუხებით,
შრომით დასერილი ლამაზი მარჯვენა,
შავი ანაფორის ნაზი შარი-შურით,
ღვთაების კედლებში მალი-მალ გაკრთება,

მასწავლებელი ჩემი ცხოვრების,
ეკლიან გზებზე რწმენით იარება,
მისი დარიგება სულ ყველგან ჩამესმის,
ლოცვა, მარხვა და მერე ზიარება...

ღათო ანათია-ახანი

იცის, რომ მიყვარს და არასდროს მბეზრდება,
ვუყურო მის ზეცას, ვუსმინო მის სუნთქვას,
სიონის ზარების ხმეზივით მეხება
სიცოცხლე წარსულის, ფიქრი რომ მაჩუქა.
ქალაქი, რომელიც მუზაა თვით ღმერთის,
უსაზღვრო გრძნობებით ლამაზმა თბილისმა,
სიონის ტაძარი მუზის ხმით დახატა
და მერე გულშიაც ჩაისვა თილისმად.

ქედს ვუხრი ყოველთვის თბილისის ძველ უბნებს,
სტრიქონებს გულწრფელი სიტყვებით ვაუწყებ,
პოეტურ გრძნობებით სანთლებსაც ავუნთებ,
ამაყად მომზირალ უძველეს ქაშუეთს.
იმ ტაძარს, რომელმაც ტკივილი ითმინა,
სიცოცხლე იხილა იდუმალ ფერების,
მიმიხვდა, დამლოცა ბრძენმა თბილისმა,
ცრემლიან ლოცვებით ლექსებად ვეხები.

ხმა ნიალიდან...

ხმა შემზარავი და კაცთა მგმობი.
ნუთუ სისველე აღარ არსებობს?
თვალთან კიაფი მომენატრა ცრემლის,
ხალისის.
ქუჩაში უღმრთო ნაიარევთა ნაფეხურია,
აღბათ, უფალო, ესეც შენი საყვედურია.
ძმებს ომახიან სადიდებელს შენსას უგმობენ,
უქებენ არრა სიმღერას და,
ტურკბილს უქებენ.
საყვედურია, ღმერთო, შენი, რადგან ბიბლია,
ისე მოვკალით,
როგორც ტოტზე მჯდარი ნიბლია.
რომ უერთგულა ზამთარშიც კი თავისვე ბუდეს,
ჩვენ უსასოოდ,
შენი სიტყვა ვააბლაბუდეთ.
ჰო, გაქებთ ხოლმე, მაგრამ ზათქი საიდან მოდის?
თუ ვერ გიხილეთ გაჭირვების დროს...
ვერ ვიტანთ ლოდინს.
აჰა, დავგროვდით უღმერთონი,
ვინ ან რა მოსე?
ბედნიერი ვარ, რომ სიკვდილის ფერით შემმოსე!

აგია სოფიას ტაძარი...

ოქროს საუკუნის დიდხანს
ნაოცნებარს,
მაქმან-ჩუქურთმებით ფაქიზად
ნაშენებს...
დიდების სიმბოლოდ შექმნილ
საოცრებას,
აგია სოფიას სიტურფე ამშვენებს!...

მზისგან მონათლული, მთვარის
შთაგონება-
არის დიდებული, ბრძენი და
გრძნეული...
მასში შენი თავი ღმერთი გეგონება...
წმინდა სოფია კი - წმინდა განძეული!...

თუმცა ტყვედქმნილია... მათ ვერ
უერთდება...
დიდების გვირგვინი და სიბრძნის
ლამპარი...
გათავისებაც კი არგზით უხერხდება,
ღირებული არის იმდენად ტაძარი!...

უხვი სითამამე ცის კიდეთ შესული...
მსგავსი საოცრება, ყურსაც არ სმენია...
უძლეველ მეფეთა ფიქრი
ფრთაშესხმული,
ახლა ტაძრის გულში მშვიდად ასვენია!

ეცადნენ, მოეხსნათ დიდების
გვირგვინი...
ჩადრად დაეხურათ თავის რელიგია...
მაგრამ უძლიერეს ფრესკათა ჭიდილში,
ვერაფრით ნაშალეს ბრძენთა
რელიქვია!...

ეცადნენ... არ ეყოთ ბინდი გემოვნება,
შეექმნათ მგავსი რამ „აგია სოფია“..
არცა ფანტაზია, არცა ხელოვნება,
არც გამბედაობა, თურმე არ ჰყოფნიათ!.

ყველაზე მაღალი, არს მცნება
ღვთიური...
არც ერთ ქრისტიანს სურს - ზღვარი
გადაკვეთოს:
სხვისი საგანძური, რწმენა მაგიური,
ან მეჩეთი ტაძრად რომ გადააკეთოს!...

ჩვენ ხომ ჭეშმარიტი ღმერთი
გვაბადია
და იღუმალება სამყაროს მეფისა...
არის უბრალო, რაც ცამდე მაღალია,
სიბრძნე გასაგები იესო ღმერთისა!

უძლეველთა ომი იყო წაგებული...
მე მაინც მგონია, კარგი დროც
დადგება...
ვითარცა იესო ჯვარცმულ-წამებული,
აგია სოფიას ტაძარიც აღდგება!...

ნაზარეთელო!

ნაზარეთელო, მე, ნარაზენელს,
მინდა, რომ ტვირთი შეგიმსუბუქო.
ამ სამყაროში ფაქტს, ამაზრზენელს
არ მინდა, კვლავაც, ერთად ვუყუროთ.

შენ ჯვრის ტარება თავად იტვირთე,
ასევე მინდა, მეც ვზიდო იგი,
მერე შედეგსაც ერთად ვიმკიდეთ,
თუმცა, არა მაქვს იმედი დიდი.

შენ უფლის შვილი იყავი უფრო,
მე კაცის შვილი ვარ მხოლოდ ერთი
და შენს ნამებას როგორ ვუყურო,
რა ვუთხრა უფალს, სად არის ღმერთი.

ჩამოდი ჯვრიდან, შეგენაცვლები,
სხვა რით გიშველო, შენ გენაცვალე?
ჩემი ტანჯვაა შენი განცდები,
სამშობლოს ჩემსას შენ განაცვალე!

სხვა რამ მე არა მაბადია რა,
ჩემი სამშობლო არს შენს იმედად,
შენ გადამირჩენ, ვით ნაბად იას,
თუკი უფალმა ასე ინება!

უფლის რწმენა მალე მოვა

ჩემს უფალთან მაკავშირებს
ის ნათელი სხივი,
რომლისკენაც ყოველი დღე
დავდივარ და ვივლი.
არასოდეს წამომცდება
მასზე საყვედური,
ვინც უფალი დაივიწყა
მხოლოდ მათ ვემდური.

რაც უფალმა დაგვიდგინა
ღვთიურ კანონებით,
მას ნურავინ გადაუხვალთ,
ამას გეაჯებით.
უფლის რწმენა მალე მოვა,
თვით უფლისვე ნებით
და სამშობლოს სიყვარული -
მასზე თავდადებით.

წელს მერამდენედ ვყიდი იესოს
და მერამდენეს ვითვლი გამოცდას,
უფალს გოლგოთას ისე ვუყენებ,
მისი სახელი არც კი წამომცდა...

ეს მერამდენედ ვითვლი მონეტას,
ვაი, თუ ველარ ვნახო იუდა,
მე განა რამით ვჯობივარ გამცემს?
ეს ფიქრი არც კი გამიჯიუტდა...

ეს მერამდენედ, უმტკივნეულოდ,
უფალთან ერთად შემენგრა ფერდი,
მე ირონიით უფალს დავლურსმავ
და ცოდვას ისევ შემინდობს ღმერთი...

სისხლიან ხელს და ცრემლიან თვალებს,
ვერ შველის დიდად ქარის ჩადგომა,
რაც გადამარჩენს - ჩემივე ხელით,
არის ჯვარცმული უფლის აღდგომა!..

ესოჯეს

უეჭველია ახლა მანდ ცივა
და თოვლი აკრავს კელიის კედლებს,
რამდენმა წელი გიტია ყინვამ,
მაგრამ გამირობის არ გვთხოვდი მედლებს.

რამდენი წელი ღიობებს გგვრიდა
და ზოგჯერ მიწაც იძვროდა, თრთოდა,
შენ კი კვლავ დარჩი, თოვლივით წმინდა
და მუდამ ჩვენი იმედი გქონდა.

ხავსი და ფესვი გადგმული ხეთა,
გტეხდა და ასე ნალვლობდი თითქოს,
შენ არ იყავი კლარჯეთი, მცხეთა,
მაგრამ როგორ ვთქვა, სხვა უფრო მიჯობს?

ყველა მოხატულ, მოვერცხლილ ტაძარს,
ვერ გამოვარჩევ მე ისე ძლიერ,
როგორც შენს გულში ვკითხულობ ამბავს,
კვლავაც ცოცხალს და ესოდენ ხნიერს.

ახლაც კი მესმის ბერების ლოცვა
და სარკმლის სუნი კედლებში მდგარი,
თვალეები ცრემლით მევსება როცა
გამახსენდება შირიმზე ჯვარი,

თავზე დადგმული ბოლო კამარა,
თვალმა არ ნახოს, ყურს არ ესმოდეს,
რომ დაიქცაო ბედის ამარა
და ვერ ვუშველე რამით „ესოჯეს“.

ნილკნის ღვთისმშობლის ტაძარი

ნილკნის ღვთისმშობლის ტაძარს დაჰნათის
დიდებული და პირსავსე მთვარე,
ღვთივ კურთხეული სამშობლოს დილას
გზა დაულოცა დაღლილმა ლამემ.

ამომავალი მზის ცელქი სხივი
ნაზი ციაგით ეშვება ციდან,
ეაღერსება სხივთა ნათელი
უძველეს ტაძარს ყოველი მხრიდან.

ჯ ვ ა რ ი

საუკუნეებს ითვლის თამამად
ჯვარი ამაყი და პირმცინარი,
ქვევიდან ნაზად უმღერის ნანას
მტკვარი უტყვი და ჩუმად მზირალი.

მოდუდუნებს და ნაზი აღერსით
შეჰყურებს ტაძარს, თვის სათქმელს ამბობს,
ეაღერსება ის სასოებით,
ტკბილი აღერსით უგზავნის ამბორს.

მტკვრის იავნანას ეხმაურება
არაგვი ცელქი, მოუსვენარი,
მორბის თამამად, მოაპობს ტალღებს,
ჩუმი ბუტბუტით უყვება ამბებს.

ისმენს მათს ნანას დიდი ტაძარი,
გული გაუთბო თბილმა ბგერებმა,
ისმენს და ტკბება მათი ალერსით
მლოცველი, მამულს მოეფერება.

სვეტიცხოველი

ღამის წყვდიადში მდუმარებს არე,
აქა-იქ ისმის შრიალი ხეთა,
დადუმებულა წყალი და ქარი,
ღვთაებრივ შუქში ანთია მცხეთა.

ბინდისფერ ფონზე მშვიდად, ლამაზად
დგას საოცარი სვეტიცხოველი.
დიდი ტაძარი უკვდავ მამათა,
მარადიული შუქის მთოველი.

ღანი შინაიღია

ს ვ ე ტ ი ც ხ ო ვ ე ლ ი

სვეტო ნათლისაო, განთიადისაო აშენებისაო, დაფუძნებისაო,
სვეტი ნათელი დაგადგა თავზე, საყრდენი იყო, მაშინ ის ძალზედ.
აიგო ტაძარი, ღვთისგან კურთხეული, უფლის დალოცვილი,
არსაკიძეული,
მოდის საუკუნე, მრავლად უძლეველი, აქ ილოცებოდნენ,
ფშავი და ფხოველი.
ქართული შედეგრი, უძლეველი მანტია, მას გალავანი,
სულ მტკიცე არტყია,
ეს საქართველოს მძლეთამძლე ტაძარი, ასეთი
მადლიანი, აღარსად არ არის...
ქართული სული ხარ, არავისმადარი, სვეტი ხარ ცხოვლისა,
ქართველთა საყდარი,
მტრისათვის რისხვა ხარ, ჩვენთვის საფიცარი, ბევრჯერ
დაჩოქილი, მრავალჯერ აღმდგარი..!

განამზადებით, იესო მოღის მეფურ ღიღებით

ოცდამეერთე საუკუნე იესოს ელის,
ცაზე იქნება ვარსკვლავების ხილული ცვენა,
და სამყაროში აგიზგიზდება ციური ველი,
სულ გაანათებს, მთელ სამყაროს გადმოსულ ზენა...
ცაზე სასწაულს დავინახავთ, მეფური ძალით
უფალმა მისცა ტახტრევანზე ჯდომის უფლება,
ვინც კი შეხედავს, მუხლს მოიდრეკს, თავსაც კი დახრის,
ქრისტეს მიმდევართ მიანიჭებს თავისუფლებას....

დაუჯერებელს დაიჯერებს მაშინ მხილველი,
როს მეფურ სამოსს ვერ გაუსწორებს ვერავინ თვალებს,
ამ ერთ გამოცდას ჩააბარებს მაშინ ყოველი
და მოგვიტევენ ჩვენ უფალი ცოდვებს და ვალებს...
ღრუბლებზე მოვა ანგელოზთა გუნდი გალობით,
თავს შეგვახსენებს, რომ სიყვარული არის მთავარი,
ბოროტთა ძალებს დაუბნელებს თვალთა სანუთროს,
მორწმუნ-ურწმუნოს გადაარჩევს დიდის საზღვარით....
იფხიზლეთ ყველამ, მონანიეთ და განემზადეთ,
სული განმინდეთ, სიყვარული მოყვასის გქონდეთ,
არ გემინოდეთ არცა სატანის, არც ლუციფერის,
მხოლოდ უფლისა სიყვარული მუდამ თან გდევდეთ!
გამოიღვიძეთ!-- განთიადი კარს მოგვდგომია,
ყველამ გააღეთ დარაბები სულის მხუთველი,
არ გეხუმრებით, მალე მოვა ჩვენთან იესო,
დადგება დღე სიყვარულისა, სულ განუყრელი!

კვართის სამშობლო აქ მიღებს კარებს!

თვალთ მომეფერა სვეტიცხოველი,
ფიქრში ზედაზენს კერპი იმსხვრევა,
მე და შენ დღეს რომ აქ ამოვედით,
ნებაა უფლის, სხვა რა იქნება?..
მადლი ჯვარისა მთიდან მოგვეყვება,
ავკრიფეთ ნისლი გზებზე რეული
და ლოცვასავით გულს რომ მოება,
სიამაყეა რწმენით წვეული.
აქ მეგულება სიცოცხლის ნიში,
მესულდგმულება ეს არემარე,
აქ მიცოცხლდება ქართული ჯიში,
კვართის სამშობლო აქ მიღებს კარებს.
მინიერ სანთელს ჩამოჰგავს მთვარე,
მთვარე, ბნელეთის გულთა მკრთომელი.
ქონგურებიდან მინათებს ხვალეს
ჩემი ბებერი სვეტიცხოველი!

მრავალტანჯულო დედოფალო!

ქეთევან ჩემო!..

ძნელი ყოფილა დედოფლობა საქართველოსი,
რისხვა და მავნე დასტრიალებს ნათელს გარშემო,
შენი მხნეობა მაოცებს მე ჟამთა ჩეროში,
მრავალტანჯულო დედოფალო, ქეთევან ჩემო!

მამული, ენა, ღირსება, რწმენა,
არ გაგიცვლია ფერად ჰარემში,
სამშობლო მიწის სურნელება, ქალური კდემა,
გისაზრდოებდა ნანამებ სულს უცხო მხარეში.

მტარვალთ ენადათ, გაეტეხათ ქართული ნება
და უსინდისოდ ეზეიმათ ჩვენი წარწყმედა,
ის არ იცოდნენ უგუნურმა, ვერაგმა მტრებმა,
ქედუხრელობის ძალას თავად ქრისტე გმატებდა.

შიშჩამდგარ თვალებს ფიქრში ვხუჭავ, გულდაკოდილი,
საუკუნეთა მიღმა გიმზერ, სულით უვნებლად,
თითქოს იმ ბრბოში მეც ვერიე, ერთი ცოდვილი,
ეს მეც ვუბიძგე ჯალათს უღვთოს აღსასრულებლად.

ო, მაპატიე, სანატრელო, ხორცის ნამება,
შენს საცხოვრებლად ამინთია ტაძრად სანთელი,
ეგ სატანჯველი როდი ნიშნავს გარდაცვალებას,
როცა თავს გადგას მარადიულ სხივთა ნათელი!

მოხვედ სამკვიდროს, ნაგვემ სხეულს იშუშებ ახლა,
ჩვენი შვებაა, დაგიჩოქოთ და გაგიხსენოთ.
მართალთათანა განისვენებ ციურზე მალლა,
მრავალტანჯულო დედოფალო, ქეთევან ჩემო!

ორი ლეპტა

(იესოს იგავი)

ტაძარში ტევა აღარ იყო დილიდან ხალხის,
გადაიჭედა მისასვლელიც მლოცველთა ტალღით...
მოჰქონდა ყველას შესანიშნავად ძვირფასი ძღვენი,
ღვთის სახლში იყო თვით იესო - უფალი ჩვენი...
ამ დროს გამოჩნდა დედაბერი ხელჯოხით ხელში,
მოხუცი, წლების სიმძიმისგან მოხრილი წელში,
შავი ძაძებით შემოსილმა ტერფით თხემამდე,
ძლივს გაიკვლია გზა ტაძარში საკურთხეველამდე...
ხელის კანკალით, სასოებით, დაკოჟრილ ხელით,
ლანგარზე დადო ორი ლეპტა - მონეტა ძველი...
ფარისევლებმა, დიდებულმა მაღალ წოდებით,
უფლის ტაძრისთვის შემწირველმა ოქროს ზოდების...
რომლებიც გახდნენ დედაბერის ქცევის მხილველნი,
მასხრად აიგდეს ასე მცირეს შემომწირველი...
მაშინ იესო სავარძლიდან ფეხზე წამოდგა,
ფარისეველთა მისამართით სიტყვა წარმოთქვა:
“თუმცა გაიღეთ შესანიშნავი აურაცხელი
და აქ მოზიდეთ ოქრო-ვერცხლი, ჯვორით და ცხენით,
გულით კი არა, თქვენ შეწირეთ გათვლით, გონებით
მეთაუდი ან მეთაუდი თქვენი ქონების...
ხოლო ამ მოხუცს, წრფელი გული ნათლად დააჩნდა,
უფალს შესწირა ორი ლეპტა - ის, რაც გააჩნდა...
ამით გაცხადდა ყოველივე, უფლის ნება და
მოხუცმა ტაძარს შემოსწირა, რაც კი ებადა...”

და თქვენ შესაწირს, რომ შეკრიბოთ სულყველას ერთად,
უფლის სასწორზე გადანონის ეს ორი ლეპტა...
იმქვეყნიურ მადლს ვერ იხილავს ფარისეველი,
მხოლოდ გულწრფელთა ხვედრი არის სასუფეველი....“

ბანკითხვის ცოდვა

დიდ მოედანზე მოეყარა მთელ ქალაქს თავი,
ირგვლივ ისმოდა ყიჟინა და ხმაური ავი,
ღელავდა ხალხი, წარბშეკრული, მრისხანე სახით,
ხელებში ქვებით, განმსჭვალული ბოროტი ზრახვით...
მოედნის ცენტრში ნაცემი და თმაგანენილი,
ქალი უმწეოდ კანკალებდა, სახეშეშლილი,
უბედურების მოლოდინში ქვებისკენ მზერა
გაშტერებოდა, ვერ დაეძრა ვერც ერთი ბგერა,
საეჭვო იყო, ბრბოს დანდობა გამოეჩინა,
ქალის კლიენტებს, სხვებზე დიდი ქვები ეჭირათ.
უეცრად ჩაცხრა ემოცია, აურზაური,
დადუმდა ყველა, წუთიერად შეწყდა ხმაური,
ხალხი გაიყო, გზა დაუთმეს მომავალს მყისვე,
მოციქულებთან ერთად მოსულ იესო ქრისტეს,
ფარისევლები მიეგებნენ იესოს წინა
და მონინებით მოახსენეს ყოველი წვრილად:
„ქალი ვუნოდოთ ამ არსებას-ძალიან გვიძძიმს,
ყოვლადცოდვილი არის, რადგან მრუშობით, სიძვიტ
მრავალგზის გარყვნა ვინაც წმინდა ესე ქალაქი,
შემარცხვენელი ჩვენი მიწის, კუთხე-ალაგის,
რომ სამუდამოდ გზა სიბილნის დავხშოთ, დავქოლოთ,
გადავწყვიტეთ, რომ ეს მეძავი ქვებით ჩავქოლოთ.
მართებულ სიტყვას ამ საკითხზე შენგან ელიან,

ბრძანა იესომ: ვინც თქვენს შორის უცოდველია,
დე, მან ესროლოს პირველი ქვა, ცოდვა განსაჯონ,
რამეთუ ცოდვილთ არ ეგების ვინმე დასაჯონ...
ამის გამგონემ, მოლოდინში საშინელების,
ქალმა უმწეოდ წაიფარა თავზე ხელები,
დიდხანს უცდიდა მუხლზე მდგარი სასტიკ დასასრულს,
თვალდახუჭული მოელოდა სასტიკ აღსასრულს...
როცა გაბედა, გაახილა როდესაც თვალი,
აღარსად ჩანდა ქვისმსროლელთა იქ ყოფნის კვალი,
არავინ იყო უახლოეს ასიოდ მეტრში,
ეულად იდგა ქვით დაფარულ მოედნის ცენტრში.
გარშემორტყმული უამრავი ქვით და ლოდებით,
ნიშნად სხვისი და საკუთარი მძიმე ცოდვების...

ვიღრე ჰხვალ?!

-ვიდრე ჰხვალ, უფალო? უხმლოდ ვარ, უფაროდ
და მხოლოდ იმედით შენით ვვლი ქვეყნად,
გზა ესე გაკვალე და მომეც საკმარი,
სასო სულ მცირედი, ვარ სვიმონ-პეტრე!
-რომში ვბრუნდები და ჯვარს ვეცმი მეორედ!-
იყო უფლისგან თქმული
პეტრე მყის რომისკენ გაბრუნდა უსიტყვოდ,
ჯვარცმისთვის მზადყოფნით, სრულით!
-თავდაღმა მიმღურსმეთ, უფალს თუ ვეცოლე,
როგორღა შევვედრო სული? თავდაღმა მიღურსმეს!

-საულ, რატომ მდევნი?- ხმა ესმა პავლეს და
განუდგა უფალი, ვით თვალთა ნათელი,
ხელის ცეცებით რომ იძია ნათლის გზა,
ნათლობით მიიღო კვლავ ჭირთა სამთელი,
ლხინად გამომხსნელი შეიცნო, იესო,
ღმერთი და უფალი ერთი,
ტყვედქმნეს და დაუნდოდ მყის თავი მოჰკვეთეს,
სულში ჩაჰღიმოდა ღმერთი!

-სიმონ-პეტრე ქმნილო და საულ-პავლე,
დღეს თქვენ დაგხურავენ გვირგვინებს,
წუთის ასავალი ზეცისკენ ავლეთ და ყოვლადსახიერი იხილეთ!
-პეტრე-კლდე, პავლე-პირო უფლისა, -
ქვეყანა სიხარულს ვერ იტევს, -
თქვენზე ავაგე ტაძარი ღვთისა და ბჭენი ჯოჯოხეთის მას
ვერ ერივნეს!

იორდანე უკუნიქცა

მასზე დიდი კაცთა შორის არ შობილა, როგორც სხივი ზეციდან,
ჩამოეშვა, რომ მოყვასის სანაცვალოდ მძიმე ჯვარი ეზიდა,
უმზადებდა სავალს უფალს, გზას კვალავდა კაცთა
მოდგმის გულებში

და სავალი ასე სუფთა იყო ისევ იმავ კაცთა ნუგეში.
და როდესაც ხმამ მლალადის ერთად შეკრა საამქვეყნოდ სამება,
ხორცშესხმული უფლის ხატი მოევლინა ცოდვილთ
ფერისცვალებად:

უკუნიქცა იორდანე და მამის ხმა კაცთა ზეცით ისმინეს,
ძეა ჩემი, საყვარელი, ესე არის და მაგისი ისმინეთ!
სულიწმინდა მტრედისფერად ძის თავს ფრენდა, ნათლის
სხივებს ავლებდა,

რომ სიკვდილი ადამის ძეს სჩვენებოდა, როგორც გარდაცვალება,
საიქიო სიცოცხლისთვის შემზადებას რომ ის დღესვე ცდილიყო
და ხვალ კი არ მომკვდარიყო, საიმქვეყნოდ სულად
გარდაცვლილიყო

და იკურთხა ქვეყნად წყლები, ცოდვილ მოდგმას რომ მით
ელო ნათელი
და ხელახლა შობილიყო, ვით მართალი, ცოდვით ასგზის ნათელი...
ცოდვა-მადლის გასარჩევად ამის შემდეგ ხედვა ასჯერ

წაგვერთვა,
ცა გაშავდა და მადლს ცოდვამ გადასძალა, ასგზის გადაამეტა,
დღეს არ ეყო დღეის ცოდვა, შეეცადა, რომ ეზრუნა ხვალისთვის
და არ წყდება ხმა ზეციდან:

-ძეა ჩემი და ისმინეთ მაგისი!..

ქვაბისხევი

პირდაღებული ხევის კიდესთან
დგას სალოცავი დედა ღვთისმშობლის,
გასცქერს ლურჯ სერებს და დანისლული
ეხმიანება უფლის ქმნილებებს,

რა ღვთიურია ეს მინა-წყალი,
რომ გაუშლია უფალს ზეგანზე,
ქვაბთა ბატონი მდუმარედ ფიქრობს
გარდასულ დროთა ბრწყინვალეობაზე.

ქვაბისხევია დედამინაზე
დედა ღვთისმშობლის ფეხების სათლი,
მოვედი ლოცვად, მოვედი ნატვრით,
მოვედი ერთი პატარა სანთლით.

თასებს გამოვცლი მოვარაყებულს,
რომ ლოცვის დადგეს წმინდა ზედაშე,
უცრემლოდ ლოცვას არა ააქვს ფასი,
წმინდა ფრესკებო, ვიცით მე და შენ.

ა ლ ა ვ ე რ დ ი

დგას ა ლ ა ვ ე რ დ ი ს თ ე თ რ ი ტ ა ძ ა რ ი,
ვით უკვდავება ე რ ი ს ნ ა რ ს უ ლ ი ს;
ისე ს პ ე ტ ა კ ი, ისე მ ნ ყ ა ზ ა რ ი,
როგორც ო ც ნ ე ბ ა ნ ა ზ ი ქ ა ლ ნ უ ლ ი ს!

უფალო, მინდა, შენ მაზიარო!

ვიციტ, არსებობს მცნება საერთო:
„კაცია თავის ბედის მჭედელი“...
იქნებ მჭედლობა მასწავლო, ღმერთო,
რომ გავანგრიო ეს ყრუ კედელი.
ხომ მარტივია ჭეშმარიტება,
მაგრამ უშენოდ არ მეყო გონი...
მამისთვის თხოვნა არ მერიდება:
ამ დიდ მორევში მიჩვენე ფონი.
პირველ კაცივით ვერ ვიზამ ც ო დ ვ ა ს,
არც მსურს ს ა ტ ა ნ ი ს რჩევით ვიარო...
„ყოფნა-არყოფნის“ იდუმალ ცოდნას,
უფალო, მინდა, შენ მაზიარო!
იესო ამბობს: „თუ პურს სთხოვ მამას,
მამა რიყის ქ ვ ა ს არ მოგანოდებს!“
„არსობის პურის“ თუ ღირს მყოფ ჭამას,
„უძღები შვილი“ მოგიძღვნი ოდებს.
მაგრამ... ცხოვრებას თუ მითვლი ც ო დ ვ ა დ,
თუ ჩემი თხოვნა, ატყობ, მცდარია,
პ უ რ ი ს მოთხოვნას თუ მითვლი ბოდეად, –
შენგან რიყის ქ ვ ა ც ს ა ბ ო ძ ვ ა რ ი ა!

რატომ?

შემომესია კითხვები: „რ ა ტ ო მ ?“
თავ–თავის პასუხს მოელის ყველა...
რა შემიძლია გავანყო მარტომ, —
უფალო, შენგან მჭირდება შეველა.

შენ ხომ იცოდი კაცთა ავი ზნე,
გული ბოროტი და შური შავი...
რად გახდი ნებით ჩვენი სამიზნე,
რ ა ტ ო მ გადასდე ხალხისთვის თავი?

არ გავიმეტეთ გული საყანედ,
სიყვარულის თესლს სთესავდი როცა,
მსაჯულად გექცა ბრბო მოყაყანე,
ერთგულების წილ... იუდას კოცნა.

არ მოგექცით რიდით და კრძალვით,
გაგხადეთ ღირსი გვემის და ფურთხის...
ბოროტს სუყველა გვერდს უვლის მალვით,
კეთილს? წესია, — არავინ უფრთხის.

ბრმებს ვინაც მაღლით უხელდი თვალებს,
თავზე დაგადგით გვირგვინი ეკლის...
„რ ა ტ ო მ ?“ ეს კითხვა მტანჯავს, მანვალებს,
პასუხი არ მაქვს და სუნთქვა მეკვრის.

ჩვენ ხომ შენდობის ღირსებიც არ ვართ
და ერთურთს ვერცხლზე დღემდისა ვყიდით...
საოცარია: — რ ა ტ ო მ გ ი ყ ვ ა რ ვ ა რ თ ?
შენ მაღლს გვითესდი, — ჩვენ ცოდვას ვმკიდით!

სიზმრად ხილული

ცრემლები აცრის
სიზმარში სიზმრებს,
უფალმა გახსნა
საუფლო კარი...
თვით ღვთისმშობელი
დამიდგა თვალწინ
ფეხშიშველი და
თვალცრემლიანი...

გოლგოთას გზაზე
შვილს მიაცილებს
ფეხშიშველი და
ლეჩაქმოსხმული,
ეკალბარდები უსერავს
ტერფებს,
სისხლისნაკვალევს
ტოვებს ეული...

შევკრთი...
განგებამ ინება ალბათ,
ცოდვილს
მეხილა ეს სასწაული,
ჯვარცმულ ძე
ღვთისა-განკაცებული,
იქვე კი გვერდით - დედა
ქალწული...

ველარა უძლებს
შვილის წვალებას
ტკივილით სავსე
გული ჩვეული.
განამებული უფლის
დანახვამ
ნამში გახადა დედა
სნეული...

ცრემლები აცრის
სიზმარში სიზმრებს,
უფალმა გახსნა
საუფლო კარი...
თვით ღვთისმშობელი
დამიდგა თვალნინ
ფეხშიშველი და
თვალცრემლიანი...

აღგომა...

აღსდექ, უფალო, ჩემო იესო,
სიმართლის გზაზე ბევრი გსდიესო.
მწარედ ითმენდი დაცინვას, ქილიკს,
და მიჰყვებოდი სიკეთის ბილიკს.

ყველგან თესავდი სიყვარულს წმინდას,
ჩვენთან გულებში იდებდი ბინას.
მაგრამ ბოროტს ხომ არასდროს სძინავს
და ელოდება სულ ბოლო ფინალს.

შენი ნათელი, სიმშვიდე სულის,
წონა აღმოჩნდა მთლად - ვერცხლის ფულის.
მდიდარს თუ ღარიბს აძლევდი საზრდოს,
ფარისევლებიც გამოჩნდნენ მაგ დროს.

სასწაულს ქმნიდნენ შენი ხელები,
გარემოს ჰქონდა თბილი ფერები.
არ დაგაცადეს, დიდხანს იცდიდნენ,
მათ აშინებდათ სულის სიმდიდრე.

ოცდაათ ვერცხლად გაგყიდეს ბოლოს,
შენთვის „გოლგოთა“ იმეტეს მხოლოდ.
თავზე დაგადგეს ეკლის გვირგვინი,
წვეთი გამოჩნდასიმწრის გრილ-გრილი.

მხრები ჩაგწყვიტეს დიდი ხის ჯვართ,
უკან მოგყვება სიმართლის ჯარი.
შენთვისაც დადგა დრო ულმობელი,
სისხლის ცრემლებს ღვრის „ღმერთის მშობელი“.

მიდის უფალი, თან მიაქვს ტვირთი,
გული სავსე აქვს კვლავ ხალხზე ფიქრით.
ჯვარზე გააკრეს, დიდხანს ანამეს,
ნუთუ არასდროს ნანობთ ამ წამებს.

მაინც მოკლეს და სისხლად დაცალეს,
მერე თასები ძირში ჩაცალეს.
გალობენ ბანში,
„ქრისტე“ ხომ მათთან გაფრინდა ცაში.
ბევრი განვალეს და ვერ გძლიესო,
„აღსდექ, უფალო!
ჩემო იესო!“

უბისა

გამოემართნენ საქართველოს გასაბრწყინებლად
ასურეთიდან ძმა მრავალი - ძმა „ათსამმეტი“,
თან მოიყოლეს დიაკონი, ილარიონი,
წინ მოუძლოდათ ზედაზნელი, ვით მამალმერთი.
მეფე ფარსმანი შეეგებათ მცხეთაზე მომდგართ,
კათალიკოსი ევლავიოს სრული კრებულთ,
ქედი უდრიკეს კარზე მოსულ მეუდაბნოეთ -
უშრეტი ლოცვით და კურთხებით ამაღლებულნი.
... და გაიშალა სამონასტრო ქვეყნის შენება,
მრავალნი კერპნი დაამხეს და ფერფლად აქციეს,
თავი დაუდეს მწიგნობრობას, ხატების წერას
და საქართველო ერთ დიდ ტაძრად გადააქციეს.
მეფის და ქვეყნის ერთგულების ემოსათ კაბა,
ღრე და ხრიოკი მამათ ხელში იქცა ნალკოტად,
მხურვალე ლოცვით უდაბნოში წყაროს აჩენდნენ,
მათს ძალისხმევას ღვთისმშობელის მადლი ამკობდა.
შეჰქმნეს იყალთო, ალავერდი, დავითგარეჯი,
მარტყოფს ღვთაება დააუნჯეს, შავშეთ-შატბერდი...
საუკუნენი ეხლებიან გუმბათ-გალავნებს,
ბებერო სვეტო, უბისა, შენ არ დაბერდი!
რა დაგაბერებს დამიანეს ფუნჯით ნახატო,
შირიმის ქვაში ჩამალულო ნიჭო, გენია,
სეფისკვერაზე დანერილი ლამაზი მითი,
შენი კედლების საიდუმლო, მხოლოდ შენია!
ვერ დაბერდები, შენ ამისი არ გაქვს უფლება!
შენში გიორგის აჩრდილები ადი-ჩადიან,

დიდმა ხანძთელმა შეგარჩია მის ნათლისვეტად
და ფრესკებიდან მათი მაღლი გარდამოსდიან...
ასე აშენეს, აძლიერეს ჩემი უბისა,
მოკრძალებულად რომ დაცქერის ვინრო ხეობას,
ხუროთმოძღვარის მოუღლეღი მკლავი და მავჯა -
მავრიკის სუნთქვა ესწრაფება დროში ზეობას.
ყინციბოურიც შენით ტკება მალალ ბორცვიდან,
ერთურთს დარაჯობთ და ძირულაც თქვენი მგ ზავრია,
ქვევრთა დუმეღში ჩატეული წყალი და ღვინო
საუკუნეთა მხურვალეზამ ჯერ ვერ დაღია.
პირს გარიდებღი - თვალეზს მჭრიდა შენი მშვენება,
ლაგამახსნიღი დავედევნე ტკბიღ-ტკბიღ სტრიქონეზს,
ჩემი მიწა-წყლის სიტურფე და მარგალიტი ხარ,
მემატიანე დიდის გრძნობით კვლავ მოგიგონეზს.

ნიქოზის ტაძარი

საუკუნეეზს უჭვრეტს სიძველე,
ნიქოზის ტაძარს გარს რომ ახღია,
წმინდა რაჟდენის ძვლეზი დავგლოცავს,
კელიის ძირში აქ რომ მარხია.
ნატეზი ქვეზის სიმტკიცე გვზიზლავს,
ყვეღა მათგანში თავს რომ იზერეზს,
ბევრისმნახვეღი ძვეღი სამრეკლო
ერა-ეპოქეზს ცად გაიმტვერეზს.

ნესტან (პაცილა) ხახიბაჰა

მწყემსი

მწყემსი გამოჩნდა იმ იდეებით
გადაარჩინოს ძველი ადათი,
იარა მხოლოდ გზის კიდეებით,
დაეცა, ადგა სალ-სალამათი.

წინ მიდიოდა დახეულ ჩოხით,
მაინც ფასობდა მისი სამოსი,
ძლიერი იყო თავისი ჯოხით,
ფასი იცოდა იმ მიდამოსი;

იმ მიდამოსი, -სადაც აიდგა
დიდი ნვალებით ოდითგან ფეხი,
გზად ოცნებამ გვირგვინი დაიდგა,
როს აიტანა მოკვდავთგან წნეხი.

„ტურამ“ ტყის პირას გადაურბინა,
შეუმჩნეველი არ დარჩა მწყემსი,
უცებ მობრუნდა, მყისვე უკბინა,
თითქოს უჩხვლიტეს საცოდავს ნემსი.

წუხდა, კვნესოდა, მუდამ არ ჭრიდა
ქარქაშში ხმალი, ენა მახვილი,
მეგობრის ხელი, -გრძნობდა დაჭირდა,
რომ გაენმინდა სისხლი დაღვრილი.

ჩარჩა სამყარო ძველ საუკუნეს,
ვერსად იპოვა ნამდვილი გული,
დადგნენ და სეირს ისე უყურეს,
ვის გაახსენდა ძმა, სიყვარული.

ვილაც ყელს სჭრიდა სხვის ბებერ ძროხას,
ვილაც ხარხარით კოცონს ანთებდა,
ერთმა დასცინა მწყემსის ძველ ჩოხას,
მეორე კი ჯოხს ძალით ართმევდა.

გაშორდა ადგილს, არ მოუხედავს,
ვერ წაუშალეს სული ვაჟკაცის,
გზის გაგრძელებას ისევ გაბედავს,
ქუდს დაიხურავს ნამდვილი კაცის.

სწამს, - მარტოობა დაისადგურებს,
სულში ტკივილის გაჩნდება კვალი,
აზიდავს ტაძარს მძიმე აგურებს,
რომ მოიხადოს უფალთან ვალი.

გადაარჩინოს მამაპაპური
ღირსებები და ადათ-წესები...
მზად უნდა ჰქონდეს ნაკურთხი პური,
როცა ამოვლენ ერთ ღროს მწყემსები.

უფალს აქებს სული ჩემი

უფალს აქებს სული ჩემი,
ფსალმუნითა და ებნითა,
მიყვარს ჩემი ერთი ღმერთი,
ვინც შეგვექმნა თვისი ხელითა.

ვინც იშვა ჩვენთვის, კაცთათვის.
ციდან მინაზე დაეშვა,
დათრგუნულიყო ბოროტი,
განეგდო ბილწი და ეშმა..

ზრახვანი მისნი წრფელ იყო,
შემწყნარებელი ხალხისა,
სადაც ვიდოდა სიმართლეს
დაუმკვიდრებდა ადგილსა.

უფალს დიდება, ერთი რამ
მინდა შევკადრო მუხლმორთხმით,
არ მიგვატოვოს არასდროს,
მოვეუხმობთ, როგორც ვუხმობდით.

დიდება შენდა, უფალო,
ცას სწვდება ჩვენი ვედრება,
სხვა ღმერთი არავისა სწამს,
არ მიგვაჩნია ღმერთებად.

დაგვმოძღვრე, გაგვაძლიერე,
ქართველთ გვჭირდები ძალიან,
ნუ მიგვატოვებ, უფალო,
შემნე იყავი მადლია.

არა, უღმერთოდ სიცოცხლე
ნამდვილად არა მნადია,
მოციქულთ ვუხმობ, მომხედონ,
მასწავლონ, რაც რამ მაკლია..

ისევ ლოცვებში ვერთვები,
ფსალმუნებს ვუხმობ ცისმარე,
ღმერთო, გვიჩვენე ძალა და
რაცა გვაქვს იმას ვიკმარებთ.

უფალს აქებს სული ჩემი,
ფსალმუნითა და ებნითა,
მიყვარს ჩემი ერთი ღმერთი,
ვინც შეგვქმნა თავისა ხელითა.

სოფიო (სონია) ხეთაბაშვილი

ქალა წყალკურთხევისა

თოვს და თოვლია, წელზე ზემოთ მხრებამდე მწვდება,
მინდორში თოვლის ბულულები ცად აზიდულა,
„დიდველის“ მთებზე თოვლის ზვინი ვარსკვლავებს სწვდება
და კლდის კალთები აბრემუმით ამოქარგულა.

თეთრი ნაბადი ჩაუცვიათ შიშველ ხეებსაც,
გზა იმ ქარბუქში არევია ბრძენ „მოგზაურსაც“,
თოვლის კალთებმა შეიფარეს, ფარი აღმართეს,
პატარა ბუდე მოუწყეს და სითბო აჩუქეს.

კლდემ ხეებისგან მოითხოვა თბილი ნაბადი,
შემდეგ კი მზისგან ბრილიანტის უხვი სხივები,
თეთრი ქოლგაც კი შეეცადა დაეშვა ფრთები,
სისინა ქარმაც შეაჩერა თავის ჰანგები.

ჯიხვი შემოდგა, რქებზე ისვამს მოხუც მოგზაურს,
ლეიბად უშლის ხეებისგან ნასესხ ნაბადებს
და ბულულების ზვინის ძირში სანოლს უმზადებს,
მათრას ჩამოხსნის, წვეთ-წვეთებად წყალს მოაპკურებს...

იქაურობა ულამაზეს ფერში ივსება,
ათასფერადი ყვავილები მოედო მინდორს,
სულო და გულო, მედიდური სუფრა იშლება,
საოცრებაა, მაგრამ მართლაც, მართლაც ასეა.

იმ მათარაში ნათლისღების წყალი ყოფილა,
ალიონის პირას აუღია მდინარე ფციადან,
მოხუცის მკერდზე დიდი ჯვარი გამოისახა,
მაჯაზე კი - უკვდავების თეთრი თილისმა.

ვადიდოთ უფალი!

დიდება შენდა, უფალო ჩემო!

დიდება ტაძრებს, ვინაც ააგო,
ვინც მონასტრებში ლოცვას გვიგალობს,
კურთხეულ იყოს ვინც ბრძნულ ენაზე,
კვლავაც ბიბლიას ქართულად გალობს.
უფალო, გულში მყავხარ, გადიდებ,
სული უშენოდ ცარიელია,
ყველა წმინდანებს: მარიამს, ნინოს,
გზა ქართველისთვის გაუკვალა.
დიდება შენდა, უფალო ჩემო,
ძლევამოსილო წმინდა გიორგი,
დედაღვთისაო წმინდა მარიამ,
თქვენა ხართ ჩვენი ფარანგელოზნი.
სვეტიცხოველი, ვარძია ჩვენი,
ნიკორწმინდა და გელათი, ჯვარი,
ყველა ტაძარი, თუნდაც საყდარი,
სადიდებელი, უფალო, შენი არს სალოცავი!.

დიდება უფალს და უფლის სახლებს,
კარს რომ შევალვით, ავანთებთ სანთლებს,
რწმენით რომ ვიტყვით: დიდება უფალს!
წმინდანებს ჩვენსას და ეკლესიებს.

სინაი-მთიანეთის ხეობის

წმინდა მამას - მონასტრის ქატიტორს და შეწირველს

ი თვლი წლებს - მოგვითხრობს მეცხრე საუკუნის
ლ იბო მშობლიური აკურის მონასტერი,
ა კურთხე მაცხოვრის ფრესკა შარავანდით,
რ წმენით გააბრწყინე მზის სხივის ნათელი,
ი ღწვი, მადლს იმოსავ გარეჯს და ათონზე,
ო დით ყრმას სასწაულს გფარავს ღვთისმშობელი.
ნ აკვალევს კვლავ ჰქვია „ბერების ნადგომი“,
ქ ვევერებიც მოგვცახის - მომხადეთ სარქველი,
ა მივსეთ ზედაშე შეწირულ ზვრებიდან,
რ ქანითლის ცვარ - ნამით ნაფერებ ვაზების,
თ ქვან ქორფლა მტევენებმა ბადაგით სათქმელი!
ვ ზეიმობთ „დავითობას“ - ეს დღეა ზეცისა,
ე ღია სხივებს ღვრის - აქ ვთქვათ „ყველანმინდა“,
ლ ოცვით მძლე ფუძეზე სულ ვანთოთ სანთელი,
ს ათნოს ღვთით შეგარქვეს ქართველის სახელი.

ილია მართალო!

ილია მართალო — მამაო წმინდა,
შენს ნათელ სულს და ნატიფ შუბლს
ყვარლის მთების სიო ზრდიდა,
ამაყ გულში ყრმობიდანვე
„ერის წყლული“ ნალველს გგვრიდა!
და ამ ტანჯვამ გამოგინართო
მეობის და სულის დვრიტა,
მართალ სიტყვით მოსაუბრეს
შემწეობა გქონდა ციდან.
ჭკვიან თვალთა სხივის შუქი
ჩვენს სიავეს ძირში ჭრიდა;
სალი აზრით ხვალის ხედვა
ქვეყნის მტარვალთ რისხვით თხრიდა!
ყველა, ვინც კი დაგიმოდღვრავს,
მონინებით ქედს გიხრიდა!
ეს სიმხნევე მჭერმეტყველის
მოშურნებს ავად ხდიდა,
წინამურთან სისასტიკით
მოგიშორეს ჯვარცმულ გზიდან,
გულშეძრული ივერია
სინანულის ცრემლსა ღვრიდა.
დამაშვრალს და გულგანგმირულს
ცა ღრუბლიდან ცვარს გაცრიდა!
მამულს, ენას, რწმენას მართალს
შენებრ ბრძნულად ვერვინ სჯიდა!
უმეცარი მუხის მჭრელნი
ხეს ნაფოტის დარად გთვლიდა!
რა იცოდნენ, რწმენით ღმერთკაცს
გმფარველობდა სული წმინდა,
დაითვალა საუკუნე — ჯვარი ზიდეთ,
გვმოდღვრავ ციდან!
შენირულო, ცოდვას გვინდობ,
ანგელოზი გვლოცავ ციდან!

ქეთევან დედოფალს..

დედოფალო, საქართველოს სინდისო,
ცის ტატნობზე ღვთისმშობელს გვერდს უმშვენებ,
დედამინას თურმე გული მისდისო,
როცა ცოდვას უგნურები უშვებენ...

არ გინდოდა შენ შირაზის ვარდობა,
კახეთის გულს ამშვენებდი სინმინდით,
საქართველო გლოვობდა და დარდობდა
და ლოყაზე სილას თავად ვინწინდით....

დედოფალო, ეკლიანი გვირგვინით,
მკერდაჩეხილს, სისხლი მინას ალბობდა,
შენი სულის უკვდავებით გვივლიდი,
შენი რწმენის მტკიცე ძალა გვათბობდა...

ვინ გაკვალა ბილიკები უვალი,
ან სამშობლო ან შირაზის ვარდობა,
შენ, სიკვდილით აირჩიე უვალი,
შენს ნამებას ურჯულონიც დარდობდა....

დღეს ტაძარში ხატებს დასდის მირონი,
ცრემლის კვალსაც ეს კედლებიც ინახავს,
დედოფალო — საქართველოს წმინდანო,
ისტორია შენს ქალობას გვინახავს!...

ჰე, ნარიყალავ, შენ უფალს ენდი!..

ჰე, ნარიყალავ, შენი სიმაღლით,
შენი სიმხნევით კვლავაც გვაოცებ,
თუ ვინმე მტრობას გამოგიცხადებს,
მჯერა, სილას რომ ისევ ჩამოსცხებ.

დგახარ ამყად, ვით მოდარაჯე,
მიმინოს თვალთ დაჰყურებ ქალაქს,
ზღუდე გალანით, მედიდურობით,
თვალეზს უბნელებ შურიანს, მავანს!..

შენი გულიდან სიამით მოსჩანს
ქართლის დედაი, ხმალშემართული,
მოყვრისთვის თასი ხელში უპყრია,
მოსჩქეფს და მოსჩქეფს ღვინო ქართული.

სამების ძალა გაძლევს სიმხნევებს,
ზარების რეკვა გიღვიძებს დილას,
გაახელ თვალეზს, გახედავ მზეს და
რუდუნით უსმენ გალობას წმინდანთ!..

მეტეხის ციხეც ახლოს გყავს გულთან,
გორგასლის სული ზვერავს მიდამოს,
მტკვარს ატანს თავზე წამოშლილ ფიქრებს,
როგორ უნდა, რომ ჯავრი იყაროს.

ჰე, ნარიყალავ, იდექი მედგრად,
რომ სიამაყით თეთრ ფურცლებს წერდე,
მარად ვარწევდეთ ჩვენს ქართულ აკვანს,
ჩვენ შენ გენდობით, შენ უფალს ენდე!..

ქეთევან დედოფალს!..

უფალი კვლავ მოგვივლენდეს ქეთევანისებურს,
ღვთისმოსავს და უფლის მორჩილს, ამაცს, თავდადებულს,
მკერდს შანთავდნენ, ანამებდნენ, მტერს უსწორა მზეურა,
არ მტკივაო არაფერი, სული დააჯერა.

თვით უფალი ედგა თავზე, უშუშებდა იარას,
ანგელოზიც გვერდით ჰყავდა, ტკენამ გადაიარა,
კვლავ ხელთ ეპყრა ჯალათს შანთი, ცეცხლივით მოელვარე,
არცა მშვიდი იყო, მაგრამ არცა იყო მღელვარე.

იდგა, როგორც მაღალი კლდე დედოფალი ქალი,
ვინაც უფლის სიყვარულში სული გააჯერა,
ვერ გატეხეს, ვერ დათრგუნეს, მტერს უსწორა თვალი,
ყაყაჩოს ველს მიუგავდა სისხლიანი ტანი..

მოდის ნინო

საქართველოს სერებს
მოუყვება ქალი,
ვაზის ლერწით შემკობილი
ხელთ უჭირავს ჯვარი.

ღვთისმშობელის წილხვედრ მინას
ეამბორა კრძალვით.
ო, რამხელა სითბოს იტევს
ეს პატარა ქალი.

მოეფერა მისეულად
მისხალ მისხალ მდელოს
და მონათლა ქრისტეს ჯვარით,
ციცქნა საქართველო.

სერზე მოდის ფეხმიშველი
ზე აღმართულ ჯვარით,
ღვთისმშობელმა გამოგზავნა,
ეს პატარა ქალი.

ნინო წმინდა გულით მოდის,
პირჯვარს გვსახავს ყველას.
ნინო ყველას ნათლია და
საქართველოს დედა.

სამეხის ტაძარი

რა ხელს აუზიდავს ცაში ნათლის სვეტად,
რა მადლი უფრქვევია ზედ,
იმ დალოცვილმა ვინ გაალამაზა,
გულზე მოუხატა მზე.

რა ხელმა ააგო ეს სასწაული,
რა საჭრეთელმა თალა,
ყველა სიდიადე როგორ ჩააქსოვა
ამ უძვირფასეს ალაგს.

ბრწყინავს ოქროსფერად ჯვარი დიდებული,
ხალხის იმედი და რწმენა.
თბილისს გადმოჰყურებს იმედის დარაჯად
და მეგობრობის მცველად.

რეკენ დიდებული სამეხის ზარები,
უხმობენ თავისკენ მრევლს,
ლოცავს საქართველოს მომავალ ერთობას
და მშვიდობიან დღეს.

სანთლად ანთებული სინმინდის ტაძარი,
რეკენ საამურად ზარები,
სიყვარულისთვის, სიმტკიცისათვის გვიხმობენ,
თავისკენ სამეხის კედლები.

აღსარება

მაპატიე, მამავ ჩემო!
გოლგოთის გზას დაგაყენე, სიხარული დაგავინყე,
მწუხარება გაგახსენე, მაპატიე, სისხლო ჩემო,
რომ ვერაფრით დაგამშვიდე, წყალიც კი ვერ მოგანოდე,
ფიქრში მწარედ აგატირე, მაპატიე, სევდავ ჩემო,
სუნთქვად რომ არ გადვიქეცი, მოგყვებოდი გზაზე უკან,
მაგრამ უცებ წავიქეცი...
მაპატიე, რადგან მაგ ჯვარს, ბეჭები არ შეეუშვირე,
არ მოვირგე ასე მჭიდროდ, მზეო ჩემო, გაგანბილე,
მაპატიე, მთვარევ ჩემო, ზეცა უცებ დავაბნელე,
არ მჯეროდა მაგ თვალების, სხვისი სიტყვა დავიჯერე.
მაპატიე, ზეცავ ჩემო, უცებ ყრუდ რომ შევიქმენი,
ჩემს გადარჩენას ლამობდი, მოყრდნობილი გაგექეცი,
მაპატიე ამ შოლტებით, ფეხნი მე რომ დაგისერე,
შენ რომ ზაფხულს მოელოდი, ზამთრის დილა გაგითენე.
მძაგს, უფალო, ჩემი თავი, მეშინია ამ ფიქრების,
სახის სუსხი ვერ წავშალე, ტკივილნარევი ნისლეები,
მაპატიე, ეს ბრალია, ალბათ, ჩემი უგვანობის.
ცრემლი მცვივა თვალებიდან,
ცრემლი ჩემი უსახობის...

ფერისცვალება

პირვანდელ სუნთქვას მოეკიდოს ფერისცვალება
და დაზამთრებას სული ჩემი აღარ მაცდიდეს,
თუკი ოდესმე სიჩუმესთან მივალ დაღლილი,
დარებს შევჭკადრო უკვნისამდე არსად ნახვიდეთ.

არსად ნახვიდეთ, რადგან სევდის თასებს ვედარ ვსვამ,
მზის სიკაშკაშემ მთლად დაადნო ცივი ყინული,
არსად ნახვიდეთ, რადგან ფიქრიც უკვდავებაა,
იმ ბოლო დღემდე გევედრებით, არსად ნახვიდეთ.

მერე სინათლე მომიქსოვდეს ნეტავ ფარდაგებს,
სიყვარულით რომ გავათბობდე მთელს დედამიწას,
უფალს შევთხოვდე ერთი ციდა ბედნიერებას,
ადამიანთა გულებში რომ აღარ განვიმდეს.

საადგომო ლოცვა

ნუ სტირ, დედაო!
ნუ სტირ, დედაო!
ნუ სტირ, დედაო!
თქვენი შვილი ხვალ აღდგებაო!
ხვალ აღსდგება განკაცებული
და მართლმადიდებელ სანმყსოს
მხსნელად მოევლინება!
აღდგება:
რწმენა,
დავინყებულის ღირსება და თავისუფლება!
ქართული მიწა, ეროვნულობა,
საუკეთესო ტრადიციები!
აღდგება და:
ყველა მართალს, უმწესს
და უდანაშაულოთ კვლავ ეშველება!..
ნუ სტირ, დედაო!
ნუ სტირ, დედაო!
ნუ სტირ, დედაო!
შენი შვილი კვირას, ანუ ხვალ,
კვლავ აღდგება
და მისი ძალით, სიმართლითა
და სიპატიოსნით,
ბოროტი ეშმა, სატანა
და ავის მქმნელენი კვლავ დამარცხდება!
დამარცხდება
და გაიმარჯვებს:
სიკეთე, სიტბო, სიყვარული,
ერთურთის ნდობა,
სამართალი და თავისუფლება!

ქრისტე აღდგა

ქ-რისტე აღდგა-
რ-ისხვა სატანის.
ი-რგვლივ სიყვარული სუფევს
ს-იხარული, ურთიერთობები ერთმანეთის გატანის.
ტ-ირილი და მწუხარება დაივიწყა ყველამ:
ე-რმა, მართლმადიდებელმა!
ა-ლდგა ქრისტე:
ლ-მერთის რწმენა,
ს-იყვარული, ერთგულება,
დ-იდება და დღეგრძელობა,
გ-ამარჯვება, დაფასება ყველას!
ა-მინ! ამინ! ამინ!

ქრისტე აღდგა

ქ-ართული
რ-თველი,
ი-ესოს
ს-ასწაული.
ტ-ირილი ვაზის
ე-ს არის ცრემლი წმინდა მარიამის.
ა-ლმდგარი
ლ-მერთი,
ს-იკვდილისა
დ-ამმარცხებელი,
გ-ამცემზე
ა-მალღებული.
ა-მინ!

ძონის სამება

ძონის ფერია ბინდის სამება,
სამ ფერს შეიცვლის, ვიდრე ნათდება,
შუალამისას, თითქოს გაქრება,
მენამული აქვს ღამის ნათება.

ელიაზე რომ ბინდი დანვება,
წყნარადა სძინავს დიად სამებას,
ალიონზე კი ისევ ნათდება
და ოქროსფერ მზეს ედარება.

მერე ეძახის, უხმობს განგებას,
ერსა და ბერსაც ერთად დახვდება,
ამაყად მდგარი, ლამაზად მდგარი,
ჩვენ სულელებს ლოცავს წმინდა სამება!

კოშკი

გორიფერდზე, კოშკი დგას,
კოშკი ქვით ნაშენები,
აზიდული ზეცისკენ,
ჩუქურთმებით მტევნების.

ოქროსფერი გუმბათი,
მზეზე ცეცხლისფერია,
კოშკი ამაყად მდგარი,
კოშკი ძონისფერია.

გუშაგივით გვიყურებს,
უფლის სადარაჯოდან,
კარი მუდამ ღია აქვს,
სულით, გულამდე გვლოცავს.

მისი მადლის შენევნა,
მუდამ თავს დაგვტრიალებს,
გორიფერდის მწვერვალზე,
სული წმიდა ტრიალებს.

პატარა ტაძრის გუმბათს,
ჯვრის მადლი აძლიერებს,
რწმენა მისი შენევნის,
მუდამ თავს დაგვტრიალებს!

წმინდა ნინო

წმინდა ნინო, ჯვარით ხელში,
შემოვიდა რწმენით, ჩვენში,
მოგვიტანა ქრისტეს მცნება,
შეგვასწავლა ქრისტეს წესი!

წმინდა ნინო, ვაზის ლერწმით,
დადიოდა ყველგან ფეხით,
სიკეთის და სიყვარულის,
სათნოების მაცნედ ღმერთის!

წმინდა ნინო, ღვთისნიერი,
მადლს აფრქვევდა სოფელზედა,
ქრისტეს სჯულსა ქადაგებდა,
სიყვარულს და სითბოს თესდა!

**ჩემი შვილის ნათლიას,
ჩვენს პატრიარქს ილია მეორეს!**

უნმინდესო და უნეტარესო,
გაცვია ერის რწმენის მანტია,
შენში ჯვარცმული ღმერთი ქადაგებს,
კანდელში უქრობ სხივად ანთიხარ.
დასაბამიდან ჩვენს ცოდვებს იცვამ,
დაგიძაბუნდა სული, სხეული,
სანამ მეორედ კვლავ იძრა მინა,
დასრულდა ყოფაც სანყალობელი.
იქცევი ყველა კაცის ტარიგად,
ადამიანში ღმერთი მეტია...
დრომ თუ ჩააქრო რწმენა ხვალისა,
იმ განცდას გულში შეჰხიდეზიხარ.
იდღეგრძელე და ენთე ჩვენს სულში,
განათლე მაღლით აღგეთს ლეკვები,
უნმინდესო და უნეტარესო,
შენ ხარ ღვთისფერი ერის იმედი!

მარიამობას

ყველას თავისი ღმერთი ჰყავს,
ღმერთად ქცეული დედაც,
ქალწულის არსში მესია იშვა მოკვდავთა რწმენად...
ყველას თავისი ჯვარი აქვს,
ამ ჯვარზე ღმერთიც ეცვა,
სამსჭვალდაჩხვლეტილს ტიროდა,
ღმერთს არა,
თვით შვილს დედა!
გარდმობსნეს ნატანჯ-ნაგვემი უფალი,
გლოვობს ზეცაც.
ტკივილი უდგას თვალეებში მარიამს სულის გვემად...
ვერ ყვირის და ღმერთს ვერ რისხავს,
უფლის მშობლობის გამოც,
დუმილი ოქროდ ვერ იქცა,
დედა ნასულ შვილს დარდობს...
და რაკი სიკვდილს ნუგეშად,
შვილთან ყოფნისად ნატრობს,
სანუთრო არ არს მუდმივი,
ისიც სამზეოს დასტოვს...
მიიძინებს და უგალობს,
ათას ანგელოზთ წყება,
სული გამხდარა ფაფუკი,
შვილთან ნასულა დედა...

სახარავი

გაბახი ახიან მორგებენი - ხაზნი მრგვრადი.....	3
თარაი რადიბაშვილი.....	5
საბო აბაშაძე.....	7
ჯობაჯან ადგიშვილი.....	8
ლია ალადაშვილი.....	10
ბადე ალაღია.....	12
რეა ალაღია-რეაჯილი.....	13
ბალადაი ახაბელი.....	14
თარაი ახარაძე.....	17
ლია ალადაშვილი.....	19
ბორიბი ალადაშვილი.....	21
სოსოლო ბაბალოძე.....	23
რეა ბალიშვილი.....	25
სათარა ბალიშვილი.....	27
ლია ბალადაი.....	29
თარა ბალიშაძე.....	31
თარა ბალიშვილი.....	33
ნათარა ბალიშაძე.....	35
ნოსოლო-ნოსოლო ბალიშვილი.....	37
არა ბალიშვილი.....	38
თარაი ბალიშვილი-ბალიშაღია.....	40
ბალი ბალიშვილი.....	42
ბალი ბალიშვილი.....	44
ლია ბალიშაძე.....	46
ბალიშა ბალიშვილი.....	49
თარაი ბალიშაძე.....	51
ბალი ბალიშვილი.....	53

տոնն ծաղայթնոն	55
յառայնն ծաղայթնոն	57
յնն ծոծոննայն	59
տնննն ծոծոնն	61
յառայնն ծոծոնն	63
ննննն ծոծոնն	65
նննննն ծոծոնն	68
ննննննն ծոծոնն	71
նննննննն ծոծոնն	73
ննննննննն ծոծոնն	75
նննննննննն ծոծոնն	77
ննննննննննն ծոծոնն	79
նննննննննննն ծոծոնն	81
ննննննննննննն ծոծոնն	82
նննննննննննննն ծոծոնն	84
ննննննննննննննն ծոծոնն	86
նննննննննննննննն ծոծոնն	88
ննննննննննննննննն ծոծոնն	91
նննննննննննննննննն ծոծոնն	93
ննննննննննննննննննն ծոծոնն	97
նննննննննննննննննննն ծոծոնն	100
ննննննննննննննննննննն ծոծոնն	101
նննննննննննննննննննննն ծոծոնն	103
ննննննննննննննննննննննն ծոծոնն	105
նննննննննննննննննննննննն ծոծոնն	107
ննննննննննննննննննննննննն ծոծոնն	109
նննննննննննննննննննննննննն ծոծոնն	112
ննննննննննննննննննննննննննն ծոծոնն	114
նննննննննննննննննննննննննննն ծոծոնն	117

ՁՆՈՆ (ՁՆԻՈՆԸ) ԿՆԻՈՎԸ	121
ՃԱՏՈՆ ԿՆՅՆՆԸ	123
ՅՆՈՆ ԿՅՆՅՈՒՆՅՆ	125
ԿՆՆ ԿՅՈՆՈՆՆՈՎ-ԿՆՅՉԻՈՆ	127
ՈՆ ԿՆԻՅՆՈՎԸ	129
ՅՉՈՆՄ ՈՎՅՆԻ	131
ՈՆՆ ՈՄՅՆՈՎԸ	133
ԴՉՈՎՅՆ ՈՄՈՎԸ-ՅՉՆՅՈՐԸ	135
ՅՉԻՆՆ ՁՎՉՆՅՈՐԸ	137
ՏՎՅՆ ԳՎՉՆՅՈՐԸ	139
ՍՈՎՈՐ ԳՆՆՈՐԸ	140
ԿՏՄ ԳՎՅՆՈՐԸ	142
ՁՆՆՆ ՁՈՎՆԸ	144
ՅՆՅ ՁՄՆՅՆԻՆՅՈՐԸ	145
ՆՆՆ ՁՄՆՅՆԻՆՅՈՐԸ	147
ՏՎՅՆ ԳՎՅՆԸ	149
ՁՆՆՆ ԳՎՅՈՐԸ-ԳՅՆՈՐԸ	151
ՈՎՆՈՐ ՆՎՅՈՐԸ	153
ՏՎՅՆ ՆՎՅՈՐԸ	155
ԳՎՅՆ ՄՈՐՈՎՈՐ	157
ՏՎՅՈՐ ՅՆՅՈՐԸ	159
ՅՈՐՈՎ ՅՆՆՆՆՅՈՐԸ	161
ԿՆՆՆ ՆՆՈՐԸ	162
ՏՈՆ ՆՅՉՈՐԸ	163
ԳՅՈՐ ՆՉՆՅՈՎԸ	165
ՆՉՈՆ ՆՆՆՆՆԸ	166
ՃՈՐ ՆՄԻՆՆՆՆՆ-ԳՎՅՈՐ	168
ՍՈՎ ՆՅՆՅՈՐԸ	170
ՈՆՆ ՎՅՆՅՆՆ	172

ճոճո ԳոԳոն	174
ճոճո ԳոԳոն	176
ժոճոն յոնոճոն-ժոճոն	178
ճոճոն յոնոճոն-ճոճոն	180
ճոճոն յոնոճոն	181
ժոճոն յոնոճոն	182
ճոճոն յոնոճոն	184
ճոճոն յոնոճոն	186
ճոճոն յոնոճոն	187
ժոճոն յոնոճոն	188
ճոճոն յոնոճոն	190
ճոճոն յոնոճոն	192
ճոճոն յոնոճոն	194
ժոճոն յոնոճոն	197
ճոճոն յոնոճոն	199
ճոճոն յոնոճոն	200
ճոճոն յոնոճոն	202
ճոճոն յոնոճոն	204
ճոճոն յոնոճոն	206
ճոճոն յոնոճոն	208
ճոճոն յոնոճոն	210
ճոճոն յոնոճոն	212
ճոճոն յոնոճոն	214
ճոճոն յոնոճոն	216
ճոճոն յոնոճոն	217
ճոճոն յոնոճոն	219
ճոճոն յոնոճոն	221
ճոճոն յոնոճոն	223
ճոճոն յոնոճոն	225
ճոճոն յոնոճոն	227

ISBN 978-9941-8-6463-6

9 789941 864636